

Hắn Không Vui

Contents

Hắn Không Vui	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	50
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58
13. Chương 13	64
14. Chương 14	68
15. Chương 15	73
16. Chương 16	77
17. Chương 17	81
18. Chương 18	87
19. Chương 19	89
20. Chương 20	94
21. Chương 21	99
22. Chương 22	104
23. Chương 23	109
24. Chương 24	114
25. Chương 25	118
26. Chương 26	124
27. Chương 27	130
28. Chương 28	135
29. Chương 29	139
30. Chương 30	146
31. Chương 31	151
32. Chương 32	157
33. Chương 33	161
34. Chương 34	163
35. Chương 35	169
36. Chương 36	174
37. Chương 37	179
38. Chương 38	181
39. Chương 39	183
40. Chương 40	187
41. Chương 41	191

42. Chương 42	195
43. Chương 43	200
44. Chương 44	205

Hắn Không Vui

Giới thiệu

Tên Hán Việt: Tha Bất Nhạc Ý Thể loại: ngọt sủng, niên thượng, hiện đại, HE Tình trạng bản gốc: hoàn (44 chương chủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-khong-vui>

1. Chương 1

Edit: Egao.

Mùa hạ ban ngày dài hơn ban đêm, bảy giờ tối, trời vẫn chưa đen hẳn.

Chương Tước ngày hôm nay sau khi đi tụ tập với bạn bè mới không nhanh không chậm trở về nhà, nhắc khay cơm thừa canh cặn người giúp việc chuẩn bị sẵn lên, bước chân đi về phía nhà cũ.

Nhà cũ ở nông thôn, đường không phẳng, phần đường đủ để lái xe qua trồng đủ loại cây cối hai bên, lái xe qua lập tức tối om, lúc xuống xe gã không thấy rõ mặt đất, giẫm một cước vào đồng bùn, mặt giày ngay lập tức dính bẩn.

Chương Tước chửi thề một câu, chỉ muốn ném luôn chỗ cơm trong tay.

Gã không hiểu nổi, tại sao cô lại chỉ đích danh gã đến đưa cơm cho thằng ngu ngốc này, nhà họ Thẩm từ trên xuống dưới có tận, hai, ba mươi miệng ăn, cũng không phải ăn cơm trắng, vậy mà lại để gã đi đưa tận bốn năm.

Tuy nói năm ấy là do mẹ không cẩn thận đẩy nó xuống cầu thang ngã thành ngu ngốc, nhưng tên kia vốn cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, cả ngày cúi gằm mặt đọc sách, rắm cũng không thèm thả một cái, quần áo giặt bạc cả màu cũng dám mặc, dáng đi cũng cồng lưng rúm rỏ, chỗ nào có nửa điểm đáng đáp của trưởng nam nhà họ Thẩm?

Người này có bị ngu hay không cũng vậy, đều là tên phế vật ngu ngốc, nhìn chỉ thấy xúi quẩy.

Có điều, ngu si ngược lại vẫn tốt hơn, Chương Tước rút tờ giấy ăn ra lau giày, xong xuôi ném qua một bên, trong lòng cười cợt, trưởng nam danh chính ngôn thuận của nhà họ Thẩm trở nên ngu si, tương lai tài sản nhà họ Thẩm làm sao có phần của một kẻ ngu si? Về sau đều là của gã.

Chương Tước nghĩ như vậy, hết giận, vừa móc ra chìa khóa đi tiếp, vừa đến cửa lại nhìn thấy một chiếc xe

lạ.

Hơn nữa, xe này còn không rẻ.

Chương Tước lại gần nhìn, khóa cửa cửa chính bị phá hủy, đẩy một cái liền mở, người duy nhất trông cửa hình như không có mặt, Chương Tước nuốt một ngụm nước miếng, đơn giản không lên lầu nữa, đứng bên dưới hô to: “Thẩm Đình!”

Gọi một tiếng không có ai đáp, gã lại quát: “Chạy đi đâu rồi?! Có còn muốn ăn cơm nữa hay không?!”

Đợi vài giây, từ ban công cũ nát lầu hai đột nhiên thò ra một cái đầu, tóc khá dài, lúc nhìn về phía lầu dưới sợi tóc cũng mềm mại rũ xuống, đứng ở góc độ của Chương Tước nhìn sang, không nhìn kĩ có thể nhầm thành con gái.

Nhưng đây lại chính xác là trưởng nam nhà họ Thẩm, Thẩm Đình.

“Muốn ăn!” Thẩm Đình vội vã chạy tới, giày cũng không xỏ, thân thể gầy gò loạng chà loạng choạng, cảm giác như chỉ một cơn gió thổi qua cũng đủ đem cậu cuốn bay.

Chương Tước nhìn thấy người tới, vai không còn banh chặt như vậy, còn chưa kịp thở một hơi, lại thấy trong phòng có một người đàn ông chạy ra, nắm lại tay Thẩm Đình dắt đi, miệng còn đang sốt ruột nói gì đó, nhìn qua là một người đàn ông rất khí thế.

Thẩm Đình bị người khác nắm chặt tay không thể động đậy, chỉ nhìn về phía người kia cười, nói em ở đây, sau đó lại nhìn chằm chằm hộp cơm trên tay gã, nói với người ngồi trên giường: “Sẽ bị đói, ăn cơm trước có được không?”

Chương Tước không để ý đến Thẩm Đình, người ngồi kia cũng không nói chuyện, gã đứng ở khung cửa nhìn thẳng vào người đó: “Xin hỏi ngài là?”

Người ngồi trên giường nâng nâng cằm, không lên tiếng, ngay lập tức đã có người hiểu ý bước về phía Chương Tước, muốn lấy hộp giữ nhiệt trong tay gã.

Không hiểu có chuyện gì, Chương Tước như thể sợ bị người ta biết bên trong chứa cái gì, theo bản năng dùng tay che đi, không cho người khác đoạt mất, chất vấn: “Các người muốn làm gì?”

Thẩm Đình ôm bụng lo lắng, sợ cơm của mình hôm nay sẽ bị những người kia cướp mất.

Người trên giường cuối cùng cũng lên tiếng, lạnh lùng nói: “Tôi là Cố Triều Ngạn.”

“VẬY...thì làm sao?”

Làm như đây quan tâm là Cố Triều Ngạn hay Cố Triều Hà?

Cố Triều Ngạn chỉ nói một câu sau đó không lên tiếng nữa, người bên cạnh thừa dịp Chương Tước không để ý ra tay đoạt hộp cơm trong tay gã, đặt lên bàn mở ra, các loại món ăn thượng vàng hạ cám trộn lẫn vào nhau xen lẫn với cơm, chút nước canh dưới đáy chỉ còn lại ít xương, mùi còn rất thơm, tâm hồn thèm ăn của Thẩm Đình đều bị câu ra, muốn chạy mấy lần, nhưng người kia còn chưa buông tay, chỉ có thể yên lặng dùng hai mắt nhìn chằm chằm, trông vô cùng đáng thương.

Chương Tước không cần nhìn cũng biết những món ăn kia trông ra sao, dù có thơm đến mấy cũng không nên là bữa tối của một vị tiểu thiếu gia.

Bình thường thực ra còn từng mang những món trông khó coi và khó ăn hơn như thế này, gã không không thấy có vấn đề gì, chỉ là hôm nay có nhiều người như vậy ở đây đều nhìn thấy, không cần biết họ là ai, nếu như truyền ra ngoài cho mọi người biết nhà họ Thẩm khát khe, đối xử cay nghiệt với trưởng nam điên dại, nói chung không êm tai.

Dù sao nhà bọn họ đối ngoại tuyên bố đưa Thẩm Đình đi tĩnh dưỡng, hưởng sự chăm sóc tốt nhất.

Cố Triều Ngạn liếc mắt nhìn hộp cơm một chút, chỉ vờ vờ một tích tắc lập tức thu hồi lại tầm nhìn, quay về phía Chương Tước cười nhạt: “Nhà họ Thẩm các người, đến mấy món ăn này cũng thiếu thốn mua không nổi?”

Hắn nhìn quanh vách tường cũ kỹ bốn phía, nói tiếp: “Thẩm tiên sinh dưới tuổi vàng mà biết, sợ chỉ muốn khóc trời gào đất.”

Chương Tước vốn muốn chửi hai tiếng, nhưng vừa nghĩ tới Thẩm Cô Thần, bỗng nhiên ỉu xiu, cảm thấy mình như lùn đi một đoạn, cảm giác lạnh hết cả sống lưng: “Đừng có ở đây nói hươu nói vượn, đây là chuyện riêng của gia đình tôi, anh quản được chắc? Đồ thần kinh.”

Thẩm Đình nghe thấy Chương Tước mắng chửi, lập tức bưng kín lỗ tai, nhẩn nhé quay lưng lại.

Trước đây, mỗi lần Chương Tước mắng chửi đều giận cá chém thớt đánh cậu.

Đợi nửa ngày không thấy nắm đấm nào bay tới cậu mới quay người, thấy tất cả mọi người đều căng thẳng, không hiểu ra sao, người khác đều đứng im, cậu cũng không hiểu rõ tình hình, quan trọng nhất vẫn là chăm sóc cái bụng của mình, liền nói với Cố Triều Ngạn: “Em có chút đói bụng...”

Nào có một chút, cậu cả ngày không có gì để ăn, đã đói bụng sắp chảy nước miếng.

Người giữ tay Thẩm Đình hiểu rõ ánh mắt Cố Triều Ngạn đưa tới, vội vã đỡ dành Thẩm Đình: “Ngoan ngoan đừng nghịch, chờ về đến nhà sẽ có đồ ăn ngon, Cố tiên sinh sẽ đưa cậu về nhà.”

Cố Triều Ngạn mặt không đổi sắc đứng dậy: “Là thế này, tôi đã cùng mẹ cậu nói qua từ lâu, Thẩm Đình tôi sẽ dẫn đi, như vậy bắt đầu từ bây giờ, chuyện của em ấy tự nhiên là do tôi quản.”

“Cái gì?” Chương Tước bối rối: “Dẫn nó đi? Đã nói với mẹ tôi? Chuyện từ bao giờ?”

“Sáng nay, nói chính xác hơn là bắt đầu từ tháng trước.”

Chương Tước không tin, lấy điện thoại ra gọi cho Vương Yên, gọi mấy lần không có tín hiệu, mới phát hiện hình như đã tắt điện thoại.

Sao lại như vậy! Nếu mọi người trong nhà biết chuyện, vừa nãy gã quay về lấy cơm lại không có ai nói một tiếng nào!

“Nếu không tiện,” Cố Triều Ngạn nhắc ngón tay, lập tức có một chiếc điện thoại di động được đưa tới trước mặt Chương Tước, màn hình hiển thị đã bấm gọi Vương Yên: “Có thể dùng điện thoại của tôi hỏi một câu.”

“A lô —— có chuyện gì vậy Tiểu Cố?”

Cuộc gọi được kết nối, Vương Yên nín nọt kéo dài giọng, Chương Tước cảm thấy có chút xa lạ.

“Mẹ, là con.” Chương Tước tức giận nói.

“Chương Tước? Sao con lại dùng điện thoại của Tiểu Cố?”

“Tiểu Cố Tiểu Cố, Tiểu Cố nào ở đây! Anh ta tới nhà cũ muốn dẫn Thẩm Đình đi, nói là mẹ cho phép! Chuyện này mẹ có biết không?”

“Con không thể thiếu lễ phép như thế!” Giống như sợ Cố Triều Ngạn nghe thấy, Vương Yên nhanh chóng nhận lỗi: “Tiểu Cố à xin lỗi nhé! Là cô không quản được nó, Chương Tước, mau xin lỗi!”

Chương Tước vừa thẹn vừa vội, còn không biết Cố Triều Ngạn là ai lại bắt gã xin lỗi, xin lỗi cái gì trong khi gã còn không làm gì sai: “Mẹ! Đang hỏi mẹ đấy!”

“Là mẹ đồng ý, phải rồi, trưa nay con không có ở nhà, điện thoại lại tắt máy, mẹ quên không dặn dì giúp việc nói với con một tiếng hôm nay không cần đưa cơm, chuyện này lát về nhà mẹ sẽ nói rõ với con.”

“Con đang ở nhà cũ rồi!” Chương Tước cúp điện thoại, ném điện thoại cho người bên cạnh, tàn bạo nhìn về phía Cố Triều Ngạn: “Đắc ý cái gì? Muốn mang thì mang đi luôn đi! Một thằng ngu si thì có ích gì! Mau đi cút đi!”

Thẩm Đình nghe thấy mấy chữ “thằng ngu si”, cúi đầu, không nhìn cơm trên bàn.

Ánh mắt Cố Triều Ngạn lạnh xuống, vuốt mặt nói: “Chương tiên sinh quả nhiên không biết giữ mồm giữ miệng.”

Chương Tước hất mặt qua chỗ khác không thèm để ý.

Cố Triều Ngạn dẫn người đi, trước khi đi Thẩm Đình cũng không nói thêm câu nào, ôm bụng đi theo sau Cố Triều Ngạn, cũng không hề quay đầu lại liếc nhìn cửa lấy một cái.

Chương Tước miệng cắn nhà cắn nhần, đứng ở ban công nhìn lên bọn họ rời đi.

Nói gì cũng chỉ là một kẻ ngu si, Chương Tước khịt mũi coi thường, cho dù nuôi con chó ở đây, đưa cơm bốn năm cũng sẽ ăn quen, còn thằng nhóc Thẩm Đình này, một câu cũng chẳng thêm nói đã đi.

Đi thì đi đi!

Chương Tước nhìn bóng lưng bọn họ, gã phát hiện Thẩm Đình hai năm qua hình như lại gầy đi, Cố Triều Ngạn đi phía trước gần như che gọn lại thân thể nhỏ gầy, còn cao hơn người đi sau rất nhiều.

2. Chương 2

Edit: Egao.

Chương Tước về đến nhà, Vương Yên đang chơi mạt chược, bà rút một điều thuốc, phòng dù đã mở hết cửa nhưng mùi khói vẫn chưa tan hết, không biết đã hút bao nhiêu điều, Chương Tước vốn đang khó chịu trong ngực, ngửi thấy mùi này chỉ cảm thấy buồn nôn.

Bảo mẫu già nhà họ Thẩm bước tới nhận áo khoác gã cởi ra, Vương Yên đánh ra một quân bài, hai mắt thoáng nhìn: “Ồ, con trai mẹ về rồi!”

Vương Yên năm nay bốn mươi tuổi, lúc sinh gã còn chưa tới hai mươi, sau khi bị đàn ông vứt bỏ cũng không kết hôn sinh con, cũng không biết năm đó cho Thẩm Cô Thần uống bùa mê thuốc lú gì mà mê Vương Yên đến như vậy, đến đứa con ghẻ là gã cũng đón về.

Từ khi gả vào nhà họ Thẩm chưa từng phải chịu một chút khổ, từ gương mặt nhìn như ba mươi tuổi kia là biết, đồng mỹ phẩm bảo dưỡng xa xỉ thường dùng kia cũng không phải xài không.

Mấy người phụ nữ ngồi đánh bài cùng đều là người quen, thế nhưng Chương Tước không thể nhớ nổi họ tên gì, chỉ có thể cười cười: “Các dì chơi thông thả, con lên lầu nghỉ ngơi trước.”

“Ày,” Vương Yên hai mắt không rời khỏi mặt chược, rút ra một quân bài: “Hôm nay gặp Cố Triều Ngạn rồi hả?”

Chương Tước sững sờ, gã vốn không muốn nhắc đến việc này trước mặt mọi người.

Người ngồi đối diện Vương Yên hỏi: “Cố Triều Ngạn? Cố Triều Ngạn nào, tên nghe quen quen.”

Wương Yên không còn vẻ cung kính vừa nãy trong điện thoại, cong môi khinh bỉ: “Là vị ở Thành Tây kia chứ đâu, còn ai vào đây nữa.”

“À, là hần.”

Chương Tước nghe xong đầu óc lơ mơ: “Hần là ai vậy?”

“Trước kia từng ký hợp đồng làm ăn lớn với ba con, con trai của lão Cố — xùy, lớn tuổi như lão ta còn sinh ra được thằng con mới tí tuổi đầu như vậy, cũng là chuyện hiếm lạ.”

Lão Cố, Chương Tước có chút ấn tượng, năm nay đều sắp tám mươi, con trai của ông ta? Người kia nhìn qua mới chỉ hai mươi bảy hai mươi tám.

Nhà họ Cố là danh gia vọng tộc, sao gã chưa từng nghe đến cái tên Cố Triều Ngạn?

Wương Yên nhả khói: “Chỉ là con riêng, không cần phải sợ.”

Chương Tước trong lòng sinh ra nghi hoặc, không cần phải sợ mà mẹ vẫn thấy người sang bắt quàng làm họ làm cái gì, luôn miệng Tiểu Cố Tiểu Cố ngọt xớt.

“Đây là lý do mẹ để hần đón Thẩm Đình đi?”

Wương Yên bình thường có cái gì đều nói với mấy người bạn chơi bài chung, những người này cũng biết rõ tình trạng của Thẩm Đình, Chương Tước nói không hề cố kỵ.

“Ừ,” Vương Yên hờ hững trả lời: “Bù lại cho mẹ tòa nhà Ngự Thủy Đình.”

Ngự Thủy Đình!

Chương Tước không thể ngừng kinh hãi, tòa nhà này nằm ở trung tâm thành phố, đáng giá trăm triệu, nói cho là cho, thằng ngu Thẩm Đình có giá trị cao như thế?

“Người ta muốn, thì cho người ta luôn.”

Nghe giọng điệu này của Vương Yên, giống như chỉ đem cho một con thú cưng, tốt xấu gì đó cũng là huyết mạch duy nhất của nhà họ Thẩm.

“Vậy mẹ đã –” thương lượng với các cô các dì chưa.

“Nói với mấy bà cô đó làm gì, nó cũng có khối được đâu, chẳng lẽ còn trông cậy vào nó nổi dôi tông đường chắc? Ai chịu lấy nó, tài sản của ba con lại không ở trong tay nó, vừa ngu vừa không có tiền, con gái nhà người ta chịu gả không cho nó chắc, buồn cười.”

Mấy người phụ nữ ngồi đây nghe xong đều cười, Chương Tước theo bản năng nhìn về phía cửa bếp, vị bảo mẫu già đang thu dọn bát đĩa, quay lưng về phía gã, không nhìn rõ vẻ mặt.

Thẩm Đình bị đối xử như vậy, phỏng chừng cả cái nhà này từ trên xuống dưới, chỉ có vị bảo mẫu già này đau lòng nhất.

Dù sao cũng là tiểu chủ nhân mình một tay chăm từ bé tới lớn, bây giờ thành ra như vậy...

Chương Tước khẽ cười một tiếng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đều là số mệnh.

Là phúc hay họa, chỉ có thể nhìn tạo hóa ban gì Thẩm Đình.

“Tối nay nấu canh móng giò, đi uống cạnh xong rồi hăng ngủ.”

“Không uống,” Chương Tước lắc đầu một cái, nhắc chân bước lên cầu thang, lại xoay người nói với Vương Yên: “Mẹ hút thuốc ít thôi.”

Vương Yên nở một nụ cười rạng rỡ, động động miệng, dùng đầu lưỡi cuốn ra một viên kẹo cho gã xem.

Chương Tước không nói thêm gì nữa, lên lầu đi ngủ.

Thẩm Đình lên xe, ngoan ngoãn thắt chặt dây an toàn, khoanh hai tay đặt trên bụng, ý đồ che dấu cái bụng đói ừng ực của mình.

Sau khi Cố Triều Ngạn tới nơi đỗ xe, tất cả mọi người đều tản đi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thẩm Đình bỗng nhiên có chút sợ, cứ việc người lúc này đã nhấn mạnh, Cố tiên sinh đến để kết bạn với cậu, Cố tiên sinh sẽ mua cho cậu rất nhiều đồ ăn ngon, mang cậu về nhà, kiếm người tới chơi cùng cậu.

Cậu cũng từng cho là Cố Triều Ngạn thực sự muốn kết bạn với mình.

Nhưng vừa nãy khi lên xe thắt dây an toàn, Cố Triều Ngạn cười cậu, nói hóa ra cậu vẫn còn biết thắt dây.

Thẩm Đình nghe xong không vui, cũng không dám phản bác câu nào, sợ chọc giận đối phương, Cố Triều Ngạn sẽ dùng một cước đá cậu ra khỏi xe.

Cậu đã rất lâu chưa từng ra khỏi phòng mình, chỉ có Tết Nguyên đán bọn họ mới đón cậu đến nhà mới ở mấy ngày, ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó lại mang cậu trở lại.

Vương Yên và Chương Tước không dám tỏ thái độ với cậu trước mặt họ hàng, bình thường sẽ ngụy trang ra vẻ mình rất thân thiết với cậu, gấp cho đĩa rau mua đồ chơi mới, Chương Tước mở tủ quần áo ra, nói đây là quần áo mới mua cho cậu rồi bắt thử, cậu thử cái nào cũng không vừa, không phải quần áo dài lại là tay áo quá ngắn, quần áo cũng không mới không cũ, Vương Yên còn ở trước mặt mọi người khen cậu hiểu chuyện, rõ ràng là người này dặn cậu không được nói lung tung, nếu không sẽ không có cơm ăn.

Thẩm Đình từng hỏi tại sao mình lại bị nhốt, Chương Tước trả lời cậu: “Mày có bệnh nên mới phải nhốt.”

Cậu nói mình không có bệnh, Chương Tước nhin không được đẩy vai cậu, nói mày thì biết cái quái gì.

Lúc mới bị nhốt còn có thể khóc, khóc đến cơm cũng ăn không nổi, kêu trời trời không biết, căn nhà cũ này so với tuổi của ba ba Thẩm Đình còn lớn hơn, Thẩm Đình chưa từng ở đây, tất nhiên sẽ sợ, cái gì cũng sợ, gió thổi xuyên qua rèm cửa sổ cũng làm cậu tỉnh, cứ tỉnh dậy lại khóc, nhưng không có ai để ý đến cậu, cơm mang tới cậu không ăn hôm sau sẽ bị dọn đi, chỗ này không có bảo mẫu già chăm sóc cậu, cũng không có đồ chơi cho cậu ôm đi ngủ.

Qua mấy ngày, cậu giống như nhận rõ hiện thực tàn nhẫn, biết ở đây có khóc bao nhiêu cũng không có tác dụng, liền không khóc nữa, cũng bắt đầu biết đối bụng, muốn ăn cơm, ở tại chỗ chờ Chương Tước đến, không cần gãi lên tiếng, tự mình ngoan ngoãn mở hộp cơm ra ăn hết.

Tháng ngày bị giam rất tẻ nhạt, thúc thúc sống tầng dưới không để ý đến cậu, có lúc cậu nằm nhoài bên

bộ cửa sổ đếm kiến còn bị mắng.

Ý đồ của Vương Yên rất đơn giản, Thẩm Đình có thể sống, nhưng phải sống tạm bợ, lại không thể chết.

Dương nhiên những ý đồ này cậu không hề biết.

Cố Triều Ngạn thông qua kính chiếu hậu nhìn cậu, thấy cậu hết nhìn đông lại nhìn tây, căn bản không thể tập trung sự chú ý.

Thẩm Đình năm nay bao nhiêu tuổi? Mười chín? Hai mươi?

Thẩm Đình là đứa trẻ sinh non, khi còn nhỏ sức khỏe không tốt lắm, lại không có mẹ chăm sóc, Thẩm Cô Thần là một người đàn ông, những gì có thể làm chỉ là kiếm tiền mời người về chăm sóc cậu, càng không cần phải nói sau khi biến thành kẻ ngốc, Vương Yên kẻ không ra gì này sẽ đối xử với cậu như thế nào, ăn thiếu mặc thiếu, người béo lên được mới là lạ.

Cố Triều Ngạn nhớ tới mấy năm trước nhìn thấy cậu, còn không phải là hình dạng này.

Hồi ấy Thẩm Đình trên mặt còn có chút thịt, vẫn còn một chút mập mạp của trẻ con, hẳn khi đó mới come out với gia đình, cả gia đình bị hắn làm huyên náo tới mức người ngã ngựa đổ, lão Cố tức gần chết, chống cây trượng đầu rồng rầm rầm xuống sàn nói muốn đóng băng thể của hắn, hắn nói ngài muốn đóng thì đóng đi, nghĩ bóng là con đây còn có khoản tiền ngài không đóng băng nổi, làm lão già tức tới mức lên cơ đau tim, trong lúc nóng giận nói muốn từ mặt hắn.

Cố Hoa Mẫn dừng nói chỉ có một đứa con trai, cháu nội cháu ngoại đều đã chạy đầy đất, hẳn là một đứa con riêng không có thể diện gì, ít đi một đứa cũng không sao.

Cố Triều Ngạn bị chạm vào vẩy ngược, mấy năm liền đi bao dưỡng mấy tiểu minh tinh xuất thân sạch sẽ, lần nhìn thấy Thẩm Đình trước kia chính là lúc đang có quan hệ với một người, hẳn đi công tác nửa tháng không liên lạc với tiểu minh tinh, khi trở về tình cờ thấy tiểu minh tinh đang dây dưa cùng người khác trong chính căn phòng hắn tặng, Cố Triều Ngạn không có cảm giác gì, không thấy tức giận cũng không có cảm giác bị phản bội, rút một điều thuốc quay lưng đi ra ngoài.

Buổi tối đến quán bar cùng bạn bè thư giãn một chút, xa xa nhìn thấy một người đeo cặp sách ngồi trong góc, nhìn như học sinh, tóc mái dài tới mức sắp che khuất hai mắt, người nhìn rất thanh tú, trong miệng ngậm nửa túi sữa, ánh mắt đầy tò mò nhìn khắp nơi.

Cố Triều Ngạn liếc một cái liền chọn trúng cậu, còn tưởng rằng đây là chiêu trò mới, đầu hứng thú chạy tới nhìn một cái, mới phát hiện ra con mẹ nó đây không phải là nhìn như, rõ ràng là một học sinh.

Hắn cũng không hiểu mình bị chạm vào dây thần kinh nào, có chút tức giận, lôi giám đốc ra hỏi: “Quán của mấy người đang làm cái mẹ gì thế? Dám lôi kéo trẻ vị thành niên vào đây bán?”

Thẩm Đình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu lần đầu tiên tới đây, nghe không hiểu ý của Cố Triều Ngạn, thấy hắn liên tục nhìn chăm chăm vào mình, nhả ra nửa túi sữa, khách khí nói một câu: “Chào anh.”

Cố Triều Ngạn càng tức giận, nghĩ thầm đầu má, ông đây suýt nữa muốn đè một đứa trẻ vị thành niên!

Giám đốc bị lôi tới nhìn kỹ Thẩm Đình, ngay lập tức trả lời: “Không phải, Cố tiên sinh ngài nhầm rồi, vị này là khách...”

Cố Triều Ngạn mắng một câu thô tục, phẫn nộ rời đi.

Chưa đi được mấy bước, hắn lại ngoái đầu nhìn Thẩm Đình, Thẩm Đình chăm chú nhìn vào một người vừa đi ra, hai tay bất lịch sự vẩy nước tung tóe, Cố Triều Ngạn cũng không hiểu sao thính lực của mình lại tốt như vậy, một lát sau liền nghe thấy người vừa ra oán giận với Thẩm Đình: “Phắc, nhịn chết ông đây, tốn một ngàn tệ chỉ để vào thải một đồng phân, tôi trâu bò vãi, vừa này còn hận không thể ngồi trên bồn cầu lâu thêm hai phút, ông không biết đâu, nhà vệ sinh nơi này rất tốt.”

Thẩm Đình lấy cặp sách bên cạnh trả cho đối phương, nói: “Đi thôi.”

Người kia nói tiếp: “Lúc tôi mới ra hình như thấy Cố Triều Ngạn đứng trước mặt ông, hắn tìm ông để nói chuyện?”

Thẩm Đình hỏi: “Ai cơ?”

Người kia thầm nói một tiếng may quá, trả lời: “Không nói gì thì thôi, tôi nói ông nghe, cái tên Cố Triều Ngạn kia tôi biết, ba tôi nói hắn thông ass đàn ông, hắn nói chuyện với ông ông cũng đừng trả lời.”

Thẩm Đình ừ một tiếng, giống như có chút căm ghét liếc nhìn về phía Cố Triều Ngạn, nhưng thật con mẹ nó đúng lúc, mắt đối mắt với Cố Triều Ngạn.

Hắn bối rối cúi đầu chuẩn đi, nhưng tràn đầy trong đầu óc Cố Triều Ngạn là hình ảnh cậu nhóc ngậm nửa túi sữa trong miệng, chỉ cảm thấy có mùi sữa thoang thoảng bay tới chỗ hắn.

Một lần nghĩ như vậy đã nghĩ tận mấy năm rồi? Cố Triều Ngạn cũng nhớ không nổi.

Lần trước nếu không phải nghe thấy nhân viên tám nhảm về Thẩm Đình, bản thân lại rảnh rỗi tiện tay search một cái, tìm thấy ảnh chụp của Thẩm Đình, bây giờ phỏng chừng hắn vẫn còn đang nằm mơ tiểu mỹ nhân lớn lên trông ra sao.

Cố Triều Ngạn vươn tay tìm tòi, lấy ra một túi sữa tươi, ném về phía ghế sau, kêu Thẩm Đình uống.

Hắn rõ ràng nhìn thấy hai mắt Thẩm Đình tỏa sáng, nhưng lại nghe được cậu từ chối: “Em không uống.”

Cố Triều Ngạn tốt tính hỏi tại sao, cậu nhóc thu lại ngum nước miếng, nói: “Lớn rồi không được uống.”

Cậu vẫn chưa quên, lúc còn ở nhà họ Thẩm, Vương Yên thà cầm sữa cho chó uống cũng không cho cậu, Vương Yên nói Thẩm Đình lớn rồi, người lớn không uống sữa bò, chó con còn nhỏ mới có thể uống.

Thẩm Đình ngẫm lại cũng đúng, cậu lớn như vậy, đúng là không nên cướp đồ uống với chó con, nên không đòi uống sữa nữa, mỗi ngày nhìn một chút, đếm một lần xem trong tủ lạnh còn mấy bình sữa bò, chờ mong Vương Yên một ngày nào đó tốt tính cho phép cậu uống một bình.”

Thế nhưng có một ngày, cậu thấy toàn bộ sữa bò trong tủ lạnh biến mất, vội vội vàng vàng tìm người giúp việc hỏi sữa đâu hết rồi, người giúp việc nói, bà chủ dung điện thoại tra trên internet, nói cho chó uống sữa tươi không tốt, sai người vứt hết sữa đi rồi.

Mong chờ mấy ngày liền cuối cùng không có kết quả, cậu cảm thấy rất tủi thân, lén lút nằm trong phòng khóc nửa buổi tối.

“Ai bảo không được uống?”

Cố Triều Ngạn nhớ lại cái miệng nhỏ nhắn trong kí ức, nghiêm mặt nói: “Bảo em uống thì uống đi, nhanh lên!”

Thẩm Đình lén nhìn hắn hai cái, tuy vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, nhưng thấy được cho phép, vẫn rất vui vẻ cầm túi sữa bỏ vào miệng cắn, ừng ực hút mấy cái hết nhẵn.

3. Chương 3

Edit: Egao.

Cố Triều Ngạn vẫn còn nhìn cậu qua kính chiếu hậu, số lần nhìn ngày càng tăng, ngược lại độ kiên trì lại không ngừng giảm xuống.

Tại sao túi lại dễ cắn rách như vậy, tại sao em ấy lại uống nhanh như vậy, tại sao không giống như trước kia dùng đôi mắt linh hoạt nhìn hắn.

Cố Triều Ngạn không hiểu nổi mình đã nghĩ cái gì, một kẻ ngu ngốc, một vị thiếu gia nhà họ Thẩm đã sớm bị người đời lãng quên, hắn nghĩ muốn liền đến mang đi rồi. Giống như còn chưa tỉnh ngủ đã ra quyết định, chờ đến khi khôi phục ý thức, người đã bị hắn dùng lí do chu toàn mang ra khỏi nơi nước nôi lửa bỏng kia.

Hắn có mưu đồ gì?

Đồ gì cũng không mưu.

Thậm chí còn không cần Thẩm Đình cảm kích, hắn chỉ là vào khoảnh khắc nhìn thấy ảnh chụp của Thẩm Đình, nhớ lại quá khứ, bỗng nhiên sinh ra một suy nghĩ kỳ quái: người này có thể ở bên mình.

Hắn không có đam mê đặc thù, cũng không có chấp niệm gì với một người chưa trưởng thành về tâm trí, có thể là do tướng mạo của Thẩm Đình, cũng có thể là do một biến số sâu trong nội tâm của mình, hắn cảm thấy mình có thể nuôi đứa trẻ này, nếu em ấy ngoan ngoãn nghe lời, hắn có thể nuôi mãi mãi.

Cố Triều Ngạn đã giường đơn gối chiếc hơn một năm, bận bịu quá nhiều chuyện, chờ đến khi hết bận lại phát hiện bên cạnh không có ai làm cho mình vừa ý, chờ đến khi đi tìm mới thấy hứng thú năm xưa đã bị thời gian mài mòn hết, hắn cảm thấy càng ngày càng không có gì thú vị.

Việc Thẩm Đình xuất hiện có thể coi là một chuyện mới mẻ.

Những người hắn gặp trước đây có muôn hình vạn trạng, có dụ ngoạn, có bướng bỉnh, có thẳng thắn thừa nhận đến chỉ vì tiền, có gợn gàng dứt khoát nói chia tay liền chia tay.

Chính là chưa có ai như Thẩm Đình.

Mấy năm đầu tiên mẹ Cố còn trông mong Cố Hường Ngạn có thể quay đầu lại đi đường ngay, liên tục thay hắn mai mối mấy cô gái, sắp xếp gặp mặt, ăn cơm, mà hắn không thêm quan tâm, đến giờ hẹn vẫn không thấy người đâu, chẳng có một chút phong độ nào, lâu dần, chẳng còn con gái nhà ai muốn tới tự làm mình mất mặt.

Sau đó Cố Triều Ngạn làm một khóa công tác tư tưởng, mẹ Cố liền hạ tiêu chuẩn xuống thấp nhất, có thể không để ý giới tính, nhưng người nhất định phải tốt, biết nóng biết lạnh.

Cái này có vẻ mới mẻ, Cố Triều Ngạn nghĩ, bà mẹ nhà mình tuổi không cao, năm ấy có bản lĩnh lớn như vậy, tránh thoát bao nhiêu tai mắt sinh ra hắn, xem như là một người có thủ đoạn, làm sao còn không hiểu đạo lý này, biết nóng biết lạnh, chỉ bốn chữ đơn giản này, xoe tiền ra trả ai cũng có thể làm được.

Tiền, là thứ tốt, lúc cần thiết có thể dùng để mua cảm tình, Cố Triều Ngạn hiểu sâu sắc điều này. Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Có điều ——

Hắn nhìn người ngồi ghế sau một chút, Thẩm Đình uống xong sữa bò, đem túi gấp lại ngay ngắn chỉnh tề cầm trong tay cùng ông hút, ngồi sát bên cửa, cúi đầu, xem ra rất mệt.

Đứa ngọc này mà biết nóng biết lạnh là gì mới có quý.

Cố Triều Ngạn nhớ tới tình cảnh mở hộp cơm trước đó, cảm thấy Thẩm Đình thực sự yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đáng thương, đại khái là bị đói, dù sao vừa nãy còn luôn miệng kêu đói bụng.

Cố Triều Ngạn hơn bốn giờ chiều đã tới nơi, nhưng Thẩm Đình sợ bọn họ, trốn đi rất xa, hẳn không phải loại người tàn bạo, trợ lý vì khiến Thẩm Đình không sợ sệt đồng ý đi cùng bọn họ còn chuyên môn chơi cùng Thẩm Đình mấy tiếng.

Cũng may kết quả thành công, cậu từ từ tin Cố Triều Ngạn không phải người xấu, còn có thể dũng cảm tiếp xúc Cố Triều Ngạn, trong phạm vi hai mét, tự cho rằng mình giấu giếm được quan sát hẩn, đặt con thỏ bông mình thích nhất lên chiếc bàn trước mặt Cố Triều Ngạn, ý là muốn kết bạn với hẩn.

Cố Triều Ngạn hiếm thấy tốt tính, không bắt Thẩm Đình lấy lại đồ chơi, hẩn không thích mấy thứ đồ chơi con gái hề hề như thế này, nhưng nể tình Thẩm Đình không giống người thường, nghe người khác nói chỉ số thông minh của cậu chỉ khoảng bảy tám tuổi, chỉ có thể tạm thời thả lỏng nắm tay, nói với cậu: “Em đi tìm anh ta mà chơi.”

Ý chỉ trợ lý của mình.

Thẩm Đình cũng không khó bảo, nói một lần là hiểu, cũng không chạy xung quanh làm phiền hẩn.

Đợi đến thời gian cũng khá dài, Cố Triều Ngạn cảm thấy đã có thể dẫn người đi, đứng lên vận động cổ và cánh tay, trợ lý ngay lập tức hiểu ý, nắm lấy tay Thẩm Đình dụ dỗ: “Có muốn đi cùng bọn anh không? Ở bên ngoài có càng nhiều chỗ chơi vui hơn.”

“Có thật không?”

Việc đi chơi đối với Thẩm Đình có sức hấp dẫn rất lớn, hai mắt sáng vài giây, sau đó lại giống hai bóng đèn bị cắt điện nhanh chóng tắt đi: “Nhưng mà, không được đi.”

Trợ lý nói: “Có thể đi được, sẽ không có ai mắng em, cửa mở rồi, thúc thúc dưới lầu cũng đã về nhà, em không đi cũng chỉ có thể ở lại đây một mình.”

Thẩm Đình ôm con thỏ bông ngồi bên mép giường: “Em vốn dĩ đã ở đây một mình.”

Nói cho cùng vẫn là trí lực không kiện toàn, bị nhốt lâu như vậy, đã sớm mất ý nghĩ phản kháng. Bản dịch thuộc về wp egao2016, các bản dịch hiện dòng này đều là ăn cắp.

Cố Triều Ngạn không hề tức giận, trẻ con mà, đứa nào chẳng như vậy.

Trợ lý cảm thấy có thể cố thuyết phục một lần nữa: “Ồ một mình chỗ này không ổn đâu, không có ai ở đây, em không sợ sao? Nếu vậy, có thể nói cho anh biết được không, vì sao em không muốn đi?”

Thẩm Đình kéo kéo lỗ tai thỏ, bị trợ lý dọa sợ, trả lời không mấy vui vẻ: “Em không phải không muốn đi.”

“Vậy tại sao không đi?”

“Bởi vì phải ăn cơm,” Thẩm Đình vuốt vuốt cái bụng bẹp dí của mình, nói cho bọn họ nguyên nhân: “Còn chưa kịp ăn cơm, phải ở đây đợi ca ca đưa cơm.”

“Không ăn cơm?” Trợ lý nhìn về phía Cố Triều Ngạn, không thấy hắn có phản ứng gì, hỏi tiếp: “Nơi này không có người nấu cơm sao?”

Thẩm Đình mờ mờ: “Nơi này tại sao phải có người nấu cơm?”

Nơi này cũ kĩ như vậy, không có ai muốn tới, bọn họ nói cậu bị bệnh mới bị nhốt vào đây, tuy rằng cậu tin tưởng bản thân mình không có bệnh, nhưng như vậy cũng chẳng có ích gì, trừ cậu ra, à không, trừ cả bà ra nữa, căn bản không có ai quan tâm cậu nói gì.

Thúc thúc dưới lầu luôn miệng mắng cậu, Thẩm Đình thường xuyên nghe được ông chú này nói mình xui xẻo, phải đi làm công việc như thế này.

Lâu dần Thẩm Đình bắt đầu cảm thấy áy náy, cho rằng bản thân mình làm liên lụy chú.

Đã làm liên lụy một người, không thể lại làm nhiều người hơn nữa liên lụy vào, cái này là ca ca nói, Chương Tước là ca ca của cậu, tuy rằng cậu không thích người ca ca này, ca ca cũng không thích cậu, nhưng Chương Tước lớn tuổi hơn mình, cậu vẫn lễ phép gọi một tiếng ca ca.

“Được rồi, ca ca của em bao giờ đến? Ban ngày đã từng tới rồi sao?”

Thẩm Đình lắc đầu: “Ban ngày không đến, buổi tối mới đến.”

Trợ lý không thể tin nổi, hỏi lại: “Đến mấy lần?”

Thẩm Đình tỉnh tỉnh mê mê đáp: “Một lần.”

Trợ lý nghe xong, trong miệng cũng có chút chua xót: “Chỉ một lần, chỉ cho em ăn một bữa cơm?”

Thẩm Đình đại khái nghe hiểu ngữ khí của trợ lý, nói: “Có rất nhiều món ăn, cơm cũng nhiều, ăn đủ no.”

Ăn đủ no —— Bản dịch thuộc về wp egao2016, các bản dịch hiện dòng này đều là ăn cắp.

Thân thể toàn xương không có chút thịt nào này, là nuôi như vậy mà ra.

Trợ lý cũng coi như cùng Cố Triều Ngạn trải qua cảnh đời, làm nghề trợ lý vào nam ra bắc, cũng nghe được không ít những chuyện bí mật của giới nhà giàu, đại thiếu gia nhà họ Thẩm không ai không biết, bị mẹ kế làm hại biến thành ngu dại, chỉ có thể gửi nuôi ở viện điều dưỡng.

Mà viện điều dưỡng trong miệng mẹ kế —— chính là nơi này.

Như vậy so với giam giữ một con súc vật có gì khác nhau?

Chẳng trách Cố Triều Ngạn sốt ruột như vậy, vội vàng không ngừng nghỉ chạy tới đón người, không nghĩ tới hần bình thường nhìn lạnh lẽo như vậy, thực tế lại là một người rất tốt.

“Làm sao còn chưa tới?”

“Không biết, chắc phải đợi thêm một lát.”

Thẩm Đình nắm hai lỗ tai thỏ bông, hai chân vung vẩy đá vào thành giường kêu bẹp bẹp.

Cố Triều Ngạn ngồi lại trước bàn, mở máy tính, trợ lý phỏng đoán, đại khái là hần muốn đợi vị kia đưa cơm tới.

“Vậy chúng ta cùng nhau chờ một lát đi.”

“Cũng được ạ.”

Thẩm Đình đáp ứng rất nhanh, không qua bao lâu, cậu thực sự quá đói, chơi cũng không muốn chơi.

“Em đói quá.”

Cậu nhìn mọi người, tất cả mọi người đều tỏ ra mình không thể làm được gì.

Cuối cùng, cậu nhìn về phía Cố Triều Ngạn, Cố Triều Ngạn ngẩng đầu lên, lạnh mặt nói: “Nhìn anh thì có ích gì?”

Thẩm Đình quay mặt qua chỗ khác, trợ lý cười lúng túng: “Có muốn chơi game nữa không?”

Thẩm Đình có chút ai oán: “Em không muốn chơi, chúng ta ngồi cùng nhau đi.”

4. Chương 4

Edit: Egao

Cố Triều Ngạn không muốn dẫn cậu đi ăn ngoài, gửi tin nhắn cho dì giúp việc ở nhà, dặn dì chuẩn bị đồ ăn cho trẻ con, hẳn không đoán được khẩu vị của Thẩm Đình, nhưng Thẩm Đình tựa hồ cũng không có quyền soi mói.

Có điều, nếu đã dẫn người ta đi, cũng nên đối xử với người ta tốt một chút, tâm tính của em ấy như trẻ con, nấu một ít món Thẩm Đình thích ăn biết đâu lại có thể lấy lòng được em ấy.

Cố Triều Ngạn bình thường cũng không dẫn người khác về nhà, căn nhà rộng như vậy cũng chỉ dì giúp việc và người đến dọn vệ sinh định kì mới được phép ra vào, dài giúp việc nghe đến hai chữ “trẻ con”, trong đầu liền liên tưởng đến một đứa bé chưa trưởng thành vẫn còn trong độ tuổi nghịch ngợm phá phách, nấu một vài món, chủ yếu là những món ăn vừa mềm vừa thanh đạm.

Thẩm Đình không kén ăn, chỉ là không chịu ăn cà rốt, trùng hợp buổi trưa nấu thịt bò còn dư lại một củ cà rốt, dì giúp việc thái sợi bỏ vào nấu chung với súp khoai tây, kết quả lúc ăn cơm món nào Thẩm Đình cũng gắp, chỉ có bát súp này là không động tới.

Cố Triều Ngạn tắm xong đi ra, Thẩm Đình vừa mới ăn xong, ngồi trước bàn vừa vuốt cái bụng no nạng của mình vừa liếm mép, dì giúp việc hỏi cậu có ăn cơm nữa không, Thẩm Đình rất lễ phép trả lời không cần, cảm ơn dì.

Cũng không đến nỗi quá ngu ngốc, Cố Triều Ngạn nghĩ thầm.

“Sao lại không ăn cái này?”

Cố Triều Ngạn chỉ vào bát súp hỏi.

Thẩm Đình rụt cổ, ánh mắt liếc ngang liếc dọc làm phân tán sự chú ý của bản thân: “Đều ăn mà.”

Món nào cũng ăn, chỉ có mỗi bát này là không đụng đến.

“Không ăn khoai tây hay không ăn cà rốt?”

Nếu đã bị phát hiện, Thẩm Đình không còn cách nào khác phải nói thật: “Cà rốt.”

“Ồ.”

Cố Triều Ngạn không có phản ứng gì, cũng không đánh cậu: “Không ăn thì thôi,” sau đó nói với dì giúp việc: “Sau này đừng nấu cà rốt cho em ấy.”

Dì giúp việc nói đã nhớ, Thẩm Đình cúi thấp đầu, bộ dạng như đang đuối lý sau khi biết mình làm chuyện sai.

Trước đây cậu cũng không ăn cà rốt, luôn luôn không ăn, nhưng mà từ trước tới nay không có ai thềm để ý việc này.

Cố Triều Ngạn đây là thật sự muốn làm bạn với mình sao? Nhưng tuổi của anh ấy lớn hơn mình rất nhiều, tại sao lại muốn kết bạn với mình?

Nhưng ngay lúc này Thẩm Đình cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cậu ăn cơm no, bụng hơi căng, trong tay trống không, muốn cầm gì đó để xoa nắn, nhưng cậu không mang thử bông đi, cũng không mang theo bất cứ thứ gì.

Cậu hỏi Cố Triều Ngạn: “Em phải sống ở đây sao?”

Cố Triều Ngạn nói ừ.

Cậu lại ngoeo cổ, hỏi: “Tại sao em lại phải sống ở đây?”

Cố Triều Ngạn như bị ma xui quỷ khiến, nói: “Từ giờ về sau em đều phải sống ở đây.”

“Tại sao?”

“Nơi này không tốt hay sao? Hay là em thích ở chỗ kia hơn?”

Thẩm Đình nhớ đến căn phòng trống trơn của mình, trời có gió sẽ làm cửa gỗ kêu kéo suốt đêm, vì ít khi quét dọn nên đôi khi còn có thể nhìn thấy chuột chạy qua ban công.

Sau đó kiên định lắc đầu: “Tốt, không thích.”

Nơi này rất tốt, không thích chỗ mình ở.

“Như vậy sao lại không ở được, những người khác em không cần phải quan tâm, ở đây em chỉ cần nghe lời là được rồi.”

Cố Triều Ngạn trở về phòng, mở tủ chọn một bộ quần áo cho cậu, nhắc cậu đi tắm rửa.

“Nước nóng có rồi, tự đi tắm đi.”

Thẩm Đình ôm quần áo, vẻ mặt ghét bỏ: “Đây không phải quần áo của em.”

“Thích mặc thì mặc, không mặc cởi truồng.”

“Không muốn cởi truồng,” Thẩm Đình lầm bầm hai tiếng, đi vào buồng tắm, không quá hai phút sau lại hoảng hốt mở cửa chạy ra, tóc đã bị ướt một nửa, trên dưới đều đã cởi hết, trên người chỉ còn mỗi cái quần lót, quần lại còn mặc đến xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Thẩm Đình chạy rất nhanh, nhìn thấy Cố Triều Ngạn, muốn dựa gần hắn nhưng lại không dám, chỉ có thể đứng cách hắn hai sải tay, khoa tay múa chân: “Nước, nước không giữ được, phun tung tóe, quần áo bị ướt hết!”

Cố Triều Ngạn đi theo vào nhìn, mối nối giữa vòi hoa sen và ống dẫn nước không hiểu sao lại bị lỏng, vừa mở ra liền phun tung tóe, nhưng không phải không tắt được, Cố Triều Ngạn xoay một cái liền ngắt nước.

Thẩm Đình thò đầu ra từ sau lưng hắn, cúi xuống xem, bụng nhỏ sắp dán sát vào lưng hắn, Cố Triều Ngạn xoay người lại, suýt nữa thì đụng ngã Thẩm Đình.

“Gào thét ầm ĩ làm gì?”

Lại liếc một cái, người đứng là trắng bóc.

Thẩm Đình vô cùng nghi hoặc cảm lấy vòi nước quan sát, nói: “Vừa nãy em tắt mãi không được.”

Vừa nãy bảo thằng nhóc này đừng có mặc quần áo lại cau có kêu không muốn, giờ này không mặc quần áo đi tới đi lui trước mặt hắn cũng không thấy nhóc này có biểu hiện không vui, Cố Triều Ngạn không chịu nổi cảnh đẹp này, trên đời sao lại có thân thể con trai đẹp như thế, ngực trước trắng trắng mềm mềm như hoa anh đào.

Hắn nhìn tới mức cuống hòng trở nên lạnh lẽo, dùng động tác thô bạo đẩy Thẩm Đình vào trong bồn tắm, trầm giọng khiển trách: “Vòi hoa sen hỏng rồi, không được nghịch ngợm, mau tắm nhanh lên rồi lên giường đi ngủ.”

Thẩm Đình bị hắn đặt vào bồn tắm cũng không phản kháng, ngược lại lại nhắm mắt đầy hưởng thụ, chỉ

vào mái tóc ướt sũng của mình, nói: “Anh sẽ giúp em tắm sao?”

Cố Triều Ngạn sẽ giúp người khác gội đầu? Đúng là chuyện nực cười.

Một lát sau, Thẩm Đình không nghe được câu trả lời, tự mình bước ra khỏi bồn tắm, chuẩn bị đứng bên cạnh gội đầu.

Ngay lúc này Cố Triều Ngạn lại ấn cậu ngồi xuống, ra ngoài tìm ghế nhỏ mang vào, bảo Thẩm Đình quay lưng, nhắm mắt lại, không được xoay lại.

Thẩm Đình vui vẻ nghe theo, Cố Triều Ngạn không dám bóp quá nhiều dầu gội đầu, sợ làm rơi vào mắt Thẩm Đình, nhẹ nhàng xoa bóp mấy lần liền khiến đầu tóc đầy bọt, Thẩm Đình bị ngón tay hần xoa phát ngứa, lại không dám ngo ngoáy, chỉ có thể nhịn cười, vai hơi run run.

Chỉ tắm cho một lần này thôi, Cố Triều Ngạn nghĩ thầm trong lòng, thỏa mãn mong muốn của nhóc này một lần, khiến em ấy nhớ kỹ rằng hắt rất tốt.

“Ồ bên kia ai giúp em gội đầu?”

“Hả?”

Tâm tình Cố Triều Ngạn không tệ, tóc Thẩm Đình hơi dài, thêm bọt dầu gội đầu giống như đang vò một cây bông, không chỉ mềm mại mà còn có mùi thơm ngọt.

“Không có ai giúp em gội đầu hết, đều là em tự tắm rửa.”

“Tại sao anh lại phải giúp em tắm?”

“Làm gì có.”

Thẩm Đình nói: “Không phải là anh muốn giúp em tắm à?”

Đã được lợi lại còn ra vẻ.

Cố Triều Ngạn cố ý mạnh tay thêm một chút, hỏi: “Anh nói anh muốn giúp lúc nào?”

“Thật sao? Em còn tưởng là anh muốn giúp em tắm cơ...”

Thẩm Đình mới không thèm quan tâm là thật hay không, nhắm mắt lại hưởng thụ là được rồi, hai tay vung vẩy trong bồn tắm, ngâm nga hát.

Thằng nhóc này là gốc thật hay giả ngu? Cố Triều Ngạn đều phải nghi ngờ.

“Em mấy tuổi?”

“Hai mươi.”

“Nhớ rõ vậy cơ à.”

“Làm gì có ai không nhớ được mình bao nhiêu tuổi,” Thẩm Đình nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chỉ có ngu si mới không nhớ được, em cũng không ngu.”

Cố Triều Ngạn trầm nghĩ ừ thì em không ngu, anh mới ngu.

Gội đầu sạch sẽ xong, còn phải tắm rửa.

Thẩm Đình cúi đầu nhìn chim nhỏ của mình, then thùng tới gần Cố Triều Ngạn, nói: “Tắm rửa không cần nhờ anh tắm, anh đi đi ngủ đi.”

Cố Triều Ngạn ôm một bụng ý xấu, muốn trêu trêu cậu, mông như dính bằng keo vào ghế không chịu đứng lên.

“Đã là người tốt là phải làm đến cùng, làm gì có chuyện chỉ làm một nửa.”

“Lần này không cần anh tắm,” Thẩm Đình dùng hai tay che chim nhỏ, mặt bị hơi nóng nước chưng đến ửng hồng: “Em biết tự đi tắm.”

Cố Triều Ngạn nói: “Giờ này mới biết xấu hổ.”

Tóc Thẩm Đình vẫn còn nhỏ nước, lông mi lại cong, môi cũng không hiểu thế nào bắt đầu ẩm ướt căng mọng.

Ngắm qua suýt chút nữa bốc hỏa.

Em ấy có biết cái gì đâu! Cố Triều Ngạn trầm mắng mình cảm thú, mày là một người trưởng thành, có thể tự kiểm chế một chút được không, có được bạch nguyệt quang nhường này cũng không phải chuyện dễ dàng bình thường, phải từ từ bồi dưỡng tình cảm, cần hạnh phúc, cần yêu thương, mày có hiểu hay không?

Phắc.

“Tắm nhanh lên một chút rồi ra sấy tóc, cho em mười phút, chậm một giây không cho em lên giường nữa.”

5. Chương 5

Edit: Egao

Thẩm Đình nào có khái niệm gì về thời gian, kì kì cọ cọ hơn nửa giờ, Cố Triều Ngạn ngồi xem số liệu trong thư phòng, làm thế nào cũng không vào đầu, liên tục nhìn đồng hồ treo tường, nghĩ thầm Thẩm Đình sao vẫn chưa ra, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, không phải bị shock nhiệt trong phòng tắm đấy chứ?

Hắn đi tới cửa phòng tắm, lại nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, kèm theo đó là tiếng của Thẩm Đình đang huyền thuyên không biết nói cái gì.

Cố Hường Ngạn cong ngón tay dùng đốt ngón trở gõ cửa, giọng nói có chút hung dữ: “Em muốn tắm đến sáng luôn đúng không?”

Bên trong lập tức yên tĩnh lại, vài giây sau, đột nhiên rầm một tiếng, tiếng động giống như có người đứng lên ra khỏi bồn tắm, sau đó là tiếng chân trần đập trên sàn nhà đang ướt.

Cố Triều Ngạn cảm thấy buồn cười, tay vặn nắm đấm cửa mở ra, nhìn thấy Thẩm Đình mặt đầy lo lắng nhìn chằm chằm ống quần đùi, cong chân xổ vào, sau khi phát hiện hắn hét “A” một tiếng, hoảng hốt quay lưng lại, suýt nữa ngã chổng vó.

Cố Triều Ngạn tay dài chân nhanh, kéo lại cánh tay cậu mới làm cho đối phương đứng vững.

“Đến quần áo cũng không biết mặc? Còn dám nói mình hai mươi tuổi, anh thấy em là mười hai tuổi thì có!”

Thẩm Đình không vui, trong tay còn đang cầm một cái ống quần, tay còn lại vung vẩy, muốn Cố Triều Ngạn buông tay mình ra.

“Em đang mặc mà, anh đi vào nhìn trộm làm gì?”

Cố Triều Ngạn đang cầm tay cậu bỗng cảm thấy sai sai, quần áo hình như hơi ướt, sờ một lát, phát hiện ra quả nhiên là ướt.

Hắn quả thực không biết phải nói gì, đến việc phải lau khô người rồi mới mặc quần áo cũng không biết, ngốc thì ngốc, đến một chút thường thức cơ bản cũng không có, không đúng, chờ mong một người ngốc

như thế này biết thường thức là cái gì, hấn mới đúng là kẻ có vấn đề.

Thẩm Đình còn chưa kịp cảm nhận lửa giận của Cố Triều Ngạn đã co chân bỏ chạy, còn không quên đổ thêm dầu vào lửa để lại một câu: “Nhìn trộm là đồ khốn nạn.”

Cái gì mà nhìn trộm! Ở nhà của mình, mở cửa phòng tắm của chính mình thế quái nào lại thành nhìn trộm!

Mãi đến tận lúc Thẩm Đình ngơ ngác không có phản ứng, Cố Triều Ngạn mới phát hiện mình vừa nói câu đó ra khỏi miệng.

Ngữ khí còn không được tốt.

Thẩm Đình nháy mắt mấy cái, nhìn xuống mặt đất, đặt chân trần lên thành ghế, yên lặng nhấc ống quần lên, mặc vào.

“VẬY em không ở chỗ này của anh nữa.”

Cậu chuẩn bị đi, Cố Triều Ngạn đột nhiên vươn tay kéo cậu lại: “Em đi đâu?”

“Đi về, không ở chỗ của anh nữa.”

Trong lòng có mong chờ mới có thể cảm thấy oan ức, Vương Yên mắng cậu, cậu chẳng có cảm giác gì, nhưng Cố Triều Ngạn không giống thế, Cố Triều Ngạn là người nói muốn trở thành bạn bè của cậu.

Làm bạn bè không phải thế này.

Cố Triều Ngạn lần đầu tiên nghe thấy có người dùng trạng thái oan ức như vậy nói chuyện với mình, người này còn là một người trưởng thành thực sự.

Tựa như có người thổi vào trong tim hấn một quả bóng bay, sau đó lại dùng kim châm oành một cái, nổ tung.

“ĐỪNG nói lung tung.”

Hấn buông cánh tay bé nhỏ của Thẩm Đình, dẫn cậu ra ngoài lấy một bộ quần áo khác.

Quần áo của Cố Hường Ngạn so với Thẩm Đình đều quá lớn, bộ vừa rồi là bộ quần áo size nhỏ duy nhất, là áo ngủ mẹ hấn mua cho nhưng không vừa, Cố Triều Ngạn vẫn giữ lại không vứt, không ngờ tới hôm nay lại có tác dụng.

Tuy rằng kết quả vẫn là không mặc được.

Thẩm Đình đang giận dữ, không nói lời nào đứng yên một chỗ, tóc ướt sũng, trông như một con cún dính mưa, ỉu xìu xìu.

Cố Triều Ngạn lấy ra một cái khăn tắm sạch sẽ, ngồi bên giường gọi cậu: “Lại đây.”

Thẩm Đình lết tới một cách không tình nguyện.

“Ngồi xuống.”

Ngồi xuống.

“Nâng cánh tay lên.”

Nâng lên.

“Nâng cao nữa!”

Thẩm Đình nâng cánh tay cao lên trên đầu, Cố Triều Ngạn vừa nhấc áo cậu lên chuẩn bị cởi ra, cậu sợ hết hồn, lập tức thả tay xuống, không cho hắn cởi.

“Làm gì thế!”

Thẩm Đình tức đến mức nói cà lăm: “Tại, tại sao lại cởi quần áo em?”

Cố Triều Ngạn không ngờ tới tính cảnh giác của nhóc này còn rất cao: “Nhìn cho kĩ đây là quần áo của anh.”

“Thế nhưng, nhưng...”

Thẩm Đình cơ bản không biết phải biểu đạt suy nghĩ của mình như thế nào, quần áo là anh cho em mặc, mặc dù là của anh, nhưng đang mặc trên người em, anh cởi của anh là được rồi, cởi của em làm gì?

“Thế nhưng cái gì mà nhưng? Em vừa tắm xong tại sao lại không lau người, quần áo bị ướt làm sao lên giường ngủ, em có nghe lời nữa hay không? Không thay đúng không, không thay thì em mặc áo ướt đi ngủ đi.”

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Triều Ngạn chịu thua trước, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Chỉ thay quần áo thôi, không nhìn trộm em.”

Thẩm Đình ngẩng đầu hỏi: “Thật không?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Ừ.”

Thực ra Thẩm Đình cảm thấy mặc quần áo ướt cũng không sao, trước đây cậu vẫn luôn mặc như vậy, cũng không có ai thèm quần cậu, mùa hè quần áo nhanh khô, đợi gió hong khô là được rồi.

“Vậy anh quay mặt ra chỗ khác, không được nhìn em.”

Cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Cố Triều Ngạn không vui, nhưng vẫn quay đầu sang hướng khác.

Thẩm Đình bắt lấy thời cơ này, nhanh chóng cởi quần áo ra thay, thỉnh thoảng còn phòng bị hấn xoay đầu nhìn trộm.

Ngủ gật, nhìn thấy hết trên kính cửa sổ rồi.

Cố Triều Ngạn vui rạo rức không lên tiếng, tựa như một đứa trẻ thực hiện được trò đùa dai, tâm tình trong nháy mắt tốt lên gấp mười lần.

“Em thay xong, nhìn được rồi.”

Ổng quần phải gấp lên, ống tay áo còn thừa gần một nửa.

Thẩm Đình vốn không cao được bao nhiêu, có khả năng còn chưa tới một mét bảy, như vậy trông càng nhỏ tuổi.

Trong nháy mắt Cố Triều Ngạn nhớ tới hình ảnh đứa trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn, cảm thấy đáng dấp này của Thẩm Đình rất đáng yêu, không nhịn được muốn kéo cậu ôm vào trong ngực hôn hai cái.

Nhưng làm vậy thật mất thể diện.

Tranh thủ lúc người ta gặp khó khăn còn gì là quân tử nữa.

“Cũng khá vừa vặn.”

Thẩm Đình vẫy vẫy ống tay áo, buồn bực: “Em thấy không vừa tí nào.”

Cố Triều Ngạn cầm khăn lên tiếp tục lau tóc cho cậu: “Sao lại không vừa, anh nói vừa là vừa.”

Thẩm Đình thành thật đáp: “Em vẫn thích quần áo của em hơn.”

“Không được,” Cố Triều Ngạn đi lấy máy sấy, ấn mở, quay về phía cậu nói: “Sau này ở nhà anh, mặc quần áo của anh.”

Thẩm Đình gặm móng tay, hỏi tại sao.

“Bỏ cái tay ra!”

Cố Triều Ngạn nhớ lại bộ quần áo cậu mặc trên người, cũng không biết thằng nhóc này đã mặc bao lâu, đã bắt đầu hơi hơi có mùi, dùng vẻ mặt ghét bỏ hỏi: “Bình thường ai giặt quần áo của em?”

“Đương nhiên là em tự giặt.”

“Em giặt kiểu gì?”

“Thúc thúc dạy em, đổ nước vào trong chậu, lấy chân giẫm giẫm là được.”

Bởi vì đang dùng máy sấy tóc, nói chuyện phải nói lớn tiếng mới có thể nghe được.

“Cái loại người gì vậy không biết, à, anh không nói em, anh nói ông chú kia.”

Thẩm Đình lại muốn cắn móng, bị Cố Triều Ngạn đánh cho một cái lên mu bàn tay.

Hắn nhìn bộ móng bị cắt nham nhở của Thẩm Đình, nghĩ tới cảnh tượng đồ ngốc này tự cầm bấm móng tay nghiêm túc cố gắng cắt móng, nói không chừng còn vụng về cắt vào tay, có đau đến khóc nhè cũng không ai biết.

Trong lòng bỗng thấy chua xót không chịu được.

Đợi một lát nữa lại cắt móng tay cho em ấy thôi.

“Sau này không được gặm móng tay, chỉ có trẻ con mới gặm móng tay, em lại không phải trẻ con.”

Thẩm Đình lúc này lại bắt đầu giả ngu: “Em là trẻ con mà.”

Cố Triều Ngạn hung ác nói: “Được, anh quản em có phải trẻ con hay không, đợi anh cắt hết đi xem em còn có cái gì để gặm.”

Thẩm Đình cười nghiêng ngả, cuối cùng bị Cố Triều Ngạn hung hăng dè lại không cho ngo ngoáy, sấy khô tóc cho cậu.

Sau khi sấy khô tóc nhìn càng dài, Thẩm Đình cúi xuống vuốt hết tóc ra đằng trước tết thành bím tóc chơi, Cố Triều Ngạn đi cắt máy sấy, lúc quay lại thấy cậu vẫn còn đang nghịch tóc.

“Đã buồn ngủ chưa?”

Thẩm Đình nghe thấy tiếng lập tức ngẩng đầu, tóc theo quán tính hất hết ra phía sau, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Cậu cười nói với Cố Triều Ngạn, cảm ơn ca ca.

Cố Triều Ngạn trong nháy mắt bị thính bắn trúng tim.

Quân tử cái quần què.

“Lại đây ôm một cái rồi đi ngủ.”

6. Chương 6

Edit: Egao

“Anh vẫn còn muốn ôm nữa à?”

Thẩm Đình miễn cưỡng đẩy Cố Triều Ngạn hai lần, vẫn không đẩy được hẳn ra: “Anh ôm lâu quá rồi, nghỉ một lát đi.”

Cố Triều Ngạn ôm năm phút đồng hồ, trên người Thẩm Đình có mùi sữa tắm giống hần, ôm Thẩm Đình tựa như ôm lấy một đoàn chăn bông trên giường mình, còn là loại đã được ủ ấm, mềm mềm nhuyễn nhuyễn, cảm giác này rất kì diệu, Cố Triều Ngạn cảm thấy hẳn có thể ôm tiếp năm phút nữa.

“Không lẽ phép gì cả, cái gì mà anh, em gọi anh là cái gì?”*

*(*À cái này thì các bạn đọc convert cũng biết, giống “I” và “You”, tiếng Anh, tiếng Trung cũng dùng đại từ nhân xưng chung chung như “Ta” với “Người”, chỉ sử dụng biệt danh hoặc danh xưng khác khi có độ thân thiết nhất định. Nôm na các bạn cứ hiểu là, từ đầu truyện đến giờ, với cách sử dụng đại từ nhân xưng như của Thẩm Đình, khi gọi Cố Triều Ngạn trong tiếng Việt sẽ giống như “Anh gì ơi” chứ không hề thân thiết, còn cái mà Cố Triều Ngạn yêu cầu là danh xưng thân mật hơn như kiểu “Anh Ngạn ơi”, “Anh trai ơi” như trong tiếng Việt tại mình vẫn dùng vậy. Còn trong truyện thì tớ khá thích từ ‘ca ca’, nghe đủ thân mật và khá phù hợp với trí lực hiện tại của Thẩm Đình, nên sẽ giữ nguyên và không dịch là ‘anh trai’ nhé.)*

Thẩm Đình ngấm lại, híp mắt cười: “Ca ca á.”

Không trách người ta vẫn thường nói động vật nhỏ rất tinh ranh, Cố Triều Ngạn thầm nghĩ.

“Ca ca của em là ai?”

“Ừm... Chương Tước là ca ca của em.”

“Em trật tự đi,” Nhắc đến mấy người kia làm gì, Cố Triều Ngạn đột nhiên cảm thấy phiền muộn: “Kệ đi, đổi tên khác là được.”

Thẩm Đình nghĩ mãi không ra, đẩy đẩy hấn, hỏi: “Này anh tên là gì?”

“Em mặc đồ của anh ở nhà của anh, đến tên anh là gì em cũng không biết?”

Cố Triều Ngạn cũng không phải thực sự muốn đổi cách xưng hô, một câu ‘ca ca’ đã đủ hấn lẳng lẳng, chỉ định thử xem cái đầu nhỏ của quả dưa ngọc này có thể nghĩ được cái gì nữa không.

“Lão gia?”

Cố Triều Ngạn tặng cho cậu một cái búng trán.

Thẩm Đình bị đau theo quán tính ngã ra phía sau, được Cố Triều Ngạn nắm lấy cánh tay lôi lại: “Anh làm gì thế!” Cậu xoa xoa trán, hai mắt long lanh nước: “Anh mới không lẽ phép ấy, anh không lẽ phép một tí nào cả!”

Cố Triều Ngạn xoa xoa trán của cậu, giận dữ: “Em xuyên không từ thời phong kiến đến à?”, lại còn gọi lão gia.

“Phong kiến là cái gì?”

Thẩm Đình đau tới mức nước mắt sắp rớt xuống, cậu cho hân ôm là theo phép lịch sự, nhưng ôm quá lâu không được tính là giữ lễ phép, huống hồ Cố Triều Ngạn còn búng cậu: “Đủ rồi, đừng ôm nữa, anh sắp ghì chết em rồi.”

Cố Triều Ngạn lại bị ghét bỏ: “Anh mạnh tay hả?”

Thẩm Đình hít hít mũi, không chịu nói thật.

“Vừa ngốc vừa dần.”

Thẩm Đình ngồi ngoan như em bé, mặc kệ hân trêu chọc xoa nắn.

“Đừng ôm nữa, anh siết bụng em rồi.”

Cố Triều Ngạn buông tay ra, hỏi cậu: “Tối nay em ngủ ở đâu?”

Thẩm Đình sờ sờ bụng mình, đáp: “Đâu cũng được.”

“Vậy em ngủ ở phòng sát vách.”

“Sát vách là chỗ nào?”

“Là ở cách vách,” Cố Triều Ngạn chỉ chỉ phía ngoài cửa, vô cùng ấu trĩ nói: “Là căn phòng đầu tiên sau khi em đi ra ngoài rẽ trái, đi đi, anh muốn cởi quần áo đi ngủ, đừng có nhìn trộm anh.”

“Em cũng không phải anh, em không thèm nhìn trộm.”

Thẩm Đình bò dậy, bỗng nhiên khựng lại, vì ống tay áo và ống quần quá dài phải dừng lại cuộn lên, mặt khác không ngừng nhìn lên Cố Triều Ngạn, tựa như đang chờ xem hân sẽ có phản ứng gì.

Cố Triều Ngạn cố ý không mở miệng, động tác xắn tay áo của Thẩm Đình rất chậm, lưu luyến nhìn bốn phía, chân cọ cọ vào ống quần bên cạnh, nói: “Em đi đây.”

Cố Triều Ngạn phẩy tay một cái, nói: “Đi đi.”

Đi được hai bước còn phải kéo ống quần sợ bị vấp, quần áo mặc trên người cậu trông không ra thể thống gì, nhưng lại tỏa ra cảm giác phù hợp một cách quỷ dị.

Thẩm Đình ra khỏi phòng còn khép cửa lại, thực sự rất ngoan.

Cố Triều Ngạn đi theo nhìn cậu vào phòng, đợi cậu đóng cửa liền đi vào thư phòng.

Sau khi xử lý xong công tác đã sắp tới mười hai giờ, Cố Triều Ngạn đoán Thẩm Đình hẳn là ngủ rồi, hẳn đi thay quần áo, hạ nhiệt độ trong phòng xuống hai độ, chuẩn bị đi kiểm tra Thẩm Đình một chút, chỉ định liếc mắt một cái rồi về ngủ.

Cố Triều Ngạn trong lòng ngứa ngáy, động tác trở nên rất nhẹ nhàng, không biết Thẩm Đình đã ngủ chưa? Hẳn đoán là đã ngủ, vì vậy khi mở cửa hẳn gần như ngừng thở, tựa như sợ mình sẽ đánh thức công chúa ngủ trong rừng.

Bất ngờ chính là, Thẩm Đình không ngủ.

Không chỉ chưa đi ngủ, còn đang nằm lăn lộn trong chăn.

Cố Triều Ngạn tựa như phụ huynh phát hiện con cái ngày hôm sau phải đi học nhưng lại không chịu ngủ sớm, hét to một tiếng: “Thẩm Đình!”

“Có, em ở đây!”

Thẩm Đình chui đầu ra từ cuối giường, tóc loạn cào cào, chơi vui tới mức hai má đều ửng hồng, còn ra một ít mồ hôi, hơi thở gấp gáp: “Em ở đây, anh có việc gì không?”

“Biết mấy giờ rồi không mà còn chưa đi ngủ?”

Thẩm Đình đáp: “Không biết.”

Đúng là không biết thật.

“Vậy em đang làm gì thế?”

Cố Triều Ngạn không tin chỉ có một mình mà cậu vẫn có thể chơi hăng say như vậy.

“Em đang chơi.”

“Chơi cái gì?”

“Chơi trò chơi?”

“Trò chơi gì?”

Thẩm Đình tựa như không sợ nóng che chắn kín mít, cau mày đáp: “Trò chơi là trò chơi chứ gì.”

Cố Triều Ngạn không hiểu nổi, cũng như Thẩm Đình giờ phút này cũng không hiểu nổi hành động không đi nghỉ mà còn chạy sang phòng người khác của hắn, tuy rằng đây là nhà của hắn.

Hai người anh nhìn em em nhìn anh.

Thẩm Đình bỗng mở lòng từ bi, nói::”Em nói cho anh biết, anh có chơi cùng em không?”

Cố Triều Ngạn từ chối: “Không chơi.”

“Không chơi thì anh đi ra ngoài đi, anh đi làm cái khác, đọc sách cũng được, ngược lại anh có nhiều sách mà, đừng đứng đây chặn mặt trời của em.”

Cố Triều Ngạn kỳ quái hỏi: “Mặt trời ở đâu ra?”

Thẩm Đình mở miệng trả lời: “Phía sau anh, sau lưng anh không phải là mặt trời sao?”

À, là bóng đèn tròn.

Cố Triều Ngạn dựa lưng vào tường, hỏi cậu: “Em nói anh nghe, em đang chơi gì ở đây?”

Thẩm Đình nháy mắt một cái, bắt đầu đưa ra điều kiện trao đổi: “Anh mặc quần áo trước đi đã, mặc xong em sẽ nói cho anh biết.”

Đai áo ngủ của Cố Triều Ngạn không buộc lại, cái gì có thể lộ đều lộ ra hết.

“Không mặc quần áo là hành vi bất lịch sự, hi vọng anh sau này sẽ sửa lại.”

“Nhìn lại em xem có bao nhiêu lớn mà đòi dạy người khác?”

Hai mắt Thẩm Đình lấp lánh nhìn hắn chằm chằm, hỏi: “Anh có thay đồ không?”

Cố Triều Ngạn cảm thấy mình đúng là tẻ nhạt đến phát điên rồi, hấn vậ mà thực sự chạy về phòng thay quần áo, sau khi thay xong quay trở lại Thẩm Đình đã ngủ, đầu chôn vào một góc gối, không hề nhúc nhích.

Cũng không thấy lạ giường hay sợ người lạ, quả nhiên là quả dưa ngốc, nói ngọt vài câu đã dễ dàng tin tưởng.

Cố Triều Ngạn dựa vào ánh sáng mỏng manh ngoài hành lang đánh giá khuôn mặt của Thẩm Đình, không hiểu tại sao trên đời này lại có thể tồn tại một kẻ mắt mù như Vương Yên, ẩn giấu khuôn mặt này suốt bốn năm.

Nhà họ Thẩm ở thành phố C cũng không được coi là danh môn, nhưng tài sản trên danh nghĩa của Thẩm Cô Thần đủ để Thẩm Đình tiêu xài mấy đời, nếu Thẩm Cô Thần vẫn còn sống, còn tại thế, sẽ như thế nào đây.

Coi như thành một quả dưa ngốc, người này cũng có thể có một cuộc sống càng hạnh phúc hơn.

Thẩm Cô Thần có lẽ sẽ không bao giờ ngờ tới, con trai thân sinh duy nhất của mình sẽ biến thành bộ dạng này, bị tu hú chiếm tổ, bị đối xử lạnh lùng.

Nếu như không có lần gặp mặt từ rất lâu trước kia, không có ánh mắt khi đó, Cố Triều Ngạn cả đời này có khả năng sẽ không chú ý tới Thẩm Đình.

Em ấy sẽ ra sao?

Sống uống phí một đời trong nhà cũ, từ một quả dưa ngốc, biến thành một lão già dần dộn, lúc còn trẻ còn có sức khỏe tự mình tìm kiếm niềm vui, tới lúc già không động đậy được, có ngốc đến mấy cũng hiểu được một chuyện, sẽ không có ai đến thăm mình, em ấy không có bạn bè, không có người thân.

Đây mới thực sự là kẻ đáng thương đến nực cười.

Chuyện như vậy làm sao có thể phát sinh.

Cố Triều Ngạn bước tới bên giường, cúi người dùng tay nặn nặn mặt của Thẩm Đình, mãi tới khi tên nhóc đầu đất này nhăn mặt lại, khẽ hăm hăm hừ hai tiếng, hấn mới thả ra.

Quả dưa ngốc hẹp hòi đáng lẽ phải trải qua cuộc đời lênh đênh này, cuối cùng cũng bị hấn trối lại bên mình.

Cố Triều Ngạn đứng trong phòng nhìn nửa ngày, nhớ kĩ Thẩm Đình trở mình bốn lần, còn đá một cái gối xuống đất.

7. Chương 7

Edit: Egao

Cố Triều Ngạn sống một mình, nhà nằm trên tuyến đường yên tĩnh, không giống với nhà cũ của họ Thẩm xây ở nông thôn, vị trí nằm ở vùng ngoại thành, xây ngay trên sườn núi, xung quanh là một xanh biếc, phòng của Thẩm Đình đúng hướng nắng, vừa mở rèm cửa sổ là có thể thấy ánh mặt trời rực rỡ.

Cố Triều Ngạn ngủ không sâu, giấc ngủ luôn luôn ngắn, riêng tối hôm qua lại ngủ rất ngon, ngủ một mạch tới tận chín giờ sáng mới tỉnh.

Mấy năm qua hẳn chưa bao giờ đi làm muộn, Cố Triều Ngạn mở điện thoại ra, phát hiện thư ký đã nhắn cho hẳn từ tám rưỡi, hỏi hẳn có cần chuẩn bị tài liệu để họp buổi sáng nữa hay không.

Mười giờ rưỡi mới bắt đầu cuộc họp, vệ sinh cá nhân xong vẫn kịp ăn bữa sáng, thời gian dư dả.

Cố Triều Ngạn chờ tỉnh ngủ, đứng dậy thay quần áo, ra khỏi phòng, xuống lầu.

Trên bàn ăn đã bày xong bữa sáng, dì giúp việc vẫn còn bận việc trong bếp, Cố Triều Ngạn không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Đình, cao giọng hỏi cậu có ở bên trong hay không, dì giúp việc lau tay, nhìn về phía lầu trên mới giật mình nhớ ra: “A! Suýt chút nữa quên mất, vẫn còn chưa ngủ dậy!”

Cố Triều Ngạn nói với dì giúp việc một tiếng, liền quay lại lên lầu tìm Thẩm Đình.

Rèm cửa sổ vẫn còn che kín, trong phòng vẫn tối tăm như đêm hôm trước, thân thể Thẩm Đình quá nhỏ, nhìn không kĩ sẽ không phát hiện ra trên giường có người, nếu không phải có một đầu tóc xù quay về phía hẳn, Cố Triều Ngạn suýt nữa cho rằng Thẩm Đình đã chạy trốn.

Thẩm Đình trở mình, Cố Triều Ngạn tưởng cậu tỉnh lại, liền gọi cậu rời giường, nhưng gọi xong một tiếng vẫn không có phản ứng gì, nghe nói trẻ con thường ngủ rất nhiều, tuy Thẩm Đình không còn nhỏ, nhưng trí lực thấp cũng không khác là bao, trẻ con đúng là trẻ con, tham ngủ một chút cũng không có vấn đề gì, đằng nào em ấy cũng không phải rời giường đi làm.

Thấy cậu nửa ngày không có phản ứng, Cố Triều Ngạn đang chuẩn bị khép cửa lại, Thẩm Đình đột nhiên mở mắt, như vừa thực hiện được một trò đùa dai, tự nói chuyện với người bạn trong tưởng tượng, không có ai phối hợp mình, cậu vẫn có thể cười rất vui vẻ.

“Em dậy rồi!”

Thẩm Đình muốn trực tiếp gọi tên, đáng tiếc lượng từ ngữ trong đầu cậu quá ít, gọi là Cố Triều Ngạn lại

không lễ phép, gọi ca ca hấn lại bắt đổi, gọi lão gia sẽ bị búng vỡ trán, cái đầu nho nhỏ tràn đầy những nghi hoặc to to.

Cuối cùng vẫn trực tiếp hỏi: “Em phải gọi anh là gì?”

“Tùy em.”

Thẩm Đình ngồi dậy, đầu tóc rối bời, mới sáng sớm đã cúi đầu ủ rũ: “Anh là thúc thúc của em à? Không phải... Anh không phải thúc thúc, anh lại không muốn làm ca ca, vậy anh là ai?”

Anh là ai, anh là bạn trai tương lai của em.

Cố Triều Ngạn không trả lời, về phòng mình tìm quần áo và quần lót cho Thẩm Đình, đến tận lúc thay quần áo Thẩm Đình vẫn còn đang xoắn xuýt không biết phải gọi Cố Triều Ngạn là gì, thay một nửa mới nhớ ra Cố Triều Ngạn vẫn còn đang nhìn mình, khó chịu nói anh đi ra đi, không được nhìn trộm người khác thay quần áo.

Cố Triều Ngạn không đi, muốn đứng cạnh cửa nhìn cậu thay quần áo.

Hấn không đi, Thẩm Đình không dám thay tiếp, hai người đều bất động.

“Anh đi ra đi.”

“Em còn chưa nghĩ ra phải gọi anh là gì, tại sao anh phải đi.”

“Em biết, anh là Cố Triều Ngạn.”

“Anh lại không hỏi em anh là ai.”

“Anh tên là Cố Triều Ngạn, Cố Triều Ngạn, xin anh đi ra ngoài giùm đi, em phải thay quần áo.”

Thẩm Đình mặc quần áo của Cố Triều Ngạn, mặc luôn thành đồ hở ngực.

Không cúi người còn đỡ, vừa cúi người cổ áo liền hạ xuống, lộ ra một mảnh trắng như tuyết, cái gì cũng nhìn thấy.

Như vậy thực sự không ổn, chỉ muốn ôm em ấy nhét vào trong lồng ngực.

Hắn thích đùa dai, muốn trêu Thắm Đình: “Ở đây không có ai dám gọi anh là Cố Triều Ngạn cả, chỉ có mẹ anh mới gọi anh là Cố Triều Ngạn.”

“Vậy phải làm sao bây giờ...”

“Anh lớn hơn em, em nên gọi anh là gì?”

“Ca ca hả?”

Đúng rồi.

Cố Triều Ngạn hài lòng gật đầu, quay người.

Thắm Đình nhăn nhó mặc quần, tối hôm qua gọi là ca ca còn bắt cậu cầm miệng, đến hôm nay lại đòi gọi ca ca, thật là kỳ quái.

Bữa sáng đối với Thắm Đình không phải là thứ cậu có thể đòi hỏi được, từ khi bị giam lỏng, mỗi ngày một bữa cơm, bụng luôn dễ dàng bị đói, sau đó bị đói nhiều thành quen, không dám mơ về những bữa ăn khác trong ngày.

Dì giúp việc hấp một lồng bánh bao nhân sữa, còn hỏi Thắm Đình có muốn cho thêm đường vào cháo hay không, Thắm Đình vừa cắn móng tay vừa trả lời, suýt chút nữa chảy nước miếng ra ngoài.

“Muốn ạ!”

Dì giúp việc bị câu trả lời hùng hồn của cậu làm giật mình, chiều ý Thắm Đình cho thêm một thìa đường vào bát, khuấy mấy vòng, đặt cùng một bát khác lên khay mang ra.

Cố Triều Ngạn cầm tờ báo mới nhất của buổi sáng, lại không có hứng đọc, đặt lại lên bàn, nói với Thắm Đình: “Đây là dì Ngô, sau này ở nhà em muốn ăn gì thì nói cho dì ấy, phải nói lễ phép.”

Thắm Đình... lập tức thể hiện sự lễ phép, ngồi trên ghế chào: “Con chào dì Ngô.”

“Ồi chao, thật là ngoan.”

Dì Ngô giỏi làm cơm Tàu, trong nhà có thêm khách ăn cùng, bữa sáng rất phong phú, dì Ngô thấy Thắm Đình nhỏ gầy, nhưng lại không giống như đã mười lăm mười sáu, cử chỉ như trẻ con, nhìn rất giống đứa cháu học tiểu học ở nhà của mình, không giống một thiếu gia, nhìn giống một đứa trẻ nghèo.

Thực sự muốn hỏi đây là ai, dì Ngô liền hỏi Cố Triều Ngạn: “Đây là đứa bé nhà ai?”

Cố Triều Ngạn vừa cắn một miếng bánh mì nướng, nhai kĩ nuốt xuống, nhẹ giọng trả lời: “Sau này sẽ là của nhà chúng ta.”

“Chuyện này...”

Thẩm Đình giật giật lỗ tai, hỏi: “Tại sao lại là nhà bọn anh?”

Cố Triều Ngạn không để ý tới cậu, dì Ngô đương nhiên không thể thay mặt trả lời.

Thẩm Đình không chịu buông tha: “Tại sao vậy?”

“Em cũng không phải đứa bé.”

Cậu có vẻ không biết dùng đũa, gấp không nổi thức ăn, nhanh chóng thay bằng thìa, quấy tung bát cháo, bắt đầu hoài nghi có phải mình bị rơi vào đường dây buôn bán trẻ em.

“Tại sao vậy, em là đứa bé của ba ba em cơ mà.”

“Ừ.”

“Anh không phải là lừa đảo đấy chứ?”

“Đúng rồi đấy.”

Cố Triều Ngạn bị cậu lừa nhả đến phiên: “Anh là tên lừa đảo, lát nữa sẽ mang em đi bán cho người khác, để anh nhớ lại coi em có cái gì, quần áo rách rưới, đồ chơi cũ nát, cái gì cũng không có, đũa cũng không biết dùng, em còn hỏi lắm chuyện như vậy, hừm... nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn.”

Thẩm Đình sửng sốt.

Một lát sau cậu che miệng nhảy khỏi ghế, chạy tới nhà vệ sinh ới.

“Đây là làm sao!”

Dì Ngô vội vàng chạy vào, Cố Triều Ngạn cũng không kiềm chế được chạy tới, nghĩ thầm có phải mình vừa đùa hơi quá.

Thẩm Đình cơ bản cũng chưa ăn được bao nhiêu, ói ra không nhiều, chủ yếu là nôn khan, dì Ngô không dám đến vỗ vai cho cậu, đứng ở ngoài cầm chén nước cho cậu súc miệng, cậu nôn xong lập tức tóm lấy tay Cố Triều Ngạn, gần như không còn sức lực, trong nháy mắt Cố Triều Ngạn có cảm giác cậu chỉ mỏng manh như một tờ giấy.

Cậu nói: “Hình như hơi đau...”

Cố Triều Ngạn hỏi cậu: “Đau ở đâu?”

Thẩm Đình không trả lời được, đầu, cơ thể, hình như chỗ nào cũng đau.

Nói xong liền ho khan, nước mắt rớt xuống, nhưng không phải đang khóc, Cố Triều Ngạn biết cậu không khóc.

Tại sao em ấy không khóc?

Em ấy còn nhỏ như vậy, tại sao lại không khóc?

“Không biết phải trả lời như thế nào cũng không sao, lại đây, anh dìu em đi.”

Thẩm Đình ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không biết phải dìu thế nào, là dùng tay nắm tay, hay là nắm cánh tay, hoặc là dùng tay nắm quần áo.

“A...” Bụng lại bắt đầu đau, đau giống như tối hôm qua.

“Em thấy hơi đau...”

“Đau chỗ nào?”

Cố Triều Ngạn vậy mà lại bắt đầu khẩn trương theo Thẩm Đình.

Mặt của Thẩm Đình không biết đã trở nên xám trắng từ bao giờ, môi cũng run run: “Chỗ này, cả chỗ này nữa...”

Cậu không tìm được đúng vị trí, cầm tay Cố Triều Ngạn chỉ loạn trên bụng mình.

“Em chờ một lát...”

Cố Triều Ngạn lấy điện thoại di động ra, bấm số của thư ký.

“Giúp tôi câu giờ, tôi khả năng sẽ đến muộn.”

“Nhưng có nhiều người ——”

“Không làm nổi?”

“Dạ làm, làm được...”

Cố Triều Ngạn không kiên nhẫn cúp điện thoại, Thẩm Đình vẫn còn nắm tay hắn, ôm sống lưng của hắn, nhìn giống như một con koala.

“Dì Ngô, lấy giúp cháu áo khoác.”

“Ôi trời, ừ ừ... Giờ đi bệnh viện sao?”

“Dạ.”

“Thế, có cần thay quần áo cho cậu nhóc không?”

Thẩm Đình vẫn còn mặc quần áo của hắn, nếu cứ mặc như vậy ra ngoài hình tượng cũng không tốt.

“Không cần, em ấy không hiểu mấy thứ này.”

“Ừm...” Dì Ngô có chút buồn bực, thật là, làm sao con nhà người ta lại không hiểu được: “VẬY hai đứa, đi đường cẩn thận.”

“Dạ.”

8. Chương 8

Edit: Egao.

Thẩm Đình bị đau dạ dày rất nghiêm trọng, lí do là ăn uống không đầy đủ trong một thời gian dài dẫn tới thiếu hụt dinh dưỡng.

Ra khỏi bệnh viện tư nhân, Thẩm Đình ấn ấn cánh tay, ánh mắt u oán tràn ngập đề phòng nhìn về phía Cố Triều Ngạn.

—— không thể không đề phòng, người này bắt cậu đi tiêm, còn để những người khác xuyên ống vào miệng cậu.

“Làm sao?” Cố Triều Ngạn vừa bước ra ngoài bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt hỏi cậu: “Cái ánh mắt này của em là sao, từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm anh, anh đánh em mắng em hay là ngược đãi em?”

Một lần khám bệnh khám hết hai tiếng đồng hồ, cuộc họp không mở được, hần cũng không oán giận.

Thẩm Đình không lên tiếng, tựa hồ vẫn còn đang trách cứ hần.

“Nói chuyện, em là người câm hả?”

Thẩm Đình nhỏ giọng nói một câu, Cố Triều Ngạn không nghe thấy, trong lòng bắt đầu phát hỏa: “Em lí nhí cho quỷ nghe à? Nói to lên!”

“Em nói, tại em sao em lại phải tiêm?”

Cảm giác kim tiêm đâm thủng qua da quá kinh khủng, chỉ nhớ lại cũng khiến cậu run rẩy.

“Em thật sự bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không?”

Thẩm Đình rất quan tâm vấn đề này, cậu vẫn nhớ lời những người ở nhà cũ nói, cậu có bệnh, vì vậy cậu bị nhốt lại.

Nếu bị Cố Triều Ngạn phát hiện ra cậu có bệnh, phải làm sao bây giờ.

“Có phải chết hay không ạ?”

Thẩm Đình quệt nước mắt chùi lên ống tay áo: “Vây.... vậy thì, em ăn rất ít cơm, cũng có thể đi ngủ một mình, anh dẫn em về nhà đi, em muốn đi về.”

Tất cả là tại Cố Triều Ngạn, tại sao phải dẫn cậu ra ngoài, ra ngoài liền bị tiêm, phải nằm xuống khám bệnh, còn có một đồng người vây xung quanh cậu quan sát.

Chết rồi, chết đi rồi cái gì cũng không có! Sẽ không có Thẩm Đình ở trên đời này nữa.

Cậu đẩy hết tội lên người Cố Triều Ngạn, cảm thấy mình chỉ cần về nhà là ổn rồi, cậu có thể ngồi trong phòng nhỏ không ra ngoài, ở cả đời cũng được, sẽ không cần phải chết.

“Em chỉ là ăn ít ngủ ít thôi.”

Cố Triều Ngạn phát hiện Thẩm Đình cuối cùng cũng khóc, còn khóc rất dai, giống như một đứa trẻ, hẳn cũng bị đồng nước mắt này làm cho bối rối: “Cái gì mà có chết hay không, cái đầu nhỏ của em mỗi ngày đều nghĩ cái gì thế, về làm gì? Cái phòng nát kia có gì đâu mà về?”

“Sau này nhà của anh, chính là nhà của em, nghe rõ chưa!”

Thẩm Đình dùng cánh tay che khuất hai mắt, tiếp tục nức nở.

“Khóc cái gì mà khóc, anh còn chưa chết đâu!”

Cố Triều Ngạn rống lên một tiếng, vai Thẩm Đình run lên, không dám nâng mắt nhìn hắn, chỉ chăm chăm nhìn mặt đất, nước mắt rớt thẳng xuống.

Người có một nắm mà không hiểu lấy đâu ra nhiều nước mắt như vậy...

Thẩm Đình còn muốn phản bác: “Cũng đâu phải anh... bị kim tiêm đâm đâu.”

Cố Triều Ngạn còn muốn mắng thêm hai câu, lại đột nhiên nhớ tới lúc Thẩm Đình nhăn mày ôm bụng kêu đau.

Bác sĩ kiến nghị nên nằm lại bệnh viện theo dõi hai ngày, nhưng Thẩm Đình dĩ thế nào cũng không chịu ở lại, chỉ sợ bị tiêm thêm, nói dối cậu không đau.

Các y tá nhìn nhau không biết phải làm sao.

Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ?

Mang về nhà chăm thôi, chứ biết làm sao được!

“Đây là vì tốt cho em!”

Cố Triều Ngạn muốn đi lấy xe lại đây,, Thẩm Đình giống như sợ hắn đi mất theo sát không buông, hút hút cái mũi đi theo hắn phớt nháng.

Cố Triều Ngạn nghe tiếng còn tưởng cậu đang khóc, muốn dọa cậu một cái, liền chỉ vào... mấy cái thùng rác lớn màu xanh ngay trước cửa bệnh viện cho Thẩm Đình xem, nói: “Nhìn thấy mấy cái thùng kia chưa, em biết nó dùng để làm gì không?”

Thẩm Đình tò mò nhìn theo, lắc đầu nói không biết.

“Đó là thùng rác,” Cố Triều Ngạn chớp mắt mấy cái, nói: “Chuyên môn đặt ở cửa bệnh viện để vứt trẻ con.”

Thẩm Đình bán tín bán nghi hai mắt tròn to: “Anh lừa em.”

“Anh lừa em làm gì.”

Cố Triều Ngạn vừa mở miệng liền nói dối: “Đặt ở đó để chờ đến khi có đứa trẻ con nào khóc lóc nghịch ngợm không nghe lời đến thì vứt vào, em nếu lại ồn ào đòi thể này thể kia, cảm thấy anh không tốt với em, còn quát em, anh sẽ vứt em ở đây, em tự đi về nhà đi.”

Thẩm Đình bị hấn dọa sợ, nửa giọt nước mắt cũng không dám chảy, sao lại thế, tại sao lại vứt người đi, người cũng đâu phải rác.

“Đã nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ.” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

“Em xem đi em toàn kiểm chuyện cho anh phiền!”

Cố Triều Ngạn ngồi vào ghế lái, Thẩm Đình cũng mở cửa xe chui vào, đầu tiên là thắt dây an toàn, dây đen siết chặt lại lộ ra lồng ngực của cậu, gầy gò như thể chỉ còn lại xương sườn.

“Có chuyện gì.”

Thẩm Đình vừa khóc xong, giọng nói dính nhớt nhớt, lưng Cố Triều Ngạn đột nhiên cứng đờ, cảm thấy trên người có chỗ nào đó hơi ngứa ngứa.

Nguyên bản muốn nói nốt câu “Tại vì em mà anh không biết tổn thất bao nhiêu thứ” cũng vì vậy mà không có thốt ra, thứ nhất là có nói Thẩm Đình cũng nghe không hiểu, thứ hai, hấn cũng không muốn nói.

Sức khỏe của Thẩm Đình không lạc quan, nhưng tư tưởng của cậu lại bất ngờ không tệ, người bình thường bị giam lỏng mấy năm như vậy sợ rằng đều mắc chứng trầm cảm, cậu cũng không có phản ứng gì lớn, có khả năng là do gốc gác không hiểu chuyện, không tự mình đâm đầu vào ngõ cụt, Cố Triều Ngạn cũng không biết có nên nói đây là trong cái rủi có cái may hay không.

Vừa nãy còn chưa ăn sáng xong, Cố Triều Ngạn dẫn cậu đi ăn điểm tâm xong mới về nhà, Thẩm Đình lúc ở bên ngoài không giống ở nhà, rất yên tĩnh, nhìn cũng không khác gì người bình thường, lúc ăn cơm cũng vậy, tuy không biết dùng đũa nhưng lại dùng thìa rất thành thục, cơm nhét đầy hai bên má, nhìn không khác gì hamster dự trữ thức ăn, ăn xong còn liếm thìa sạch sẽ.

Cố Triều Ngạn đưa giấy ăn cho cậu, Thẩm Đình vừa nhận lấy liền đắp lên mặt mình, chọc hai cái lỗ ngay vị trí mắt mình để chơi, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Cố Triều Ngạn, lại lặng lẽ đặt giấy ăn lên bàn.

Trên đường đi có một xe bán kem, trẻ con xung quanh đều đòi bố mẹ mua cho, Cố Triều Ngạn lúc đầu không để ý, đợi đến khi Thẩm Đình chạy theo kéo áo hắn mới phát hiện sự tồn tại của chiếc xe kem kia.

Không nói tới việc loại kem bán rong này có vệ sinh hay không, chỉ tính riêng tình trạng da dày hiện tại của Thẩm Đình, còn dám mở miệng đòi ăn kem?

“Đừng có mơ.”

Từ chối không một chút lưu tình.

Biết mình không được ăn, cũng không phải nịnh nọt hắn, Thẩm Đình thu tay, lùi trở lại khoảng cách cũ. Trong trung tâm thương mại có rất nhiều đồ chơi và đồ ăn vặt, làm Thẩm Đình mê tít, có vài lần thấy cửa hàng đồ chơi đều ngừng lại mấy giây, nhưng Cố Triều Ngạn không chờ cậu, cậu lại không có tiền, không thể cầm được những món đồ chơi này về nhà.

Thẩm Đình nhớ con thỏ bông của mình, con thỏ kia cậu tìm thấy ở nhà cũ, khi đó bọn họ còn chưa nhốt cậu trong phòng, cậu có thể tự do ra vào mười mấy căn phòng, con thỏ kia cậu tìm thấy trong tủ treo quần áo của một gian phòng cũ.

Nó rất sạch sẽ, Thẩm Đình thường xuyên giặt nó, giặt sạch sẽ thơm tho là có thể ôm đi ngủ cùng, thế nhưng cậu lại không mang nó theo.

Đưa Thẩm Đình về đến nhà, Cố Triều Ngạn phải quay trở lại công ty, nhờ dì Ngô trông Thẩm Đình, chỉ không cho cậu vào thư phòng mình nghịch ngợm, cậu muốn làm gì xem gì, nếu cho được thì cho, không được thì không thể nuông chiều.

Dì Ngô sống đến tuổi này, không nghĩ tới sẽ có một ngày có thể nghe thấy mấy lời gà mẹ này từ miệng Cố Triều Ngạn, xem ra đứa trẻ này quả thực có lai lịch.

Cuối cùng đến câu quan trọng nhất, Cố Triều Ngạn dừng một lát, nói: “Em ấy... không quá thông minh, nhưng không ngu ngốc, dĩ cứ coi em ấy như đứa trẻ bình thường là được, em ấy có thể nghe hiểu lời người khác nói.”

Dì Ngô có vẻ chưa hiểu, Cố Triều Ngạn lặp lại một lần nữa: “Em ấy nghe hiểu được người khác nói.”

“Ày, được rồi.” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Dì Ngô hiểu, chính là bị ngốc, dĩ biết, nhà dì Ngô có một cô cháu gái khi còn nhỏ sốt cao nhưng đến bệnh viện quá muộn, đầu óc bị sốt đến ngu ngốc, hiện tại đã hơn hai mươi tuổi, có đôi khi còn không nhận ra cha mẹ mình là ai.

Có điều nhìn Thẩm Đình cũng không nghiêm trọng như vậy, không ngốc như cô cháu gái kia.

Cố Triều Ngạn lúc ra khỏi nhà không nói cho Thẩm Đình, Thẩm Đình xem TV trong phòng, xem được một nửa đột nhiên dùng chân trần lao ra tìm Cố Triều Ngạn, dì Ngô lấy một đôi dép lê để cậu đi vào, nói: “Cố tiên sinh đi làm.”

Thẩm Đình hỏi: “Có quay về nữa không ạ?”

“Tất nhiên sẽ quay về.”

Cậu yên lòng, quay đầu trở về phòng, không lâu sau lại chạy loạn khắp nơi, dì Ngô đoán cậu vẫn đang tiếp tục tìm Cố Triều Ngạn, nói: “Vẫn còn sớm, chờ đến lúc trời tối Cố tiên sinh sẽ về.”

Thẩm Đình cũng không hiểu sao mình lại làm như vậy, cậu nằm nhoài trước bệ cửa sổ, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, trời xanh mây trắng, nhưng cậu lại không biết thưởng thức, chỉ hỏi dì Ngô: “Bao giờ trời mới tối?”

“Chuyện này...” Dì Ngô không trả lời được, dùng giọng nói vẫn hay dùng để dỗ cháu trai ở nhà: “Con đi xem TV đi, đi ngủ một giấc, ngủ dậy chúng ta cùng làm mấy món ngon là chờ được đến lúc Cố tiên sinh về nhà.”

“Làm món ngon à, con không biết làm, con không biết nấu ăn.”

Thẩm Đình có chút thất vọng, nhỏ giọng lặp lại: “Con không biết nấu ăn.”

“Không sao hết,” Dì Ngô cười nói: “Dì dạy cho con biết.”

9. Chương 9

Edit: Egao.

Lúc Cố Triều Ngạn trở về nhà vẫn chưa tính là muộn, về tới cửa mới phát hiện đôi dép mình thường đi không thấy đâu.

Hắn cảm thấy có lẽ là Thẩm Đình xỏ mất, dù sao hiện tại ngoại trừ Thẩm Đình, sẽ không có ai dùng đồ của hắn.

Cố Triều Ngạn gọi Thẩm Đình, cậu lập tức chui ra khỏi phòng bếp, đeo một cái tạp dề trước người, trong tay còn cầm thứ gì đó màu trắng.

“Em ở đây! Ở đây!”

Cố Triều Ngạn cúi đầu liếc nhìn, quả nhiên đang đi dép của mình.

Chân Thẩm Đình nhỏ hơn nhiều so với hắn, chân trắng nõn.

Cố Triều Ngạn không so đo, xỏ một đôi khác, hỏi Thẩm Đình: “Tay em đang cầm cái gì?”

Thẩm Đình cười hớn hở nhào đi nhào lại đồng màu trắng trong tay, đáp: “Nặng vắn thẩn, chưng bánh bao.”

Ố Triều Ngạn thế mới biết đó là mì vắt.

“Nói chuyện phải đúng chủ đề, hỏi gì đáp nấy, anh hỏi em cầm cái gì, không hỏi em muốn làm gì.”

Cục bột cũng bị cậu nhóc nhào đến đen sì, cũng không biết là bị rơi trên đây hay do dì Ngô lấy bột thừa cho cậu chơi.

Thẩm Đình nghe xong đầu óc cũng mơ hồ, nghĩ thầm không phải chỉ cần trả lời là được rồi à.

Cố Triều Ngạn lại hỏi: “Mặc tạp dề của ai?”

“Của dì.”

“Mặc trộm.”

“Em không có mặc trộm, dì đồng ý em mới mặc.”

“Khó coi chết đi được.”

Cố Triều Ngạn thuận miệng nói, nói xong liền về phòng, Thẩm Đình đi theo hắn tới cửa phòng ngủ, không đi vào, nhào mìn vắt trên tay đi lòng vòng tại chỗ, Cố Triều Ngạn nhìn thấy, lập tức vui vẻ, không khép cửa, cởi áo ngay trước mặt cậu, sau đó tiếp tục tháo thắt lưng cởi quần, cởi xong quay về phía cửa nhìn, người đi đi mất rồi.

Hành động này thực sự ấu trĩ không thể nào nói nổi, nhưng tâm tình Cố Triều Ngạn lại vì vậy trở nên tốt hơn.

Tắm rửa đỡ mệt mỏi, Cố Triều Ngạn thay quần áo ở nhà, Thẩm Đình ngồi khoanh chân trên thảm xem TV trong phòng khách, cậu không biết dùng điều khiển từ xa ở đây, TV có cái gì cậu xem cái đấy, hiện tại đang chiếu một bộ phim chiến tranh, cậu xem rất chăm chú, ánh mắt đi theo từng hành động của nhân vật, đến tình tiết căng thẳng còn biết cau mày.

Cơm vẫn chưa nấu xong, cũng không có ai giúp Thẩm Đình cởi tạp dề, Cố Triều Ngạn dùng đĩa xiên một miếng hao quả, nửa nằm trên ghế salon, dùng mũi chân đá đá lưng Thẩm Đình, Thẩm Đình không để ý đến hắn.

“Xem cái gì mà say sưa như vậy?”

Cố Triều Ngạn hoài nghi sâu sắc nhóc này xem có hiểu hay không.

Thẩm Đình tựa như không muốn để ý đến hắn, cái mông dịch sang chỗ khác, tới vị trí Cố Triều Ngạn không đập được mình.

Cố Triều Ngạn cũng dịch theo, lại đá đá cậu: “Buổi sáng anh nói gì cũng quên rồi? Không phải nói em nghe lời sao? Bây giờ em lại không nghe lời.”

Thẩm Đình cãi lại: “Em chưa từng nói.”

“Vậy bây giờ nói, nói đi.”

“Em nghe lời.”

“Nghe ai?”

“Anh.”

” “Anh” nào ở đây? Anh không tên là Anh.”

Thẩm Đình cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn Cố Triều Ngạn từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt khó

hiếu: “Anh, Cố Triều Ngạn,” nói xong lại nhìn chằm chằm vào TV lắm lắm: “Tên anh khó nhớ lắm sao? Anh phải nhớ kĩ vào, đến tên mình cũng không nhớ nổi, người khác làm sai mà nhớ được.”

Càng nói càng phát hiện ra đây là một nhóc lắm lời.

Hắn coi như đã hiểu, Thẩm Đình cũng biết cái kỉnh, người có ngu ngốc cũng có thể phát giận, muốn mắng không được, muốn đánh lại không dám.

Đây là thời buổi nào rồi còn dùng nắm đấm?

Không làm gì được cậu, Cố Triều Ngạn lại dùng chân đạp: “Đứng lên, đâu phải không có ghế đâu, em không biết ngồi lên à?”

Thẩm Đình vỗ vỗ thẩm trải sàn, nói: “Chỗ này thoải mái.”

“Thoải mái đến mấy cũng bị giẫm lên rồi.”

“Chỗ này cũng giẫm chân lên rồi sao?” Thẩm Đình cúi đầu, ghé sát nhìn kĩ, tấm thảm vẫn sạch sẽ, không có thứ gì bẩn.

“Giẫm rồi,” Cố Triều Ngạn tựa như đang trả thù: “Chỗ nào anh cũng giẫm lên hết, chỗ em chạm tay anh cũng giẫm rồi, còn giẫm mấy lần.”

Thẩm Đình buồn bực đứng lên, đi mất.

Đi rửa tay.

Thật sự không ngốc! Cố Triều Ngạn cười to trong bụng, đây cũng không phải quả dưa ngốc, em ấy cái gì cũng hiểu, còn biết đi rửa tay, cũng cmn quá đáng yêu!

Rửa tay xong ra ngồi trên ghế salon, cách Cố Triều Ngạn rất xa.

Cố Triều Ngạn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển sang kênh hoạt hình, lập tức thu hút ánh mắt của Thẩm Đình.

Xem mấy phút, Cố Triều Ngạn làm bộ không muốn xem, nói nhạt nhẽo, chuyển sang kênh khác.

Thẩm Đình đứng ngồi không yên, sốt ruột nhìn chằm chằm màn hình, lại nhìn chằm chằm Cố Triều Ngạn.

Không còn cách nào khác, đành phải nhận thua.

“Ca ca.”

Cố Triều Ngạn vắt chân vung vẩy: “Có chuyện gì?”

“Muốn xem cái lúc này.”

“Cái nào?”

“Mấy cái biết bay, có tàu vũ trụ với phi thuyền.”

“Không nhớ ra, ồ, mấy cái em nói anh không thích xem.”

Thẩm Đình chớp mắt mấy cái, nói: “Em thấy rất hay mà.”

Cố Triều Ngạn cười híp mắt: “Anh thấy không hay.”

“Nhưng mà...”

Thẩm Đình còn định nói gì đó, dì Ngô đã lục tục bưng đồ ăn lên bàn, nói cơm đã xong.

Cố Triều Ngạn đặt điều khiển TV xuống, Thẩm Đình vẫn chưa từ bỏ ý định, cầm điều khiển từ xa lên bấm loạn xạ, màn hình TV biến thành màu xanh, không có gì hết, cậu sợ hết hồn, có tặc giạt mình lén nhìn Cố Triều Ngạn, may mà Cố Triều Ngạn không nhìn bên này, cậu nhanh chóng chạy tới ấn nút tắt trên thân TV, tiêu diệt chứng cứ.

Dì Ngô nghe Cố Triều Ngạn nói sức khỏe Thẩm Đình không tốt, phải ăn kiêng nhiều thứ, cố ý nấu đồ ăn giàu dinh dưỡng cho cậu, vừa đủ no vừa tốt cho dạ dày, Thẩm Đình ngoại trừ cà rốt cũng không kén ăn, đồ ăn hôm nay không có cà rốt, cậu ăn rất vui vẻ, xúc một thìa to.

Cố Triều Ngạn phát hiện cậu không chịu dùng dưa, nghi thầm chỉ ăn thìa cũng không tốt, ăn xong một nửa bát Thẩm Đình dùng dưa gấp rau.

Thẩm Đình chần chờ một chút, vẫn đổi sang dưa, thế nhưng gấp nửa ngày cũng không gấp được một sợi rau nào vào miệng.

Cậu ngẫm nghĩ quan sát cách Cố Triều Ngạn sử dụng dưa, chờ hần nói thôi, không biết thì dừng dùng, tiếp tục dùng thìa ăn cơm đi.

Nhưng động tác của cậu có lộ liễu đến mấy Cố Triều Ngạn cũng không để ý, dì Ngô cũng không bênh, cậu tức giận tới mức muốn giậm chân, cũng không biết hôm nay Cố Triều Ngạn bị làm sao, không cho cậu xem hoạt hình thì thôi, còn không cho cậu ăn cơm.

“Em ăn no rồi.”

Đã vậy cậu không ăn là được chứ gì.

Thẩm Đình tức giận, cơm đổ ra bàn, trong bát có mấy viên súp lơ lẫn lóc, trong nháy mắt cậu còn muốn dùng tay bốc lên ăn hết.

Cố Triều Ngạn từ từ nâng mắt nhìn cậu, có vẻ không để tâm, nói: “Bỏ đĩa xuống, dùng thìa ăn.”

Thẩm Đình cuối cùng cũng nhận được lệnh khác, nhưng không thấy vui một chút nào, cậu vẫn trầm mặc ăn hết cơm trong bát, ăn xong định rời khỏi bàn ăn, Cố Triều Ngạn lại gọi cậu lại: “Thu dọn sạch sẽ chỗ bàn trước mặt em đi.”

Dì Ngô ở bên cạnh nghe vậy, nói: “Để dì làm là được rồi.”

Cố Triều Ngạn nâng cao giọng: “Không được, tự mình bày ra để em ấy tự dọn, người có chân có tay, con không tin đến cái bàn cũng không dọn sạch được.”

Người hăn có thể nuông chiều, nhưng không thể nuông chiều vô giới hạn.

Trước đây không có ai dạy em ấy, em ấy không hiểu cũng không sao, sau này không được như vậy.

Cái cần biết phải biết, phải để em ấy từ từ học.

Thẩm Đình cúi đầu, tóc tai trên trán rũ xuống che kín mắt, cậu im lặng không lên tiếng thu dọn sạch sẽ chỗ mình làm bẩn, quay về phòng.

Cố Triều Ngạn nhìn cậu như vậy, nhanh chóng và lấy đĩa cơm, đi theo cậu về phòng.

Thẩm Đình quỳ gối bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng động lập tức nhanh nhẹn như con sóc nhỏ, vèo một cái nhảy lên giường, kéo chăn lên che kín chính mình.

“Giận anh rồi?”

Cố Triều Ngạn bước tới.

“Vì em không dùng được đũa?”

Thẩm Đình không nói câu nào.

“Làm gì có lý do tức giận kiểu này, em phải suy nghĩ hợp lý một chút chứ, đúng không?”

Thẩm Đình đột nhiên vén chăn lên, lộ ra khuôn mặt nén giận đỏ bừng: “Nhưng em không biết dùng!”

“Không sao, ngày hôm nay em có thể không biết.”

Cố Triều Ngạn ngồi xuống cạnh cậu, vẻ mặt nhàn nhã nói: “Thế nhưng ngày mai phải học, nếu ngày mai vẫn không học được thì ngày kia học, nói tóm lại sẽ có một ngày em học được.”

“Nếu em không học được, sau này mỗi lần em ăn cơm đều sẽ làm đồ ăn vương vãi khắp bàn, ai dọn cho em.”

“Chuyện của em em phải tự làm được, chưa có ai từng dạy em sao, hửm?”

Đã dạy...

Thẩm Đình nhớ lại, có người đã từng dạy cậu, mặt càng đỏ hơn.

“Vậy anh, tại sao anh... không dọn.”

“Vì anh còn phải kiếm tiền, mỗi người đều có việc khác nhau phải làm.”

Là vậy sao...

Thẩm Đình dần dần cảm thấy xấu hổ, chớp mũi vùi vào trong chăn.

Cố Triều Ngạn nhìn thấy bộ dạng này của cậu, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy hắn đã dùng hết sự ôn nhu dịu dàng mình có, cũng không biết có hiệu quả hay không, em ấy có nghe hiểu được không.

Để bồi thường tâm hồn bé nhỏ bị thương, Cố Triều Ngạn quyết định thỏa mãn một nguyện vọng nhỏ của cậu.

“Nếu em học được cách dùng đũa, anh sẽ mau cho em một món quà.”

“Thật không!”

“Thật, em muốn cái gì?”

Thẩm Đình muốn rất nhiều thứ, nghĩ tới thật nhiều đồ chơi, trên mặt bắt đầu hồng hồng, trở nên hưng phấn, nhưng muốn nhất vẫn là thỏ bông của mình: “Muốn... con thỏ nhỏ... thỏ của em...”

“Thỏ?” Cố Triều Ngạn nào biết Thẩm Đình có con thỏ gì, hỏi: “Cũng được, em muốn màu gì?”

Thẩm Đình lúc ấy nghe không hiểu, chờ đến lúc xuôi xuôi mới hiểu, nguyên một buổi tối không thèm để ý đến Cố Triều Ngạn.

10. Chương 10

Edit: Egao.

Sinh sống ở nhà họ Cố hơn hai tháng, Thẩm Đình cũng coi như béo được thêm chút thịt, đặc biệt là sau khi cắt tóc xong, đứng yên một chỗ cũng tràn đầy mùi vị thanh xuân.

Nếu đó là một đứa trẻ phát triển bình thường thì tốt biết bao, hai mươi tuổi, tuổi đẹp nhất của đời người.

Cố Triều Ngạn khi rảnh rỗi sẽ dẫn Thẩm Đình ra ngoài đi dạo siêu thị, chỉ là đi dạo không được bao lâu, hắn không có nhiều kiên nhẫn, mấy việc nhà như thế này đều do dì Ngô làm, hắn chỉ là nhìn thấy bóng dáng cô đơn của quả dưa ngốc mỗi ngày nằm bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài mới động lòng trắc ẩn.

Thẩm Đình mỗi khi đi dạo siêu thị đều lập tức để lộ ra bản tính trẻ con.

Cậu muốn cướp xe đẩy từ Cố Triều Ngạn, Cố Triều Ngạn không yên tâm nổi, vẫn luôn đi phía sau cậu, cậu định nhân lúc không có ai để ý bỏ thêm đồ vào xe, nhưng Cố Triều Ngạn vẫn cứ nhìn cậu chăm chăm, cậu không dám lấy.

Có một số xe đẩy tại siêu thị được lắp đặt ghế nhỏ dùng cho trẻ em, Thẩm Đình thích cực kỳ, chỉ vào các em nhỏ hỏi Cố Triều Ngạn: “Tại sao em không được ngồi như thế kia?”

Cố Triều Ngạn đang chọn sữa chua, không rảnh trả lời cậu, thuận miệng nói: “Em chui không vừa.”

Sữa chua có rất nhiều khẩu vị, di Ngô dặn loại Thắm Đình thích là cái nào? Hấn vừa ra khỏi cửa liền quên mất.

Không chui vừa cũng rất đáng thương, Thắm Đình đẩy xe đẩy, nhàm chán đứng bên cạnh, thỉnh thoảng còn chỉ huy Cố Triều Ngạn: “Muốn vị đào! Bên trong có vị đào, vị đào!”

“Biết rồi, em phiền chết đi được.”

Vị đào, làm gì có vị đào, tìm mãi cũng không thấy.

Cố Triều Ngạn đành lấy nguyên một dãy đủ vị sữa chua hoa quả, hi vọng bên trong có vị đào.

Thắm Đình cơ bản không để ý Cố Triều Ngạn chê cậu phiền, cầm sữa chua chạy tới khu đồ đông lạnh ngắm cá tôm, cậu không thích ăn cá, nhưng thích xem động vật bơi qua bơi lại, cậu thường thường đứng cạnh tủ kính, chậu nước xem cá bơi bơi, nhiều lúc vừa xem vừa cười một mình.

Cố Triều Ngạn sau khi biết cậu có sở thích này, mỗi lần đều cho cậu mấy phút, bản thân lại đứng chờ cậu đi xem, xem xong lại đi, cũng chỉ được xem vài phút, quá giờ hấn liền trở mặt với Thắm Đình, nói em cứ xem đi, anh đi trước.

Trước đó hấn còn hỏi Thắm Đình có muốn nuôi cá vàng hay không, cậu cự tuyệt, nói em không muốn.

Cố Triều Ngạn hỏi tại sao, lý do của cậu rất vẹn toàn: “Bởi vì mèo sẽ ăn mất.”

“Nhưng nhà chúng ta không có mèo.”

Cố Triều Ngạn đã nói đến mức này, Thắm Đình vẫn không chịu.

“Sẽ bị mèo ăn mất, quá đáng thương.”

“Anh đã bảo nhà chúng ta không có mèo.”

“Nếu nhà mình không có...” Bước vào khu đồ ăn vặt, Thắm Đình đẩy xe, ánh mắt bắt đầu liếc ngang liếc dọc: “Mèo nhà người khác đến ăn mất thì phải làm sao bây giờ.”

“Làm gì có mèo ở đâu ra.”

.....

Khu đồ ăn vặt là nơi Thẩm Đình thích nhất trong siêu thị.

Trước đây cậu cứ nhìn thấy đồ ăn vặt là không dờn nổi bước chân, bị Cố Triều Ngạn dọa một trận, nói ăn nhiều sẽ biến thành ngu ngốc, cậu đã khắc chế rất nhiều, hiện tại biến thành trực tiếp đi đến kệ đồ mình thích ăn nhất hỏi Cố Triều Ngạn: “Ca ca có nhớ bánh que có nhân lần trước chúng ta cùng ăn không, vị ô mai ấy?”

Vì đồ ăn vặt của Thẩm Đình rất ít, cho dù ăn cũng phải ăn dưới mí mắt của Cố Triều Ngạn, còn phải “chia sẻ” với hần, hần đương nhiên vẫn nhớ.

Cố Triều Ngạn hiểu ý của cậu, liếc mắt nhìn kệ hàng, làm bộ không nhìn thấy: “Không nhớ.”

Loại bánh có nhân này từ đầu tháng tới giờ đã mua ba lần, đây là lần thứ tư, hần có muốn quên cũng không được.

Cố Triều Ngạn là ví dụ điển hình của giai cấp thống trị có quyền có tiền, bản thân hần không thích ăn, Thẩm Đình cũng không được phép ăn nhiều.

—— vấn đề chính vẫn là ăn nhiều cũng không béo gì, thân thể cậu vẫn chưa bồi dưỡng cho khỏe, đôi khi dạ dày mình đang đau cũng không biết, đến lúc quá đau mới mở miệng nói hình như em đau bụng.

Cố Triều Ngạn trực tiếp đi lướt qua kệ hàng, Thẩm Đình bắt đầu bối rối, nhưng lại không có cách gì, ai bảo cậu không có tiền.

Không cò cách nào khác đành lén lén lút lút lấy một hộp bỏ vào xe đẩy, dùng thứ khác che lại.

Cố Triều Ngạn làm gì có chuyện nhìn không thấu trò vặt của cậu, thừa dịp cậu đang mải chơi thứ khác lại lén lấy bánh ra.

Đến lúc tính tiền, Thẩm Đình tỏ ra ngoan ngoãn một cách dị thường, dán sát vào cánh tay Cố Triều Ngạn, vừa mong chờ vừa thấp thỏm nhìn chị gái thu ngân quét mã từng món đồ, hi vọng lúc Cố Triều Ngạn thấy hộp bánh que có thể bỏ qua cho cậu một lần.

Đáng tiếc đến khi quét hết hàng hóa, mọi thứ đều được đóng gói trong túi, vẫn không có bánh que của cậu.

Cậu vừa sốt sắng vừa không dám làm loạn nhìn kĩ túi đồ, hận không thể chui đầu vào trong túi, nhưng vẫn không có, bánh que của cậu không ở trong túi.

Vô cùng mất mát.

Thẩm Đình ngẩng đầu nhìn Cố Triều Ngạn, Cố Triều Ngạn cũng nhìn cậu, hai mắt mang theo ý cười không bình thường.

Bánh que của em đâu rồi?

Cậu đến hỏi cũng không dám hỏi, chỉ có thể cúi đầu ủ rũ đi theo sau.

Ngồi trên xe muốn uống sữa chua, tìm nửa ngày không thấy vị đào, cậu cảm thấy thật oan ức, tìm một hộp vị việt quất, cầm ống hút đưa ra phía trước, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Ca ca, uống một ngụm không...”

Nhìn bộ dạng này cũng không phải chân tâm thực tình muốn mời mình uống, Cố Triều Ngạn đáp: “Không uống.”

Nhân tiện nhìn xem là vị gì, ừm, việt quất, không phải vị đào sao?

“Không phải em muốn uống vị đào à?”

Thẩm Đình hút hai ngụm, cảm thấy cũng không tệ lắm, tâm tình tốt hơn một chút.

“Đều ngon cả, em thích hết.”

Đúng là dễ thỏa mãn.

—

Mùa hè mưa nhiều, bình thường đều là ban ngày nắng chói chang, đến chạng vạng bắt đầu sấm chớp đùng đùng, đôi khi trời mưa quá to không lái được xe, Cố Triều Ngạn liền ở lại công ty tăng ca, chờ mưa nhỏ rồi về.

Mưa rào dễ khiến lòng người buồn bã.

Thẩm Đình không sợ sét đánh hay mưa to, hơn nữa nhà ở cách âm rất tốt, đóng cửa sổ lại, kéo thêm lớp rèm, cho dù tang thi vậy kín ngoài cửa cậu cũng không biết.

Mấy hôm trước con dâu của dì Ngô bị ốm, cháu trai không ai chăm, dì Ngô mang cháu trai sáu tuổi đi làm cùng, chỉ tốn nửa ngày đã hòa mình cùng Thẩm Đình, trở thành bạn thân của nhau, cậu không chỉ mang tất cả đồ chơi của mình cho bạn mới, ngay cả hộp sữa chua vị đào bình thường Cố Triều Ngạn chỉ sờ vào đã bị lườm cũng mang cho đứa bé kia.

Cố Triều Ngạn thật vất vả mới có một vị trí trong lòng cậu, giờ lại bị một thằng nhóc vất mũi chưa sạch chiếm mất, hẳn có thể không thấy phiền sao?

Hơn nữa sáng nay Thẩm Đình còn hỏi hẳn, bao giờ em trai mới đến chơi?

Dì Ngô đứng bên cạnh không dám tiếp lời, Cố Triều Ngạn không còn cách nào khác là dặn dì Ngô có dịp nhớ dẫn cháu trai tới chơi, dì Ngô thấy mặt ông chủ của mình đen như hòn than, cũng không dám thường xuyên dắt cháu mình tới, cho dù Thẩm Đình vô cùng tình nguyện.

Cố Triều Ngạn có thể không so đo việc Thẩm Đình thân thiết với người khác hơn mình, nhưng hẳn cảm thấy khi đối mặt với Thẩm Đình hẳn luôn khó có thể khống chế tình cảm của mình.

Giống như Thẩm Đình yêu thích sữa chua của em ấy vậy, là một loại tình cảm chiếm hữu thuần túy.

Thẩm Đình không sợ sét đánh, Cố Triều Ngạn nhớ rõ, có một đêm bị tiếng sấm đánh thức, hẳn ma xui quỷ khiến rời giường chạy tới phòng Thẩm Đình, đã thấy cậu đang đắp chăn ôm gối ngủ say, lông mày cũng không động một chút nào, Cố Triều Ngạn dép cũng chưa xỏ, đứng ở đầu giường cậu đủ mười phút, đợi đến khi đầu nguội lại mới hiểu được mình đang mong muốn điều gì.

Bản thân hẳn thì ra cũng muốn trải qua cảm giác được ỷ lại.

11. Chương 11

Edit: Egao.

Tui nhằm lịch, cuối tuần này nhà tui mới bay =))

Đầu tháng là thời điểm công ty ít việc nhất, Cố Triều Ngạn nghỉ ngơi ở nhà vài ngày, bỗng nhiên nảy sinh suy nghĩ muốn xây bể bơi trong sân.

Nguyên nhân cũng khá đơn giản, kiểu gì cũng phải nhắc tới Thẩm Đình.

Cậu xem chương trình dạy bơi trên TV, đến tối cởi quần áo thực hành ngay trong bồn tắm, người ta nhảy ván cũng không vắng một chút bọt nước, cậu mới bơi vài vòng đã làm ướt nửa cái phòng tắm.

Hôm ấy Cố Triều Ngạn về muộn, vừa vào cửa nhà giày còn chưa kịp cởi, dì Ngô đã vội vàng chạy tới, bảo hẳn mau đi xem Thẩm Đình, nói thằng bé tự khóa cửa phòng tắm, ở trong hai tiếng đồng hồ vẫn chưa ra, hỏi cũng không thấy đáp, chỉ có tiếng nước loáng thoáng, cậu lại không lên tiếng, dì lại không có chìa khóa dự phòng của phòng tắm, nhóc họ Thẩm lại chuyện gì cũng không hiểu, dì cực kì lo lắng, đang định nếu lát nữa Cố Triều Ngạn còn chưa về sẽ đi báo cảnh sát.

Cố Triều Ngạn nghe xong, vội đến mức sắp bốc cháy, vén tay áo nhanh chóng chạy lên lầu, đầu tiên là đứng ngoài cửa gọi tên Thẩm Đình, ngay lập tức có tiếng đáp lại, bên trong vang lên tiếng dép quèn quẹt, bước chân vội vàng lênh lạch — cậu không chịu đổi dép vừa cỡ chân, chỉ xỏ dép của Cố Triều Ngạn, dép khoonng vừa chân, mỗi lần bước đi đều vang tiếng quèn quẹt.

Thẩm Đình trả lời hần, nhưng lại không mở cửa, không chỉ như vậy Cố Triều Ngạn còn nghe thấy tiếng cài chốt cửa.

Cố Triều Ngạn đập cửa một cách thô bạo, hỏi cậu làm gì bên trong, cậu áp úng không nói câu nào, Cố Triều Ngạn bắt đầu hung ác: “Một phút nữa không ra em tự gánh lấy hậu quả.”

Hậu quả là gì Cố Triều Ngạn cũng không biết, hần chỉ biết hiện tại mình đang rất tức giận, Thẩm Đình vậy mà lễ mà lễ mễ nửa ngày mới mở cửa.

Cố Triều Ngạn đẩy cậu ra nhìn bên trong: “Em tính làm ổ trong này đấy hả?”

Bên trong loạn cực kì.

Trên sàn vẫn còn vệt nước đọng chưa khô, trên tường cũng có nước, các loại chai lọ rơi vương vãi, trên bồn rửa tay còn đặt sẵn một bộ quần áo để thay, giờ xem ra đã ướt hết.

Cố Triều Ngạn dùng ngón tay nhắc quần áo lên, hỏi Thẩm Đình: “Đang làm cái gì?”

Thẩm Đình chấp tay sau lưng, mười ngón chân bắt an cuộn tới cuộn lui, cúi đầu nói: “Em quét dọn vệ sinh...”

“Anh có bắt em quét dọn vệ sinh à?”

Cố Triều Ngạn vẫn còn trong cơn lo lắng chưa kịp nguôi lại, đã thấy một luồng tức giận xông lên đỉnh đầu, lý trí gì đó đều cháy sạch, trong đầu chỉ có ba chữ nghĩ mà sợ, vừa nãy lên lầu hần đã nghĩ, loại người khoog buồn không lo như Thẩm Đình một khi muốn làm chuyện đại đột sẽ không hề do dự, em ấy khóa cửa tự nhốt mình lại làm gì? Em ấy có phải muốn chết?

“Em ăn đồ của anh sống ở nhà anh nên được giờ muốn được đà lần tới đúng không? Phòng này từ trong ra ngoài đều là của anh! Không có anh cho phép không ai dám khóa lại em có biết hay không? Em nghịch cái gì mà nghịch! Dì Ngô nấu bao nhiêu cơm cho em ăn rồi ăn đến cầm luôn hả? Em đáp một tiếng có mất miếng thịt nào không?”

Cố Triều Ngạn rống rất hung ác, tất cả đều là những câu cậu không dám trả lời, làm Thẩm Đình sợ tới mức không dám nói câu nào, đầu cúi thấp tới mức không thể thấp hơn, người cũng không dám nhúc nhích, cả người đều cứng đờ.

Dì Ngô vừa tới liền thấy tình cảnh này, bầu không khí trở nên lúng túng, dì biết Cố Triều Ngạn không phải thật sự muốn mắng người, tất cả lửa giận đều xuất phát từ việc hấn quá lo lắng, bắt đầu khuyên giải: “Thôi được rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, có thể là Tiểu Thẩm ngủ quên bên trong nên không nghe thấy, đừng mắng nữa.”

“Không mắng em ấy, ngày hôm nay khóa trái phòng tắm không biết làm gì ở trong, ngày mai có phải còn muốn khóa trái cửa chính không cho cháu vào nhà?” Đại nãi Cố Triều Ngạn không thể tự khống chế, nói xong cũng cảm thấy không ổn, cảm thấy mình giống như đang gây sự một cách vô lý.

Hấn thở ra hai cái, bình tĩnh lại mới thấy hai hàm răng đã bị mình cắn chặt đến mức ê ẩm, hấn thở dài, không còn gì để nói: “Thẩm Đình, ham chơi cũng phải có mức độ, giới hạn cuối cùng là không được để người khác lo lắng, em không được phép không hiểu, điểm này nhớ kỹ cho anh, được không?”

Không thể nói không hiểu, nhất định phải hiểu.

Thẩm Đình run rẩy gật đầu.

Dì Ngô thấy Thẩm Đình sợ hãi không nói được câu nào liền bước tới động viên, chỉ là vừa đụng đến người đối phương đã run rẩy tránh ra, tay dì rơi vào khoảng không, dì Ngô nhìn về phía Cố Triều Ngạn, không lên tiếng nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu hấn không nên nói nữa.

Động tác run rẩy đâm vào hai mắt Cố Triều Ngạn khiến hấn đau nhói, bộ dạng rụt vai của Thẩm Đình nào có giống một người trưởng thành, hoàn toàn là một đứa trẻ sau khi nghịch ngợm gây sự bị mắng một trận.

Hấn ngẫm lại một chút, đây chẳng phải là tiểu tổ tông mình tự đón về hay sao?

Rống cái gì mà rống? Ơm! Mày có rống lên chắc gì em ấy đã hiểu? Phắc!

Cố Triều Ngạn bắt đầu hối hận, sau khi tỉnh ngộ bước tới trước mặt đối phương, cúi người tìm khăn lông cho Thẩm Đình lau đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho dì Ngô yên tâm, dì Ngô hiểu ý rồi đi, Cố Triều Ngạn mới bắt đầu thả lỏng, bắt chuyện với Thẩm Đình: “Tối nay ăn cái gì?”

Thẩm Đình một hồi lâu sau mới mở miệng, thanh âm run rẩy, đầy miễn cưỡng đáp: “Cơm... Trứng cuộn... Còn có... Còn có...”

Còn có cái gì, cậu đột nhiên không nhớ ra được, lo lắng nhìn về phía Cố Triều Ngạn, lại lập tức dời tầm mắt: “Còn có...”

“Không nhớ ra được thì thôi.”

Còn có đậu phụ hầm nhân tôm, Cố Triều Ngạn ở trong lòng giúp cậu bổ sung, hấn kì thực đều biết rõ.

“Ừm... Ừm...”

Nước mắt của Thẩm Đình đảo quanh trong hốc mắt, không hề rơi xuống, cậu cố gắng nhẫn nại, chờ Cổ Triều Ngạn lau khô tóc cho cậu đưa về phòng, không hiểu sao một giây phá công, nước mắt rơi từng chuỗi, ngay khi Cổ Triều Ngạn chuẩn bị rời đi đâm và lồng ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ca ca, em sai rồi...”

Cổ Triều Ngạn đã sớm hết giận, không chỉ không giận, còn đang cảm thấy mình hơi vô lý, đúng lúc này Thẩm Đình lại nói lời xin lỗi, một câu nói này liền chui vào nơi mềm mại nhất trong tim hắn.

Hắn vuốt tóc Thẩm Đình, ôn nhu hỏi: “Làm sao mà sai?”

Thẩm Đình nghẹn ngào: “Em bơi trong bồn tắm, làm ướt, ở đâu cũng có nước, nên mới dùng quần áo lau...”

Đây đâu phải chuyện gì to tát?

“Tại sao không trả lời, còn khóa trái cửa?”

“Sợ...”

Hai tay Thẩm Đình vòng qua eo hắn siết chặt hơn một chút, cọ một ít nước mắt lên áo Cổ Triều Ngạn, nói tiếp: “Em sợ, bị mắng.”

Cổ Triều Ngạn không dám xác định trường hợp này có thích hợp để cười hay không, nhưng nghe Thẩm Đình đầy oan ức nói xong hắn thực sự bị tức cười: “Sợ bị mắng cũng đâu cần phải làm loạn lên như vậy.”

“Nhưng mà,” Thẩm Đình cũng cùnngực hắn, do dự nói: “Muốn bơi lội...”

“...”

Liền vì chuyện này, vào một ngày nắng chói chang, Cổ tiên sinh gọi một cú điện thoại, nói muốn xây bể bơi ở sân sau.

Sau đó Cổ Triều Ngạn lại bắt đầu hối hận.

Thằng nhóc Thẩm Đình này, không hề đơn giản.

Mình sao lại dễ dàng bị quả dưa ngốc này nắm mũi dắt đi như vậy? (=))))))

Hắn nghĩ không ra.

Nói tóm lại là, sau sự kiện kia Thẩm Đình cũng không bơi trong bồn tắm một lần nào nữa.

Cậu có bệnh hay quên, qua một đêm liền không thù dai, vừa tỉnh ngủ đã không ngừng gọi Cố Triều Ngạn “ca ca, ca ca”, Cố Triều Ngạn bên ngoài bày ra vẻ ghét bỏ, nhưng lại ở một ngày nào đó không thấy gọi lại dùng khuôn mặt vắn vẹo bám theo đối phương, bắt gọi đủ số lần mới buông tha.

Cố Triều Ngạn muốn chính là, không cần nhiều, một ngày đủ mười lần không được thừa không được thiếu.

Thẩm Đình sống ngày ngốc ở nhà họ Cố vẫn rất tốt, vào ngày khởi công bể bơi lại càng sôi nổi, công nhân đi tới đi lui, cậu cũng chạy tới góp vui, Cố Triều Ngạn cho cậu đội mũ bảo hiểm, bản thân cậu lại đi nhặt hai cây gậy làm cờ cổ động, cắm ở khu thi công cũng không ai dám lấy xuống.

Người khác đến để làm việc, cậu đến chỉ để ở bên cạnh dùng gậy đào bùn, chất thành một ngôi nhà bùn, kết quả đêm đó có mưa, nhà bùn bị nát, ngày hôm sau cậu vẫn không hề nhụt chí tiếp tục xây một cái khác.

Thời tiết mát mẻ cậu cũng được thả đi chơi, Cố Triều Ngạn gọi một nhóm bảo tiêu trông cậu cả ngày, không phải sợ cậu trốn mất, hắn chỉ lo lắng cậu mãi chơi không tìm được đường về.

Phong cảnh lưng chừng núi rất đẹp, không khí trong lành, rất thích hợp bồi dưỡng sức khỏe, chờ tới khi Thẩm Đình sống ở nơi này được nửa năm, người cậu coi như cũng không còn gầy tới mức xương cộm người.

*Cuộc đời tui sống đến năm trải qua hai mươi nồi bánh chưng mới chỉ phần đầu được đến một tuần ba cốc chà xữa. Cuộc đời Đình Đình mới hai mươi nồi bánh sủi cảo đã có bể bơi riêng... *đángsuyngẫm.jpg**

12. Chương 12

Edit: Egao.

Sau khi bể bơi xây xong cũng đã tới mùa đông, một hồ đầy nước vừa nhìn đã thấy lạnh, Cố Triều Ngạn hạ lệnh cấm không cho Thẩm Đình đến đây trước khi mùa hè tới, nhưng kì thực Thẩm Đình đã từng lén lút xuống nước, dùng chân trần bước xuống, nhưng vì nước quá lạnh lại xách giày hùng hục bò lên.

Bảo tiêu phát hiện, chụp ảnh gửi cho Cố Triều Ngạn, sau khi tan làm Cố Triều Ngạn cầm ảnh chụp nói chuyện với Thẩm Đình, Thẩm Đình thể nhưng lại giả ngu, nói cậu đã quên.

“Em quên mất rồi.”

Cậu chỉ có một đòn sát thủ này, nói gì cũng vô dụng, chỉ cần bốn chữ này cũng đủ để khiến Cố Triều Ngạn á khẩu không nói được gì.

Tâm trí ngang bằng với một đứa trẻ bảy tám tuổi, không phải cái gì cũng không biết, cậu biết Cố Triều Ngạn đối xử tốt với mình, theo bản năng được nuông chiều sinh kiêu ngạo, vừa đủ yếu ớt lại không khiến người khác chán ghét, giỏi bắt thóp người khác, chỉ mấy câu nói cũng làm đối phương không làm gì được mình.

Không đối nghịch với anh, cũng không phải không nghe lời, chỉ một câu em quên mất rồi, Cố Triều Ngạn còn có thể bắt bẻ cái gì?

“Vậy em có quên ăn cơm, quên xem Tom & Jerry, quên đi ngủ không?”

Thẩm Đình lại giả ngu, né tránh không trả lời, cậu ngồi xổm trong đồng đá, bốn phía xung quanh là “pháo đài” cậu tự xây.

Cậu vui đầu nghiêm túc nhất nhặt trong đồng bảo bối của mình, sau đó cầm lên viên đá xanh biếc, tự như hiến vật quý dâng cho Cố Triều Ngạn: “Ca ca, em tặng quà cho anh này, anh có thích không?”

Giống một con hồ ly nhỏ xảo hoạt, đánh không lại thì bỏ chạy, nói cậu mấy câu liền lảng sang chuyện khác, ngược lại luôn có biện pháp tránh khỏi ca hỏi cung của Cố Triều Ngạn.

Trong sân có một chồng đá cuội dư lại khi xây bể bơi, vốn phải đem vứt đi, Thẩm Đình lại rất thích, không cho ai động tới, không còn cách nào khác phải giữ lại.

Cậu thích nhất đá cuội, có thể dùng thời gian nửa ngày ngồi giữa chồng đá vô dụng này, nhất nhất chọn chọn màu hồng tím xanh thành bảo bối của mình bỏ vào giỏ.

— giỏ cũng do Cố Triều Ngạn mua, giống một cái giỏ đựng hoa loại nhỏ, phần tay cầm còn gắn hai bông hoa hướng dương.

Kì thực chồng đá này vốn là đá đã qua sàng lọc, viên nào cũng rất đẹp, nhưng Thẩm Đình vẫn có thể chọn được những viên đặc biệt trong số đó, còn dùng chúng nó làm quà tặng cho Cố Triều Ngạn.

Tủ đầu giường của Cố Triều Ngạn đã có ba mươi ba viên đá.

Hắn nhìn lớp bùn dính trên đá, không nhận, đầy cao ngạo hất cầm sai khiến Thẩm Đình cất ở túi của cậu, sau đó lôi cậu đi tắm.

Nhưng mỗi lần tắm xong đi ra tảng đá trong túi đều biến mất, đây vẫn luôn là nghi vấn không có lời giải đáp trong lòng Thẩm Đình.

Cố Triều Ngạn chú ý tiếng nước trong phòng tắm, lén lút về phòng mở tủ đầu giường ra, bỏ viên đá vừa rồi vào, đóng kỹ, khóa lại.

Miễn cho tên dưng ngốc kia đắc ý.

Cố Triều Ngạn đứng bên giường suy nghĩ vài chuyện, sau khi kéo hai cái gối trên giường sát lại vào nhau mới ra ngoài.

Lại nói, Thẩm Đình trước đây kỳ thực không muốn ngủ cùng một giường với hắn, đối với Cố Triều Ngạn mà nói đây là một chuyện đáng ngạc nhiên.

Từ trước đến nay có không biết bao nhiêu người phải bỏ tiền cũng muốn ngủ với hắn, hiện tại biến thành hắn bỏ tiền ra, người ta lại không muốn ngủ cùng hắn.

Khi đó Thẩm Đình vẫn rất kiên trì chặn cửa ai người nấy gấp, gối của ai người nấy ngủ, Cố Triều Ngạn không ít lần dụ dỗ cậu có muốn ngủ phòng to muốn ngủ giường chính hay không, Thẩm Đình cơ bản nghe không hiểu, dính chặt lấy cái giường bày đầy thú nhồi bông của mình, chỉ đáp lại hai chữ, không muốn.

Cố tiên sinh sau khi dụ dỗ không thành công thậm chí còn lên mạng tìm forum thảo luận liên quan tới đề tài “Làm thế nào để trẻ con thân thiết với phụ huynh” để xem, làm theo phương pháp được nhiều phụ huynh đề cử nhất, nhưng kết quả cũng không như ý.

Cái gì mà kiên nhẫn kể chuyện trước khi đi ngủ cho bé, cùng bé chơi game, toàn bộ đều là giả.

Hắn chuyên môn đặt mua truyện cổ tích in màu qua mạng về để kể chuyện cho Thẩm Đình, sau khi kể xong Thẩm Đình vẫn còn chưa ngủ hắn đã buồn ngủ, gấp sách lại trèo lên giường của Thẩm Đình, ngủ.

Vài phút sau khi mới nằm vẫn còn ổn, Thẩm Đình cho rằng hắn đang chơi trò chơi với cậu, cũng nằm xuống theo, lại phát hiện Cố Triều Ngạn đã ngủ mất, bực phát “lòng tốt” lay tỉnh hắn tay còn đè lên ngực hắn, xúc cảm mềm mại khiến Cố Triều Ngạn tỉnh lại ngay lập tức.

“Anh buồn ngủ thì về phòng ngủ đi.”

Thẩm Đình thốt ra lời tàn nhẫn.

Trong lòng Cố Triều Ngạn nảy ra hai mươi dấu chấm hỏi, nhưng không thắng nổi ánh mắt ngây thơ của cậu, rời giường ôm sách vào ngực, tức đến thở hổn hển rồi đi.

Trên đời này còn có cái gì khó hơn thuyết phục một đứa trẻ cố chấp nữa?

Cố Triều Ngạn quay về ổ chăn lạnh lẽo của mình, bắt đầu ghét bỏ giường của mình quá lớn, bên cạnh trống trơn, trong tay trong chân cũng trống trơn, lật người nằm lần cũng không rơi xuống đất, hẳn cảm thấy giường ngủ như vậy rất vô vị.

Nhưng vào đêm hôm đó, ông trời tựa như mở cửa sau cho hắn, Thẩm Đình nửa đêm đột nhiên ghé qua, mở cửa phòng hắn, nhón chân chui từ cuối giường hắn lên như kẻ trộm, tiến thẳng vào trong lòng ngực hắn.

Động tĩnh rất nhỏ, tựa như không muốn làm hắn tỉnh lại, Cố Triều Ngạn đành nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ ngủ.

Thẩm Đình rất biết cách giày vò, sau một lát kéo cánh tay hắn vòng qua người cậu, một lát sau lại lăn qua lăn lại như trẻ con, ngộ nguậy bất an.

Có thể cậu đang tìm kiếm một tư thế nằm thoải mái.

“Rốt cuộc em muốn ôm như thế nào?”

Cố Triều Ngạn không nhin được lên tiếng, còn dùng chân mình kẹp lấy chân cậu tựa như đang trả thù, hỏi: “Ôm như thế này có được hay không? Hửm? Có được hay không?”

Thẩm Đình sợ tới mức muốn chuồn, nhưng bị hắn siết chặt không thể tránh được.

Cố Triều Ngạn tiếp tục trêu cậu: “Không phải em không muốn ngủ cùng anh à? Em nói dối sao? Nói dối không tốt, sẽ biến thành con heo, em bé ngoan sẽ không nói dối.”

Thẩm Đình trầm mặc, ánh trăng chiếu xuyên vào phòng, Cố Triều Ngạn nhìn thấy hai mắt Thẩm Đình trợn to trong bóng tối.

Cậu sốt sắng ôm cổ Cố Triều Ngạn, tựa như muốn tiết lộ cơ mật quốc gia, tay che nửa bên mặt, ghé vào tai hắn nói: “Em cảm giác có yêu quái...”

“Trong phòng em, có yêu quái, gõ cửa sổ.”

Cố Triều Ngạn nhú mày: “Là thứ gì?”

Không lẽ là kẻ trộm?

Không thể nào, hệ thống an ninh mấy triệu hắn lắp đặt là đồ chơi chắc?

Cố Triều Ngạn càng nghĩ càng thấy quái dị, nói: “Anh đi xem xem.”

“Không được đi không được đi, ca ca không được đi.”

Thẩm Đình cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nhanh chóng quần lấy hần, không cho hần đi.

“Anh sẽ bị bắt đi mất, đừng đi, ca ca đừng đi.”

Cậu quần quá gấp, khuôn mặt dán sát vào cổ Cố Triều Ngạn.

“Sợ cái gì?”

Khóe miệng Cố Triều Ngạn hơi vênh lên: “Sợ anh phát hiện ra em nói dối à? Thực ra không có yêu quái nào cả, em chỉ là muốn tới ngủ cùng anh đúng không?”

“Không nói dối!”

Thẩm Đình giải thích: “Thật sự có yêu quái mà, em không có lừa anh, anh không tin... anh không tin thì tự đi xem đi.”

Cậu nói rất chân thành, Cố Triều Ngạn cảm thấy càng thú vị, nhìn theo ánh sáng từ đèn ngủ chỉ thấy đỉnh đầu đầu tóc mềm mại rối lung tung, lông mày nhíu chặt, hai mắt tràn đầy lo lắng.

“Nếu như anh không sợ, thì đi... xem đi, nếu anh bị bắt, cũng đừng có trách em...”

Cậu bò lên giường ngồi ngay ngắn, hai mắt hồng hồng do vừa ngủ: “Nhưng mà, thực ra, tốt nhất là đừng đi.”

Cố Triều Ngạn khẽ cười một tiếng ra ngoài, đi về phía phòng dành cho khách.

Sau hai phút, hần lại trở về.

Làm gì có yêu quái nào.

Chỉ là một thân cây ngoài cửa sổ có cành quá dài, gió vừa thổi qua liền va vào cửa sổ, phát sinh ra tiếng cạch cạch như có ai đang đập cửa.

Cố Triều Ngạn giải thích một hồi, mặc kệ Thẩm Đình có nghe hiểu hay không, hần bắt đầu đuỗi người.

“Được rồi, anh bẻ gãy cành cây kia rồi, không có gì phát ra tiếng động nữa đâu.”

“Cành cây, cành cây gì cơ?”

Thẩm Đình muốn cắn móng tay, nhưng cậu lại không dám, có vẻ vô cùng hoang mang.

Xem ra vẫn là nghe không hiểu.

“Anh nói là, không có yêu quái, em có thể về phòng mình đi ngủ, dù sao em cũng đang buồn ngủ rồi.”

Cậu không tin, hỏi lại: “Thật sự là cành cây sao?”

“Thật.”

“Tại sao cành cây lại dài như vậy?”

“Em đi mà hỏi nó ấy.”

“Có được không? Có thể hỏi nó sao? Không phải anh nói là không có yêu quái à?”

Cổ Triều Ngạn nhìn cậu như nhìn bệnh nhân tâm thần: “Em có đi hay không? Em không đi làm sao anh tắt đèn đi ngủ được?”

Thẩm Đình nhăn nhó lè mề, vẫn không chịu đi.

“Chẳng may nó quay lại thì sao? Nó cứ gõ coong coong ấy, thật đáng sợ.”

Cổ Triều Ngạn bắt đắc dĩ nhún vai: “Nhưng mà hết cách rồi, em muốn ngủ một mình mà.”

“Đêm nay ngủ cùng nhau cũng được!”

Thẩm Đình bỗng nhiên nghĩ ra sáng kiến, nói: “Đêm nay ngủ cùng nhau, em có thể bảo vệ anh,” cậu vỗ vỗ chần, cười ra hai lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu: “Nhưng nếu có yêu quái tới, làm phiền anh bảo vệ em.”

Cổ Triều Ngạn cố gắng kiềm chế vui sướng trong lòng, ném gối lên người Thẩm Đình, lạnh lùng nói:

“Nói chung là để yên cho anh ngủ đừng có làm ồn.”

13. Chương 13

Edit: Egao.

Thế nhưng đêm đó, Cố Triều Ngạn gần như một đêm không ngủ.

Thẩm Đình ngủ rất hốt, cướp chăn đạp chăn, đến nửa đêm người đã lệch khỏi gối chín mười độ, hai chân đạp thẳng lên bụng Cố Triều Ngạn.

Trong lúc mất ngủ Cố Triều Ngạn nhìn trần nhà nghĩ, thôi quên đi, vẫn là ngủ riêng thì hơn.

Hôm sau trời vừa sáng, Cố Triều Ngạn mặt lại tối sầm rời giường.

Thẩm Đình còn đang mơ gặp Chu Công, trên giường lộn xộn, người không biết chuyện nhìn thấy có khi còn tưởng hôm qua xảy ra chuyện khó nói gì, chăn của Cố Triều Ngạn bị cậu cướp hơn một nửa, chỉ để lại cho hắn một góc chăn, tỉnh lại cổ họng bắt đầu đau, Thẩm Đình thì lại quần chăn thành một cục ngủ say sưa.

Cố Triều Ngạn rời giường đi ngang qua còn đạp cậu một cước, nhưng lại như đá vào bông gòn, không thấy cậu có một chút phản ứng nào.

Đến tám rưỡi, Cố Triều Ngạn chuẩn bị ra ngoài đi làm, Thẩm Đình mới rời giường.

“Chào buổi sáng ca ca, chào buổi sáng dì Ngô.”

Cậu mặc áo ngủ hình ngôi sao Cố Triều Ngạn mua cho, dưới chân vẫn xỏ dép đi trong nhà của Cố Triều Ngạn.

“Đánh răng chưa?” Cố Triều Ngạn đứng trước cửa ra vào thay giày, liếc xuống chân cậu, giọng nói nhàn nhạt hỏi: “Dép em đâu?”Thẩm

Đình ăn bánh mì nướng mình không thích lắm, vừa trả lời Cố Triều Ngạn một cách qua loa: “Dép ở trên chân mà,” vừa hỏi xin dì Ngô bánh ngọt nhỏ, đó là bánh ngọt cậu làm cùng dì Ngô chiều hôm qua, tuy cậu chỉ đứng bên cạnh cổ vũ tiếp sức.

“Con muốn ăn bánh ngọt nhỏ.”

“Mới sáng sớm ăn bánh cái gì, buổi trưa rồi ăn!”

Cố Triều Ngạn ngủ không ngon, nói chuyện cũng không đủ hung dữ, Thẩm Đình tất nhiên không sợ, tiếp tục lặp lại: “Con muốn ăn bánh ngọt nhỏ.”

Lời ông chủ dặn, dì Ngô không dám không nghe, cũng khuyên nhủ Thẩm Đình: “VẬY ĐỂ BUỔI TRƯA RỒI ĂN ĐI.”

Thẩm Đình lại sốt ruột: “BUỔI TRƯA MỚI ĂN NHỜ CHẢY MẮT THÌ SAO?”

Dì Ngô đáp: “Sẽ không chảy.”

“Ngày hôm qua đã hứa hôm nay cho con ăn mà.”

“BUỔI TRƯA ĂN.”

“Bây giờ không thể ăn được sao?”

“.....”

Cố Triều Ngạn chê cậu ồn muốn chết, hắn chỉ muốn thanh tĩnh một lát, lại không muốn ra ngoài luôn, mặt tối sầm lại, trầm giọng nói: “Cho em ấy, tất cả đều cho, bắt em ấy ăn hết ngay trước mặt cháu, lấy ra ăn.”

“Chuyện này...”

Hắn vừa nói xong Thẩm Đình lập tức an tĩnh, dì Ngô khó xử nhìn hai người họ, dự định vào bếp lấy bánh ngọt.

“Hay là để buổi trưa ăn đi.”

Thẩm Đình giống con thú nhỏ bị mãnh thú nhìn chăm chăm, lập tức đổi ý, rụt cổ lại, chột dạ thêm mứt dâu tây lên bánh mì nướng: “Nếu không thì để giữa trưa ăn cũng được...”

Cố Triều Ngạn xả được cơn giận, nhìn cậu: “Đằng nào cũng không ăn em lấy nhiều mứt như thế làm gì? Lỡ quét rồi thì đưa anh ăn, đừng lãng phí đồ ăn!”

“Ăn, em ăn ngay bây giờ.”

Bánh mì nướng có vị hơi lạ, Thẩm Đình dùng tay xé một tảng lớn bỏ vào miệng, khô khốc nhai hết.

Nhìn cậu gian nan nuốt hai miếng vào bụng, sắc mặt Cố Triều Ngạn mới đỡ hơn một chút, lại bắt đầu cảm thấy mình hơi quá đáng: “Được rồi đừng ăn nữa, không ăn thì thôi.”

Thẩm Đình dừng lại nhìn hắn: “Có thể được không?”

“Nhà này còn có chuyện gì mà em không thể làm được sao?” Cố Triều Ngạn nhú mày, không vui nói: “Người ngoài nhìn thấy lại tưởng anh ngược đãi em, anh đi đây, hôm nay về muộn, đừng chờ anh, em ngủ một mình đi.”

Thẩm Đình: “....”

Cuối năm công rác rất bận rộn, dì Ngô nói Cố Triều Ngạn phải đi kiếm thật nhiều tiền, Thẩm Đình phải ngoan ngoãn nghe lời, không được khiến hắn bận tâm.

Thẩm Đình cũng không hiểu lắm, vì Cố Triều Ngạn kiếm bao nhiêu cũng không phải kiếm cho cậu.

“Hôm nay bao giờ ca ca mới về?”

Hắn chân trước vừa đi, Thẩm Đình tựa như bị xóa trí nhớ, quên không còn một móng.

“Buổi tối về,” dì Ngô đáp: “Là buổi tối, giống như trước đây vậy.”

Cậu lại không có khái niệm gì về thời gian, ngoan cố hỏi: “Đó là bao lâu ạ?”

“Khoảng mười một giờ.”

“Dạ...”

Thẩm Đình cúi đầu suy ngẫm vài giây, bắt đầu làm nũng với dì Ngô: “Bây giờ con có thể ăn bánh ngọt không?”

.....

Thẩm Đình cuối cùng cũng được toại nguyện, ăn hai miếng bánh ngọt, sau khi chơi trên chăn điện chán chê bắt đầu xuống tinh thần. Buổi sáng cậu vừa xem TV trong phòng vừa vẽ, vẽ xấu ma chê quỷ hờn, buổi chiều lại ra vườn nhặt mấy viên đá, quỳ gối bên bể bơi rửa sạch chúng nó, bỏ vào giỏ của mình, nói muốn tặng cho Cố Triều Ngạn.

Cổng biệt thự sau khi Cố Triều Ngạn ra ngoài sẽ rất ít khi mở ra, đôi khi hắn tình cờ có tâm trạng tốt, lại

có người đi theo trông nom, Thắm Đình mới được phép đi dạo xung quanh.

Trên núi này có sóc con, Thắm Đình từng thấy trên cây trong sân, nhưng chúng nó quá nhanh nhẹn, thoát cái đã chạy mất dạng, Thắm Đình không biết trèo cây, mỗi lần chỉ có thể vừa nhìn vừa ước ao.

Buổi tối Cố Triều Ngạn quả nhiên về muộn, Thắm Đình tắm xong về phòng mình chơi cùng gấu bông, cậu có rất nhiều gấu bông, gấu bông là cấp dưới của cậu, mỗi con đều có công việc riêng do cậu sắp xếp.

Lúc chơi cậu rất tập trung, thoát cái đã mười một giờ, Cố Triều Ngạn còn chưa về nhà, cậu sẽ không ngủ.

Mười một giờ dì Ngô đến đưa sữa bò cho cậu, dặn cậu nên đi ngủ, nhưng hiện giờ trong phòng vẫn vang lên âm thanh, hiển nhiên là vẫn mãi chơi chưa đi ngủ.

“Tiểu Thắm, Tiểu Thắm à.”

Thắm Đình dựng thẳng lỗ tai nghe dì Ngô gọi mình, bò dậy mở cửa, thò đầu ra hỏi: “Chuyện gì thế ạ?”

Dì Ngô đáp: “Cháu nên đi ngủ rồi, chờ lát nữa Cố tiên sinh về thấy lại bị mắng.”

“Con muốn chờ anh ấy,” Thắm Đình tìm được một cái cớ hoàn hảo: “Con phải chờ ca ca, chờ ca ca về con mới ngủ được.”

Dì Ngô hiểu ý cười cười: “Ca ca của cháu dặn cháu không cần chờ rồi mà.”

Thắm Đình rụt rụt vai, giả bộ mất trí nhớ: “Thật không? Con không nhớ rõ.”

“Cháu không sợ bị mắng à!” Dì Ngô luôn có biện pháp trị cậu: “Tiên sinh mà giận lên thì cháu biết rồi đấy, đến lúc đó sẽ cắt đồ ăn vặt của cháu, có đúng không?”

“Nào là kem trái cây, kẹo nhân sữa, còn gì nữa, cả thịt bò khô, tất cả đều cắt.”

Thắm Đình lập tức nhận ra mức độ nghiêm trọng, chạy về ôm lấy chăn in hình ngôi sao của mình, chạy như bay chui vào phòng Cố Triều Ngạn.

Cậu thương lượng với dì Ngô: “Dì cứ nói con ngủ rồi, đi ngủ từ lâu rồi!”

“Có được hay không? Được hay không? Xin dì đấy.”

Dì Ngô liếc mắt nhìn camera giám sát trên hành lang, không kiên trì nổi nói được, Thẩm Đình yên tâm, bò lên giường Cố Triều Ngạn, nhắc chân của cậu và hấn lên rồi chui vào.

Dì Ngô giúp cậu tắt đèn xong mới rời đi.

Chờ đến lúc Cố Triều Ngạn về nhà, trên giường đã có một hồn thể ma vương*. (*Hồn thể ma vương: thường để chỉ tụi trẻ con nghịch ngợm phá phách*)

So với vấn đề tại sao cậu lại ngủ hồn như vậy, Cố Triều Ngạn càng quan tâm một vấn đề khác hơn, đó là tại sao cậu lại xuất hiện ở đây.

Không phải không thích ngủ với hấn sao? Tại sao không làm một đứa trẻ ngoan ngoãn giữ lời, tại sao không tự ngủ một mình?

Thẩm Đình đã ngủ lặn tới giữa giường, giường này còn có chỗ cho hấn nằm sao?

Cố Triều Ngạn kiểm chế không võ tỉnh bắt cậu về phòng mình ngủ, sau khi tắm xong bắt đầu chen lên từ mép giường.

Tắt đèn, Thẩm Đình ngủ không biết trời trăng gì lại bắt đầu quần hấn.

Trong miệng còn mơ hồ nói mơ: “Chờ ca ca, chờ ca ca.”

Cố Triều Ngạn cảm thấy nửa cơ thể phía có Thẩm Đình mềm nhũn, cảm giác mệt mỏi cả ngày đều tan biến mất.

Hấn phảng phất nhìn thấy ngôi sao nhỏ nổ tung giữa trời đêm, bắn ra ánh sáng rực rỡ.

Bỗng nhiên cảm thấy tư thế ngủ xấu xí của Thẩm Đình cũng không phải chuyện to tát gì, cần rảnh nhin một chút là qua.

14. Chương 14

Edit: Egao.

Trong nháy mắt lại vài ngày trôi qua.

Sau khi trời đổ tuyết lớn, mỗi ngày đầy vô cùng lạnh, trên núi đã có vài trận tuyết hạ xuống, cây cối bên

ngoài động từng tán tuyết thật dày.

Tuyết ngừng, cũng chính là thời điểm Thẩm Đình được ra ngoài chơi.

Cậu đội mũ ra ngoài đứng dưới thân cây rung rung, từng khối tuyết rơi thẳng xuống đầu cậu, dì Ngô sợ cậu bị rơi đau rồi khóc, gọi cậu quay lại, Thẩm Đình không những không quay lại còn đứng cười khúc khích, nhặt tuyết trên mặt đất lên nặn thành các hình thù khác nhau, bỏ vào túi mang về, đến lúc lấy ra đều tan hết.

Vài con sóc sống trong hốc cây cũng chạy mất, cậu biết loài sóc sẽ ngủ đông, còn có rất nhiều động vật khác cũng vậy, sẽ ngủ ròn rã cả mùa đông.

Cậu đoán nhà của lũ sóc ở gần đây, vì trước đây chúng từng ra ngoài chơi, còn có một con không sợ người chạy tới người chân của cậu.

Ngày đông chí có một trận tuyết lớn nhất mùa đông năm nay rơi xuống, Cố Triều Ngạn ở nhà nghỉ ngơi, Thẩm Đình muốn hẳn đi chơi ném tuyết cùng mình, Cố Triều Ngạn nói không muốn, cậu liền tự đi một mình, cuối cùng vì trời quá lạnh, cậu gói mình thanh cái bánh chưng không dám bước ra ngoài.

Sau khi về nhà, cởi áo lông vũ ra ngồi chống cằm trầm tư, Cố Triều Ngạn vốn đang nửa nằm đọc sách trên ghế salon ngồi dậy cười cậu, sau khi cười xong lại nằm xuống, đắp sách trên mặt, nhìn giống như đang ngủ.

Hắn quả thực đang ngủ.

Mùa đông năm nay rất lạnh, nhưng Cố Triều Ngạn cảm thấy căn phòng này chưa bao giờ ấm áp như thế này.

Thẩm Đình tự chơi một lát, cậu không muốn xem TV, loang quanh khắp phòng tìm đồ ăn, cậu tìm thấy một túi bánh quy không biết đã mở ra từ bao giờ dưới ngăn bàn trà, chỉ còn lại hai ba miếng, cậu cầm lên ngửi ngửi, vẫn còn rất thơm, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Cậu ăn xong xuôi Cố Triều Ngạn mới để ý động tĩnh bên này, nhóc con kia tự ngồi khoanh chân sau bàn trà, sống lưng hơi còng, tóc bắt đầu dài ra, xoa tung mềm mại, sợi tóc hơi ánh vàng.

Trông thật giống động vật nhỏ, là loại thú cưng nhỏ nuôi trong nhà, Cố Triều Ngạn bỗng nhiên muốn sờ sờ lỗ tai của cậu, kiểm tra xem nó có lông xù hay không.

“Em vừa ăn cái gì?”

Thẩm Đình sợ run cả người, sống lưng căng lên thành một đường thẳng, vội vàng nhét bánh quy vào trong túi áo, nói: “Em có ăn cái gì đâu?”

Cố Triều Ngạn cười ra tiếng, quyết tâm muốn trêu cậu: “Không ăn thì tốt, anh nhớ rõ có một túi bánh quy hết hạn, bên trong còn có con sâu nữa, anh quên mất không vứt đi, nếu ăn phải bụng sẽ đầy sâu.”

“A?” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Thẩm Đình kinh hãi, lập tức bày ra vẻ mặt đờ đẫn: “Có sâu sao, tại sao lại có sâu được... Em không nhìn thấy con sâu mà?”

“Hả? Không phải em bảo em không ăn sao?”

“Em ăn,” Cậu lấy vỏ túi bánh ra ném vào thùng rác, nói năng không rõ: “Em ăn, em vừa mới ăn xong, làm thế nào bây giờ?”

Cố Triều Ngạn cau mày, vẻ mặt trầm trọng: “Em lại đây anh xem nào.”

Thẩm Đình lết đầu gối bò qua, tựa mặt trên ghế salon, Cố Triều Ngạn tỉ mỉ sờ bụng của cậu, nói: “Không ổn, chắc phải mở bụng ra xem thế nào.”

“Mở ra?” Hai mắt Thẩm Đình tròn to: “Mở như thế nào? Đây là bụng mà, mở như thế nào được? Không được, không được mở ra.”

Cố Triều Ngạn ôm bụng cười to, Thẩm Đình mới bắt đầu nhận ra mình bị lừa, nhào tới cắn hấn, cổ, vai, cánh tay nơi nào cũng có vết cắn, Cố Triều Ngạn cũng không trốn, Thẩm Đình cắn cũng không khác gì chó con, chỉ hơi ngứa ngứa, Thẩm Đình bị hấn cười, đánh hấn cắn hấn nghịch ngợm, hấn đau cũng không phải ở da thịt, mà là chỗ khác.

Bụng dưới nóng như thiêu như đốt, gần như có phản ứng ngay lập tức.

Nếu đổi thành người khác, đã bị hấn nuốt đến xương cũng không còn, nhưng đối mặt với Thẩm Đình, hấn thực sự bó tay toàn tập.

“Được rồi đừng nghịch nữa, nghịch nữa anh giận đấy.”

Cảm giác được mình sắp không nhịn nổi nữa, Cố Triều Ngạn duỗi thẳng chân dịch ra một chút, để trống một phần ghế cho Thẩm Đình, vỗ vỗ mặt ghế, nói:

“Đi ngủ.” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Thẩm Đình tự như trẻ mắc chứng tăng động giảm chú ý, làm gì có chuyện đang ban ngày ban mặt mà cậu chịu dừng lại, leo lên ghế dựa vào Cố Triều Ngạn, híp mắt gần mười phút liền không chịu được, tiếp tục

ngộ nguậy.

Cố Triều Ngạn hiếm khi được nghỉ một ngày, muốn ôm cậu ngủ một giấc, người Thẩm Đình ấm áp dễ chịu tựa như một cái lò sưởi nhỏ, ôm một cái là ấm.

“Em không thể ngoan ngoãn nằm yên không động đậy được không?”

Thẩm Đình nhăn mặt, đầy vẻ không tình nguyện, cũng đâu phải cậu muốn đi ngủ.

“Ca ca.”

“Ừ,” Cố Triều Ngạn không thèm mở mắt: “Làm sao?”

Cậu hỏi: “Anh có ca ca không?”

“Có.”

Đâu phải chỉ có, còn có tận mấy người, người sau so với người trước càng lợi hại hơn.

“Có mấy người?”

Cố Triều Ngạn trả lời qua loa: “Không nhớ rõ nữa.”

Thẩm Đình vươn tay ra đếm: “Em cũng có rất nhiều ca ca.”

Cố Triều Ngạn nghĩ thầm em lấy đâu ra mà nhiều ca ca, trong đầu bỗng lóe lên khuôn mặt của gian xảo lấm lét của Chương Tước, vừa nghĩ tới đã tức: “Nó mà cũng coi là ca ca của em được?”

“Hả?”

Thẩm Đình nằm úp sấp, lấy tay chống cằm, hai cẳng chân vung vẩy đạp loạn: “Anh nói ai thế, ai mà không coi là ca ca của em cơ?”

Cố Triều Ngạn luôn cảm thấy Thẩm Đình biết rõ câu trả lời, quả dưa ngốc này thực sự rất dối trá, hẳn thậm chí cảm thấy Thẩm Đình có thể xem hiểu dự vọng của mình, còn có cả cái ôm sau khi tắm, nụ hôn chào buổi sáng trên trán khi thức dậy, ngay cả tâm mất lo lắng đặt trên người cậu mỗi ngày, hẳn cảm thấy Thẩm Đình có thể hiểu được.

Không ít lần Cố Triều Ngạn đã cho rằng mình sẽ gây ra chuyện lớn, hắn không có cách nào ngưng rung động trước Thẩm Đình, nhưng Thẩm Đình lại luôn có biện pháp né tránh hắn.

Biết đâu đó lại là bản năng né tránh nguy hiểm, hoặc là cậu thực sự không biết gì, là một người giới tính nam đã trưởng thành, Thẩm Đình rõ ràng cũng có phản ứng sinh lý bình thường.

Cắt bớt một đoạn để qua thẩm định)

Sau khi làm xong còn phải dọn dẹp cho cậu, Thẩm Đình sẽ không biết giúp Cố Triều Ngạn, để lại Cố Triều Ngạn đau khổ tự thân vận động.

“Anh nói đi mà.”

Thẩm Đình nhất định phải dụ hắn nói ra đáp án, bắt đầu giở công phu quần người: “Anh có nói không? Nói một xiu thôi mà, rốt cuộc là ai vậy.”

“Làm nũng cũng không hiệu quả, anh sẽ không nói cho em biết, quấy nữa cũng không nói.”

“Làm nũng cũng không nói?”

Thẩm Đình thẳng thắn thừa nhận, mình đúng là đang làm nũng.

“Vậy hôn nhẹ có được không? Hôn nhẹ ấy.”

Hôn nhẹ mà cậu nhắc tới chỉ là hôn lên trán, Cố Triều Ngạn không dạy cậu cái này, càng chưa từng nói làm nũng và hôn nhẹ có thể dối lấy kẹo, đến ngay cả hắn khi muốn hôn cũng phần lớn phải chờ cậu ngủ say, không có ý thức mới dám hôn.

Hắn sợ mình sẽ nhìn chăm chăm đôi mắt kia không kiềm chế được.

Cố Triều Ngạn búng trán cậu một cái: “Còn nhỏ mà cứ học linh tinh.”

“Không hôn sao?” Thẩm Đình há to miệng, hiển nhiên muốn hôn một cái: “Không hôn thì thôi, nhưng không hôn lần này sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu, anh đã nghĩ kĩ chưa?”

“Vậy thì thật đáng tiếc.”

Cố Triều Ngạn nghiêng nửa người sang, hôn lên mặt cậu một cái, đặc ý nâng cằm: “Con người của anh, không thích nhất chính là bị uy hiếp, anh muốn hôn thì hôn, hiểu chưa?”

Thẩm Đình dùng vẻ mặt ghét bỏ lau lau mặt, nói: “Hơi hơi.”

15. Chương 15

Edit: Egao.

Những ngày đầu năm mới, trong thành phố rất náo nhiệt, đến kẻ ít khi bước ra khỏi cửa như Thẩm Đình còn cảm nhận được bầu không khí ngày lễ tết, lần trước đi dạo phố tình cờ nhìn thấy đèn lồng treo đầy trên cây cối hai bên đường, cậu cũng muốn có, Cố Triều Ngạn liền mua cho cậu một bộ đèn có thể cắm điện sáng, cậu chơi vài lần đã ném sang một góc, không thích nữa.

Sau đó cậu lại nhìn thấy pháo hoa Tết trên TV, đủ mọi màu sắc xinh đẹp, kể từ đó luôn đứng nghĩ, ngồi nghĩ, nằm cũng suy nghĩ đến nó.

Lúc đi ngủ còn hát: “Mua cho em bé nhà bạn pháo hoa, mua là mua pháo hoa.”

Còn không ngại mất mặt nói mình là em bé.

Cố Triều Ngạn biết đây là hát cho hắn nghe, nhưng hắn cũng mặc kệ, vì đồ sắm Tết còn chưa vội đi mua, hắn dự định hai ngày nữa rảnh một chút rồi dẫn Thẩm Đình đi chọn dần dần.

Trước đây đêm ba mươi Cố Triều Ngạn đều sẽ về nhà chính, đây là quy củ từ xưa, ngồi chung một chỗ với đám “người thân” bụng đầy ý xấu ăn một bữa cơm, sau đó đợi thời cơ thích hợp sẽ tiến hành trao đổi làm ăn, chung quy vẫn là người một nhà, sẽ không hổ nhau.

Từ mừng một Tết đến hết nghỉ lễ năm mới không khác gì ngày thường, Cố Triều Ngạn quay lại nhà riêng vắng ngắt này ở một mình, vì vậy hai chữ đồ Tết này cơ bản chưa bao giờ nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Thế nhưng năm nay không giống trước kia, năm nay có thêm quả dưa ngốc Thẩm Đình cùng đón năm mới với hắn.

Không mua cũng phải lôi kéo hắn mua cho bằng được.

Rõ ràng là bài hát tự bịa linh ta linh tinh, còn hát rất nghiêm túc, hắn vẫn không thèm để ý, Thẩm Đình sẽ tiếp tục quấy nhiễu không buông, quần lầy hắn hỏi: “Pháo hoa có đẹp không?”

“Em chứ bao giờ nhìn thấy?”

“Nhìn rồi.”

Thẩm Đình vươn tay ra cách một lớp chăn hình ngôi sao ôm lấy hân, ôm thật chặt, nói: “Em đã nhìn thấy, anh chưa từng thấy à?” Cậu nghĩ thầm, tốt nhất là chưa từng thấy, chưa thấy liền đi mua, mau về mọi người cùng nhau mang đi đốt.

Cố Triều Ngạn gần như sắp phát cáu: “Nhìn thấy rồi còn hỏi anh làm gì.”

Hân không thích Thẩm Đình như vậy, giống như một đứa trẻ muốn ôm ấp trước khi đi ngủ, mỗi đêm đều phải ôm, sau đó lại muốn tách ra mỗi người tự đắp chăn của mình đi ngủ, đây không phải là có bệnh hay sao? Cố Triều Ngạn ngấm lại đều cảm thấy tức giận, không thèm để ý đến cậu, xoay người nằm nghiêng ra chỗ khác.

Thấy người khác không để ý đến mình, Thẩm Đình hiềm thấy mà dừng lại không hỏi nữa, hai tay ôm Cố Triều Ngạn, một cánh tay cào loạn một hồi, sau đó lại buông tay vùi mình vào trong chăn quần mấy vòng, bắt đầu yên lặng.

Đại khái là ngủ gật rồi, Cố Triều Ngạn nghĩ.

Giờ giấc sinh hoạt và nghỉ ngơi của Thẩm Đình đã được sửa lại gần như hoàn chỉnh, buổi tối đến giờ sẽ buồn ngủ, biết lúc nào nên ngoan ngoãn đi ngủ.

Kỳ thực cũng không như Cố Triều Ngạn vẫn nghĩ cậu nhất định phải ôm ấp một cái mới có thể đi ngủ, Thẩm Đình là dạng như thế nào cũng ngủ được, chỉ là nếu được Cố Triều Ngạn vuốt ve, vỗ vỗ lưng cho cậu, sờ sờ bụng cậu một cái sẽ rất thoải mái.

Đợi khoảng mười phút, Cố Triều Ngạn cho rằng cậu đã ngủ say, xoay người nhấc chăn cậu lên, đang chuẩn bị chui vào, Thẩm Đình bỗng nhiên lại lên tiếng, hỏi hân: “Có phải sắp được ăn Tết rồi không?”

Thanh âm hơi nhỏ, Cố Triều Ngạn nghe thấy cậu nói chuyện, trong nháy mắt chỉ cảm thấy quần bách vì bị phát hiện, không nghe rõ cậu nói cái gì, nhưng nghe đến hai chữ “ăn Tết” liền đoán được câu hỏi, trả lời: “Sắp rồi.”

“Ừm!” Thẩm Đình gật gật đầu, nói: “Ăn Tết đến là muốn ăn cái gì được ăn cái đó.”

Cậu gãi gãi tóc, không biết có phải vì trong đầu chỉ toàn đồ ăn hay không mà có chút ngơ ngác, hoàn toàn không phát hiện động tác của Cố Triều Ngạn.

Cố Triều Ngạn quyết định ra tay đánh phủ đầu trước: “Ha ha ăn ăn ăn, em đây đầu chỉ biết có ăn thôi.”

“Em muốn ăn cánh gà!”

Thẩm Đình liếm liếm môi, nhớ tới món cánh gà kho di Ngô làm tối nay, thật đói bụng.

“Đói bụng,” cậu đẩy đẩy cánh tay Cổ Triều Ngạn, lặn nửa người qua, dùng ngữ khí làm nũng quấy rối hấn, thanh âm đều ngọt ngào phát ngán.

“Ca ca, em đói rồi.”

“Lại đói bụng, nửa đêm rồi, đói cái gì mà đói, đừng đói, mau đi ngủ đi.”

“Hôm nay em chỉ ăn một bát cơm.”

“Sau đây còn ăn thêm mì còn gì?”

Thẩm Đình nở nụ cười, còn cười rất gian xảo: “Mì cũng không phải cơm.”

Cổ Triều Ngạn bật đèn ngủ đầu giường, lườm cậu một cái: “Sao em lại chỉ biết ăn không biết lớn vậy, nói mau, muốn ăn gì!”

“Mì vẫn thần nhỏ, em muốn ăn mì vẫn thần nhỏ.”

Mì vẫn thần là do di Ngô tự làm, vốn đồ đồ ăn khuya chuẩn bị riêng cho Thẩm Đình, người nào đó còn nói bên trong có tác phẩm của mình, Cổ Triều Ngạn nhìn là đoán được cái nào là tác phẩm của cậu, mấy chiếc méo mó xiên xẹo rơi cả nhân ra ngoài kia còn có thể là của ai.

Cổ Triều Ngạn nhận mệnh bò dậy khỏi giường, thầm nghĩ may chỉ đòi mì vẫn thần, khuya như thế này di Ngô cũng đã ngủ, nếu cậu muốn ăn thứ khác cũng chỉ có thể bảo cậu nằm mơ đi.

Cổ Triều Ngạn bình thường không làm cơm, không biết nấu, nhưng đun bát mì hoặc luộc vẫn thần gì đó hấn vẫn biết một chút.

Hấn xuống lầu, vào bếp đun nước, sau đó cầm mì vẫn thần trong tủ lạnh ném vào, đứng ở bên cạnh ngáp.

Thẩm Đình không biết đã chạy đến từ lúc nào, đôi dép trong nhà quá cỡ quệt bạch bạch bạch trên mặt đất, Cổ Triều Ngạn nghe thấy phiền, nhắc cậu bước đi tử tế, cậu sợ tới mức che kín miệng, nhón chân lên đi từ từ, nhìn vào trong nồi, dùng ngón tay đếm đếm, có tám viên mì vẫn thần, ngại quá ít nhưng lại không dám lẩm lời, chỉ có thể nói bóng gió hỏi Cổ Triều Ngạn: “Anh có ăn không?”

Cổ Triều Ngạn đã từng thử qua, nếu hấn nói muốn ăn, Thẩm Đình đảm bảo sẽ đi lấy cả túi ra, nói với hấn: “Phải luộc nhiều một chút, sức ăn của ca ca lớn, phải ăn thật nhiều.”

Sức ăn của Cố Triều Ngạn lớn, nhưng hần cơ bản không ăn khuya, cuối cùng một bát lớn sẽ thuộc về Thẩm Đình.

Nhìn cậu bắt đầu tính toán nhỏ nhất, Cố Triều Ngạn cũng không muốn trêu cậu: “Anh không ăn, luận cho một mình em thôi.”

“Em ăn một mình à...”

Cố Triều Ngạn đổ gia vị vào trong bát, Thẩm Đình đi theo mông hần, trong nồi bốc ra hơi nóng, từng chiếc từng chiếc vì vẩn thẩn xoay tròn trong nước, phòng chừng còn phải sôi thêm hai, ba phút nữa, Cố Triều Ngạn ra phòng khách rót nước uống Thẩm Đình cũng đi theo.

“Đồ bám đuôi.”

“Em cũng muốn uống nước.”

Cố Triều Ngạn rót cho cậu một cốc, cũng rót cho mình một cốc, nói: “Hầu hạ không khác gì tổ tông.”

“Ai cơ?” Thẩm Đình tựa như nghe không hiểu, ngoẹo cổ hỏi lại: “Ai là tổ tông?”

Chỉ là hỏi chưa được hai câu đã nhận lấy cốc thủy tinh, cụng mạnh vào cốc của Cố Triều Ngạn, nói: “Mọi người cạn chén!”

Cố Triều Ngạn không để ý đến cậu, uống hai ngụm nước xong liền để cốc xuống quay lại xem vẩn thẩn.

Mì vẩn thẩn được múc ra bát, mùi thơm nồng nặc, đợi đến lúc bùng ra bàn ăn, Thẩm Đình đã sớm cầm thìa ngồi chờ sẵn.

Cái thìa này là thìa chuyên dụng của Thẩm Đình, cuối tay cầm có một con ếch nhỏ, là bảo vật cậu đào được khi đi siêu thị, chưa đưa cho Cố Triều Ngạn, đợi đến khi thanh toán mới chịu bỏ ra, nâng niu như bảo bối.

Cậu rất thích cái thìa này, ăn món mình thích đều phải dùng nó, thậm chí rửa thìa cũng tự thân vận động.

Cố Triều Ngạn trêu ghẹo cậu, bảo cậu dứt khoát ôm thìa đi ngủ đi đừng ôm hần, đến đêm cậu quả nhiên gói thìa vào áo ngủ ôm lên giường, lúc ngủ say thìa rơi ra, lăn đến lưng cậu, cậu lại giận dữ ném xuống gầm giường, đến hôm sau mới mò ra.

Thẩm Đình ăn xong mì vẩn thẩn, uống cạn sạch canh, ngoan ngoãn tự cầm bát đi rửa, sau đó đi đánh răng, đánh xong nằm lên ghế salon, hài lòng vuốt bụng.

Cố Triều Ngạn buồn ngủ muốn chết, mới ngồi năm phút đồng hồ đã ngủ gật mấy lần, bắt Thẩm Đình đi bộ tiêu cơm hai vòng trong phòng khách mới lên giường đi ngủ.

Thẩm Đình không chịu, muốn hấn ở lại chơi cùng: “Trời cũng tối rồi, anh muốn để em ở đây một mình sao? Em sẽ sợ hãi.”

Ánh mắt cậu tinh khiết cực kì, Cố Triều Ngạn dám đánh cược, trên đời này không có mấy người có thể chống cự được ánh nhìn này.

Nhóc con này sợ thật hay sợ giả cũng không quan trọng, Cố Triều Ngạn ngược lại không chống cự lại được ánh mắt này, cũng không nỡ từ chối mỗi một yêu cầu ỷ lại của cậu.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy cũng suýt nữa đánh tan cơn buồn ngủ của Cố Triều Ngạn, hấn không thể không khâm phục tinh lực của “giới trẻ”, sinh hoạt cả ngày của Thẩm Đình là muốn ngủ liền ngủ muốn ăn liền ăn, còn không phải đi làm, bản thân hấn nửa đêm còn phải rời giường làm đồ ăn khuya cho cậu nhóc.

Đã ngộ tốt đến như vậy, nói là tình yêu chân thành cũng không đến mức nói quá.

Hấn ngồi xuống phát tay một cái, Thẩm Đình tự đứng lên đi đi lại lại.

Thẩm Đình vào nhà bếp muốn uống sữa chua, Cố Triều Ngạn không cho, cậu lại yên lặng cất đi. Sau đó ngồi trong phòng khách nhìn chậu hoa trang trí, đi loang quanh được hai, ba phút liền chán không muốn đi, lôi kéo Cố Triều Ngạn lên lầu, nói mình buồn ngủ.

Cố Triều Ngạn thở dài, không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần muốn thở dài, Thẩm Đình nắm lấy một ngón tay lôi hấn lên lầu, dép trong nhà quèn quẹt trên mặt đất, Cố Triều Ngạn nghe thấy chỉ lo cậu vấp ngã, nhắc cậu đi chậm một chút, cậu quả nhiên đi chậm lại, được vài bước lại bắt đầu cười trộm, nói Cố Triều Ngạn bước chậm như rùa, nhìn như ốc sên.

Cố Triều Ngạn mệt tới mức không muốn nói chuyện, tiếp tục đi theo cậu.

16. Chương 16

Edit: Egao.

Công ty cuối năm khá bận rộn, Cố Triều Ngạn tăng ca vài buổi tối, thường thường đến rạng sáng mới về nhà, đôi khi quá bận liền trực tiếp ngủ lại ở công ty, buổi tối gọi điện dặn dì Ngô cho Thẩm Đình uống sữa, đốc thúc cậu nhất định phải đi ngủ trước mười một giờ, cũng không cho phép cậu ăn khuya.

Thẩm Đình tuy vẫn nghe lời, nhưng lại có chút không thành thật, sau khi dì Ngô tắt đèn vẫn chưa chịu đi

ngủ, trốn trong chăn mở iPad ra xem.

Cứ như vậy mấy ngày biến thành vành mắt đen sì, ban ngày lại ngủ gật, khi Cố Triều Ngạn về nhà cậu cũng không để ý, ủ rũ không có tinh thần.

Cố Triều Ngạn phát một cơn giận, tịch thu iPad cùng một nửa đồ ăn vặt, nói phải dạy dỗ lại cậu, Thẩm Đình nhanh chóng nhận sai, bày ra thái độ thành khẩn ngồi trong phòng viết bản cam kết 500 chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, đảm bảo bản thân cậu sẽ không bao giờ lên thức đêm nữa, nếu vi phạm sẽ không được ăn khuya.

Cố Triều Ngạn đã có ý định cho Thẩm Đình cai đồ ăn khuya từ lâu, không chấp nhận điều kiện này, ép cậu viết lại một lần nữa, Thẩm Đình không nghĩ nổi ra điều kiện nào khác nữa, khóc, Cố Triều Ngạn không thể làm gì khác ngoài ngậm miệng, không truy cứu nữa.

Nói tóm lại, người này hần càng nuôi càng yếu ớt, mắng cũng mắng không được, một thằng nhóc đã ngốc lại còn thích ăn mềm không ăn cứng, Cố Triều Ngạn cảm thấy mình cũng sắp vì thằng nhóc này lo muốn nát tim.

Ngày hai mươi hai tháng chạp, mẹ Cố – Thiện Cẩm bỗng nhiên gọi điện thoại cho Cố Triều Ngạn, nói vừa đi du lịch Nhật Bản mua được một ít đồ bổ, muốn đến nhà đưa dì Ngô hầm canh cho hần uống, hỏi hần trong nhà còn có ai không, lúc nào có thể tới.

Cố Triều Ngạn nghe khẩu khí của bà có gì đó không đúng, nghe không giống như tặng quà, mang đồ đến tặng cần gì phải hỏi nhiều như vậy, trước đây đều là sai người mang đến, hoặc đến nhà một chuyến đưa đồ xong lập tức rời đi, giữa hai mẹ con hần không tồn tại cái gọi là ôn nhu.

Hần không có ý định giấu chuyện mình đón Thẩm Đình về nhà, nhưng cũng không cần cố ý nói cho Thiện Cẩm, chuyện của bản thân hần xưa nay không có nghĩa vụ phải báo cáo cho ai”Ngài muốn đến nhìn Thẩm Đình?”

Cố Triều Ngạn đã hỏi như vậy, Thiện Cẩm vốn là người văn minh, vốn không có ý định chất vấn, lại càng tình nguyện làm bà mẹ chồng độc ác, nếu con trai đã nhìn thấu mình bà cũng thẳng thắn thừa nhận.: “Đúng, đến thăm một chút, ngày mai có rảnh không?”

“Rảnh thì có, nhưng mà...”

Cố Triều Ngạn sợ bà không tìm hiểu trước, không biết tình trạng của Thẩm Đình, Thiện Cẩm thích tiểu thư khuê các hiền lành nhu thuận, tốt nhất là tình thông cảm kỳ thư họa, nếu không phải phụ nữ cũng phải tìm người hiểu chuyện, Thẩm Đình nhìn ngang nhìn dọc đều sợ không lọt nổi vào mắt xanh của bà, không bằng dự phòng trước một chút: “Thẩm Đình là như thế nào, ngài biết không?”

“Có nghe người ta nhắc tới,” ngữ khí của Thiên Cầm nghe có vẻ nhẹ nhàng qua loa: “Là người là họ Thẩm đúng chứ?”

“Là em ấy.”

Thiên Cầm nói: “Mẹ có xem qua ảnh chụp, là một đứa trẻ rất tốt, con có thích không?”

“Cũng có, chỉ là yêu thích bình thường.”

“Vậy còn không đơn giản.”

Thiên Cầm không còn gì để nói, từ khi Triều Ngạn bắt đầu hiểu chuyện đến nay, rất ít khi bà nghe được từ miệng hần hai chữ “yêu thích”, tình cảm của hần vẫn luôn rất lạnh nhạt, kể cả khi đối diện với thân phận con riêng của mình, hần vẫn dựa vào thực lực bỏ được đến vị trí cao hơn Cố Mẫn Hoa, tựa như hần không bao giờ có cảm xúc cụ thể vui vẻ hay đau khổ trong đời.

Chỉ bằng bốn chữ “yêu thích bình thường”, bà dù có bảy phần không ủng hộ, đến lúc này cũng miễn cưỡng hao mòn bớt năm phần.

“Nếu tiện thì ngày mai ăn cùng mẹ một bữa cơm đi, không cần ra ngoài, ăn ngay trong nhà cũng được, đừng quá câu nệ.”

Cố Triều Ngạn đáp ứng, cúp điện thoại quay đầu dẫn dì Ngô ngày mai mua thêm thức ăn.

Thẩm Đình đang ngồi chơi flashcard trên ghế sofa, bút sáp màu rực rỡ bị cậu văng tung tóe đầu đầu cũng có, nghe thấy Cố Triều Ngạn nhắc tới mua đồ ăn, cậu ném bút sáp màu chạy ra nói mình cũng muốn đi.

Cố Triều Ngạn nhìn mặt cậu toàn là hoa, cả ngày ngây ngốc, hận cậu không thể hiểu tâm sự lòng mình, đầu óc như tảng đá chậm chạp, nói nhiều hơn cũng chẳng có ích gì, hai chữ “yêu thích” đối với cậu mà nói cũng không đáng giá.

“Em muốn đi đâu?”

“Mua thức ăn, em cũng muốn đi mua thức ăn.”

Thẩm Đình chạy đi thấy thành quả vẽ với cả ngày của mình cho Cố Triều Ngạn xem, trên flashcard vẽ cá loại rau dưa hoa quả, đều là loại Thẩm Đình thích.

“Mua cà rốt em cũng muốn đi theo à?”

“Ai muốn ăn cà rốt thế, anh muốn ăn à?” Thẩm Đình ghét nhất là cà rốt: “VẬY em không đi đâu, mọi người đi đi.”

Cố Triều Ngạn đặt điện thoại di động xuống, cau mày: ““Anh cũng không đi, em đi rửa tay đi, rửa cả miệng nữa, cái gì cũng ăn được, em định ăn cả bút sáp màu hay sao?”

Thẩm Đình nhảy bén nhận ra Cố Triều Ngạn đang áp suất thấp, lập tức chạy đi rửa tay, khi quay lại còn thu dọn sáp màu sạch sẽ, Cố Triều Ngạn đứng bên cạnh nhìn, cũng không khen cậu, Thẩm Đình liền cong đuôi chạy đi chơi một mình.

Nghĩ tới việc ngày mai Thiện Cẩm tới nhà, Cố Triều Ngạn sinh ra cảm giác quái dị trong lòng, giờ khắc này hẳn thật sự hi vọng Thẩm Đình thông minh hơn một chút, chỉ cần một chút, không cần phải thông tuệ hơn người, chỉ là bình thường cũng được, có thể giống người bình thường nói một câu yêu thích, như vậy hẳn phỏng chừng sẽ lập tức đưa Thẩm Đình xuất ngoại kết hôn.

Nhưng đây là chuyện không có khả năng, Cố Triều Ngạn biết, bản thân hẳn vẫn luôn không muốn đối diện trực tiếp với vấn đề này, nhóc con này cũng đã ngây ngốc như vậy mấy năm, đến cuối cùng có thể khỏi hay không, vẫn là do ý trời.

Nếu như không thế, cả đời làm một thằng nhóc ngốc cũng không có gì không ổn, không biết buồn phiền, cả đời không buồn không lo tốt biết bao nhiêu.

Nhưng nếu như vậy, một tấm lòng nhiệt tình của hắn, làm nhiều như vậy đến cùng là vì cái gì.

Cố Triều Ngạn lạnh mặt đứng bên cửa sổ một hồi lâu mới lên lầu, quay về phòng không thấy bóng dáng Thẩm Đình, dì Ngô vừa dọn dẹp xong đi ra khỏi phòng, nói không nhìn thấy Thẩm Đình, Cố Triều Ngạn gọi một tiếng, không ai đáp lại, tức giận đi tìm khắp mọi nơi.

Dì Ngô nói có thể là cậu lại chơi trốn tìm trong phòng nàu đó, một lát nữa sẽ tự ra, không cần sốt ruột.

Cố Triều Ngạn làm sao có thể không sốt ruột, vừa nãy cổ tình lạnh lùng với người ta, hẳn lo lắng Thẩm Đình đi mất.

Sau sự kiện ở phòng tắm lần trước, Cố Triều Ngạn lắp camera ở các góc nhà, giờ không tìm thấy người chỉ có thể đi kiểm tra camera từng phòng.

“Thẩm Đình!”

Cố Triều Ngạn gọi vài tiếng, giọng rất lớn, Thẩm Đình ở bất kì phòng nào đều có thể nghe được.

“Chuyện gì thế?”

Cậu chui ra từ một gian phòng trữ đồ, Cố Triều Ngạn nhìn thấy cậu, tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

“Em chạy đi đâu?”

Thẩm Đình đứng tại chỗ nhìn xung quanh, đầy mắt mắt nói: “Em đang đi tìm đồ.”

“Tìm cái gì?” Cố Triều Ngạn bước tới nắm lấy cánh tay cậu, kéo người lại gần mình một chút: “Làm mọi người tìm không thấy em.”

“Em tìm thỏ của em.”

Thẩm Đình cúi đầu, dùng tay áo lau nước mắt, nói: “Thỏ của em tìm không thấy.”

Cố Triều Ngạn vẫn nhớ, con thỏ cũ nát kia là cầm từ nhà cũ họ Thẩm về.

“Em để ở trên giường, không thấy, em muốn đi ngủ, ca ca, em muốn thỏ.”

Ngô tẩu nghe thấy nhắc đến thỏ, hồi tưởng lại vừa nãy hình như vừa dọn đi cùng vỏ chăn, vội vã chạy đi tìm, quả nhiên là tìm thấy, trả cho Thẩm Đình.

Thẩm Đình tìm thấy thỏ liền nín khóc, tự lau nước mắt quay về phòng.

Cố Triều Ngạn yên lặng theo sát cậu vào phòng, đặt tay lên vai cậu, bảo cậu đừng khóc nữa

17. Chương 17

Edit: Egao.

Phần lớn thời gian Thẩm Đình đều rất dễ dụ, Cố Triều Ngạn tốt tính ngồi xuống cùng cậu chơi trò chơi tự phát mình vài trận, cố tình thua, giả bộ chán nản, tốt nhất là buồn bã oán giận ra tiếng, cậu lập tức có thể xóa bỏ ân oán trước đó, bỏ qua chia sẻ chiến lợi phẩm với Cố Triều Ngạn, an ủi nói anh đừng buồn, em chia cho anh một nửa, coi như anh cũng thắng có được hay không?

Cố Triều Ngạn biết dùng chiêu này có hơi dè tiện, nhưng dùng để lừa trẻ con cũng không khiến hắn có cảm giác tội lỗi, hắn hưởng thụ khoảnh khắc Thẩm Đình vất óc dùng hết khả năng của mình ôn nhu an ủi hắn, khiến hắn sinh ra ảo giác Thẩm Đình cũng trầm luân trong thứ tình cảm giống như mình.

Trẻ con có bệnh hay quên, mới vừa nãy lông mi còn dính đầy nước mắt, đáng thương đến mức đau lòng, Cố Triều Ngạn chơi daaycungf cậu hơn một giờ đồng hồ, hai đôi tay vòng tới vòng lui trên dây, mỗi lần kéo căng lại đổi hình dạng, Cố Triều Ngạn không có cách nào hiểu được lạc thú của trò chơi này, nhưng thấy Thẩm Đình vất óc nghĩ cách để căng dây từ tay hắn thành một hình mới, hắn liền nuốt lời muốn nói vào trong bụng, không dám nói một câu.

Trong lúc cả hai cùng chơi, trò chơi là do Thẩm Đình chọn, lúc nào chơi xong cũng là do cậu quyết định, cậu một khi đã không muốn chơi, gấp một cái, ôm thỏ bông của mình bò lên giường, mở miệng nói chúc ngủ ngon với Cố Triều Ngạn, hai mắt ươn ướt, nhìn qua là biết đã buồn ngủ lắm rồi.

Bên ngoài trời vẫn còn sáng, cơn tối còn chưa đến giờ, giờ ăn trưa cũng qua mất, cảm giác như muốn ngủ đến lúc nào cũng được.

Cố Triều Ngạn chột chột đầu giường, Thẩm Đình sau khi chui vào chăn liền biến thành một đồng phẳng lên trên giường, nhìn như một cái ổ nhỏ ấm áp, khiến lòng người rất an tâm.

Hắn bước lên phía trước giúp Thẩm Đình nhét góc chăn, biết cậu ngủ rất hỗn đã cố ý thay size lớn hơn, đảm bảo cậu có lăn lộn dầm đá thế nào chăn cũng không rớt ra khỏi giường.

“Ca ca, đi ngủ...”

Cơn buồn ngủ của Thẩm Đình tới rất nhanh, dính lên gối liền lơ mơ, đến giờ phút này đã biến thành ý thức không rõ.

“Anh không ngủ,” Cố Triều Ngạn sờ sờ mặt cậu, vuốt dọc theo lông mày của cậu nhẹ giọng nói: “Anh còn phải làm việc.”

“Vây à... Ngủ ngon...”

Thẩm Đình chu môi, quai hàm phồng lên trong vô thức, đòi hắn hôn chúc ngủ ngon.

“Đây là đi ngủ trưa, không nên nói chúc ngủ ngon.”

Cố Triều Ngạn hạ một nụ hôn lên mặt cậu, ôn nhu nói: “Ngủ đi, nhưng không được ngủ quá lâu, đến lúc gọi em rời giường em nhất định phải dậy.”

Thẩm Đình kéo chăn vây kín cổ, không cẩn thận nắm phải ngón tay trở của hắn, dứt khoát cầm trong tay nâng lên sát môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhớ để phần cơm tối, em nhất định dậy ăn...”

“Chỉ nhớ mỗi ăn thôi? Không để phần cho em đâu, đồ ngốc nghếch.”

Trong đầu Cố Triều Ngạn nóng lên, một người đàn ông ba mươi tuổi còn bị một đứa trẻ nắm mũi dắt đi, muốn giận cũng không giận nổi, hiện tại tâm trạng của em ấy so với mình còn quan trọng hơn, chỉ cần nhìn thấy em ấy vui vẻ, bản thân mình ngày hôm ấy dù có giận đến mức nào cũng có thể nguôi.

Thở dài, nuốt xuống câu nói nhà sắp có khách,: “Tỉnh dậy sẽ nói cho em biết.”

Cố Triều Ngạn chậm rãi rút tay ra, lại nói thêm một câu với đứa trẻ đang ngủ say: “Ngủ đi.”

Thẩm Đình ngủ rất ngon.

Cố Triều Ngạn nghỉ ngơi một lát, không ngờ khách lại tới sớm.

Hơn sáu giờ chiều, dì Ngô đang chuẩn bị cơm tối, Thiện Cẩm đứng ngoài cửa nhập mật mã, đi thẳng vào nhà, không hề chuyển hướng đi thẳng lên lầu hai.

Cố Triều Ngạn ngồi trong thư phòng một lát, mí mắt díp lại mới dự định quay về phòng chợp mắt một lát, mới vừa mở cửa liền tình cờ thấy Thiện Cẩm đi ra từ phòng của hắn.

Tính ra cũng đã hơn nửa năm không gặp, Cố Triều Ngạn gọi một tiếng mẹ, Thiện Cẩm ôn hòa gật đầu, không lên tiếng, coi như đáp lại.

Bà hết năm nay liền đầy năm mươi ba tuổi, tuổi này đối với Cố Triều Ngạn mà nói cũng không coi là quá lớn, bà bảo dưỡng rất tốt, tư tưởng cũng thoải mái, chỉ coi dấu vết năm tháng lưu lại trên cơ thể là một món quà của thời gian, cả người nhìn qua rất hiền lành thân thiện.

Có thể là do chịu ảnh hưởng của cảnh vật xung quanh, hai năm qua Thiện Cẩm cũng bắt đầu thỉnh thoảng nhắc mình già rồi, tâm nguyện duy nhất chính là chờ mong Cố Triều Ngạn lập gia đình. Còn nói các chị em bạn bè của bà đều đã có cháu chắt gọi bà nội, mỗi đứa đều như kim đồng ngọc nữ, gọi một tiếng đều khiến mình cảm giác có thể sống thêm mấy năm.

Cố Triều Ngạn vừa nghe lời này liền cười, nói tính hướng của con đâu phải ngài không biết, cho dù có tìm được người cũng không thể sinh con.

Không sinh thì không sinh, Thiện Cẩm cũng không phải người không biết rõ phải trái, con trai từ trong bụng bà chui ra, cũng chỉ có như vậy một đứa con, lại thích đàn ông, chẳng lẽ bà còn phải đẻ ra đánh chết mới được?

Con không sinh con mẹ cũng không trách con, nhưng nếu có đối tượng yêu đương cũng không cho phép gạt mẹ, tốt xấu mang đến cho mẹ nhìn, tốt xấu gì mẹ cũng là người từng trải, lời của Thiện Cẩm là như vậy.

Chuyện những năm trước đó không tính, Cố Triều Ngạn cũng từng giải thích với bà, cũng chỉ là chuyện anh tình tôi nguyện, nói là đối tượng yêu đương lại hơi quá, thế giới bên ngoài phần hoa mê hoặc đầy rẫy, không thiếu người đẹp trai hơn hẳn có tiền hơn hẳn, nếu hẳn nhất thời hứng khởi gọi người ta là “đối tượng yêu đương” cũng chưa chắc người ta đã muốn.

Nếu không phải từng người sau khi chia tay đều được hẳn cho một lượng lớn phí bồi thường, đến lúc đó còn không biết đám người kia sẽ còn dùng ánh mắt gì nhìn hẳn đâu.

Thiện Cẩm mặc kệ hẳn giải thích dông dài, chỉ hỏi hẳn một chuyện, người đang ngủ trong phòng hẳn có thể coi là đối tượng sao?

Cố Triều Ngạn ăn quả đắng, miệng nghẹn chất đáp: “Vẫn chưa tính là đối tượng...”

“Chưa tính là thế nào?”

“Em ấy còn chưa hiểu.”

“Ồ,” Thiện Cẩm đã hiểu: “Vị này không phải là anh tình tôi nguyện, con đã yêu rồi.”

Cố Triều Ngạn không coi là chuyện to tát, nhún nhún vai biểu thị cũng chỉ đến như vậy: “Nào có nghiêm trọng đến mức như mẹ nói, cái gì mà yêu với không yêu, chỉ là nhìn em ấy đáng thương thôi.”

“Mẹ thấy, đúng là thật đáng thương,” trong lời nói tràn đầy thâm ý.

Trong phòng rất ẩm áp, Thiện Cẩm cởi khăn choàng vai, cảm thấy hơi khát nước, xoay người xuống lầu rót nước uống, Cố Triều Ngạn đi theo sau, muốn nghe bà nói nốt câu nói dang dở.

“Là tổn thương về trí lực vĩnh viễn sao?”

Cố Triều Ngạn trầm mặc, không tình nguyện thừa nhận: “Nghe nói là như vậy, nhưng vẫn chưa... xác định được.”

“Tại sao không đi khám chuyên gia?”

Thiện Cẩm uống xong nước, vuốt ve mép cốc, sau khi vuốt nhiều lần, ánh mắt bỗng trở nên nhạy bén.

“Con đây là đang nuôi nhốt người ta?”

Cố Triều Ngạn nhăn mày, không đợi hẳn giải thích, Thiện Cẩm lại hỏi hẳn: “Tại sao vậy?”

“Đứa bé kia nhìn qua rất thông minh, thật đáng tiếc.”

“Là chưa xác định, hay là không dám xác định?”

Các câu hỏi tầng tầng lớp lớp chồng lên người Cố Triều Ngạn, xé nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa của hắn, tựa như lớp da đầy máu bên trong mới là khuôn mặt thật.

Cổ họng Cố Triều Ngạn trở lên lạnh lẽo, một chữ không không nói nên lời.

Đúng vậy, tại sao ngay từ đầu hắn không đưa Thẩm Đình đi khám não bộ lấy bệnh án chính xác?

Tại sao lại dễ dàng nhận định em ấy là kẻ ngốc, từ nay về sau vẫn ngu ngốc như vậy, không có sự giúp đỡ của mình sẽ khó mà sống tiếp?

Còn không phải bởi vì...

Còn không phải vì ánh mắt khi đó...

Nếu như nhiều năm trước, ánh mắt Thẩm Đình nhìn hắn không phải là ghét bỏ, không phải là sợ hãi thì tốt biết bao.

Như vậy hắn cũng không phải lo lắng tương lai sẽ có một ngày em ấy rời xa bản thân mình.

“Mẹ đến đây một chuyến... rốt cuộc là vì ——”

“Không phải như con nghĩ đâu, con trai.”

Thiện Cẩm nhắm lại hai mắt lắc đầu một cái: “Tuởng mẹ đến chia rẽ các con? Mẹ sẽ không làm mấy chuyện đó.”

“Chỉ là chiều nay mẹ mơ thấy ác mộng, nhớ ra lần gần nhất mơ thấy ác mộng đó là khi mẹ đang lo lắng nghĩ ngợi.”

“Khi đó, để che giấu tai mắt người khác, bảo vệ con, mẹ từng làm nhiều chuyện bất đắc dĩ.”

“Sau khi tỉnh lại, bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm Đình, nên mẹ tới đây.”

Thiện Cẩm khẽ mỉm cười, nói: “Mang Thẩm Đình đi chẩn đoán đi, cậu bé dù sao cũng là một con người,

không phải thú cưng, có quyền lợi tự chủ lựa chọn.”

Cố Triều Ngạn trầm tư trong chốc lát, không nói tiếng nào.

Lại qua một lát, trên lầu truyền tới động tĩnh.

Cố Triều Ngạn cùng Thiện Cầm đồng thời ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Đình dụi dụi hai mắt dùng chân trần đi xuống lầu.

“Ai đến a —— ách!”

Đứa bé không để ý dưới chân, vừa mới mất tập trung một chút đã giẫm lệch một bậc thanh, ngã xuống, cơ thể đụng phải cầu thang phát ra tiếng vang.

Thẩm Đình khê hô một tiếng, bà còn chưa kịp phản ứng lại, Cố Triều Ngạn đã vọt tới.

“Em...”

“Đừng nói chuyện!”

Cố Triều Ngạn luống cuống rống lên một tiếng, làm Thẩm Đình hồi hồn, cúi đầu nhìn thấy tay mình đầy máu, sợ đến mức oa một tiếng khóc lớn.

“Va vào chỗ nào? Bị đau? Đừng khóc.”

“Gọi điện thoại cho bác sĩ trước đã!”

Thiện Cầm bấm số điện thoại của bác sĩ tư nhân, nói sơ qua tình hình rồi cúp điện thoại, nói với Cố Triều Ngạn: “Đừng cuống, bọn họ ở ngay dưới chân núi, sẽ đến nhanh thôi.”

Tựa như xem hiểu nghi hoặc về “bác sĩ” trong mắt hấn, Thiện Cầm giải thích: “Mẹ đã cho con địa chỉ và số điện thoại của bác sĩ tư nhân từ lâu rồi mà, con lại quên rồi?”

Tiếng khóc của Thẩm Đình vốn đang nhỏ dần, giã ra khỏi lồng ngực của Cố Triều Ngạn, nhìn thấy máu trên sàn nhà, lại bắt đầu khóc to.

Khóc đến mức trái tim Cố Triều Ngạn đều phải nát, hận không thể cầm búa gõ lên đầu mình, là tại hấn bạn quá nên quên mất!

Vạch trần bộ mặt thật của Cố – lòng lang dạ thú – Ngạn =)) Yên tâm là về sau Cố Biển Thái sẽ vì yêu và lo lắng cho Thẩm Dưa Ngốc hơn cả tình cảm của mình mà đưa bạn ấy đi chữa bệnh , tuy nhiên đây là chuyện sau này, còn giờ Cố thúc thúc vẫn là Cố Biển Thái thôi =)))

18. Chương 18

Edit: Egao.

Chờ máu mũi ngừng lại, Thẩm Đình rốt cuộc mới ngừng khóc, nhưng vẫn cầm giấy ăn trong tay tiếp tục nức nở, hai vai liên tục run lên.

Cố Triều Ngạn sau khi bình tĩnh mới nhớ lại, cầu thang kỳ thực chỉ có mười mấy bậc, cũng trải thảm mềm, không thể gây ra vết thương nghiêm trọng gì, là do hắn quan tâm quá nên bị loạn.

Chỉ là mũi có chút đỏ, Cố Triều Ngạn ôm Thẩm Đình đặt lên đùi đỡ, dùng khăn ẩm lau khô mặt cho cậu. Thẩm Đình xẹp miệng, trốn trong lồng ngực Cố Triều Ngạn, lén lút nhìn Thiện Cầm xuyên qua khe hở cánh tay hắn.

“Đừng khóc, có đói bụng hay không?”

Thẩm Đình hít hít mũi không trả lời, mặt cọ cọ vào cổ hắn như người không xương.

“Tại sao không đi dép?” Thanh âm Cố Triều Ngạn nghẹn lại, không còn sức lực đi trách móc cậu.

Thẩm Đình oan ức nháy mắt mấy cái, rút ra hai giọt nước mắt, đáp: “Không tìm thấy...”

“Không tìm thấy, hay là rơi xuống gầm giường rồi,” Cố Triều Ngạn xoa xoa gáy của cậu, không đành lòng nhìn cậu khóc tiếp, vội vàng bổ sung: “Không tìm thấy thì thôi, đừng khóc.”

Thẩm Đình nhỏ giọng rầm rì kêu đau, vẫn tiếp tục nhìn lên Thiện Cầm, trong phòng xuất hiện người lại khiến cậu thấy tò mò.

“Biết đau chưa, ai bảo em đi không nhìn đường?”

Cố Triều Ngạn ôm cậu dong đưa, một nhúm nho nhỏ núp trong lồng ngực, người lại không nặng, nhìn không khác gì đang đỡ trẻ con, Thiện Cầm nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy phức tạp.

“Còn đau nữa không? Đã muốn ăn cơm chưa?”

Thẩm Đình lắc đầu một cái, cuối cùng vẫn không nện được ghé vào tai Cố Triều Ngạn, dùng giọng nói mình tự cho là nhỏ hỉ hẩn: “Dì này là ai thế?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Mẹ của anh.”

Thẩm Đình khẽ nhếch miệng, tỏ ra kinh ngạc, sau đó có chút ngại ngùng trốn tránh nói với Thiên Cẩm: “Con chào mẹ.”

Cố Triều Ngạn lặp lại một lần: “Đây là mẹ anh.”

“Xin lỗi... Em không thể gọi thế được sao?” Thẩm Đình vịn tay hẩn, nhút nhát cúi thấp đầu: “Em cũng muốn có mẹ.”

“Được chứ.” Thiên Cẩm dùng cùi chỏ huých Cố Triều Ngạn, sau đó lục túi xách, lấy ra một viên kẹo bạc hà, viên kẹo này do bà tiện tay lấy trên bàn ở nhà, đưa cho Thẩm Đình, cười nói: “Gọi là dì hay mẹ cũng được, Tiểu Thẩm nhà chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, không cần phải sợ.”

Thẩm Đình nhận kẹo xong nói cảm ơn, xoay đầu lại dùng ánh mắt hỏi Cố Triều Ngạn mình có thể ăn hay không.

Cố Triều Ngạn gật đầu đồng ý, cậu mới bóc vỏ cho vào miệng.

“Sao bác sĩ vẫn chưa tới?”

“Từ này đến giờ mới có chín phút.”

“Không phải mẹ nói ở dưới chân núi sao?”

“... Con mất não rồi?” Thiên Cẩm tới gần Thẩm Đình nắm nắm tay cậu: “Người ta còn phải chuẩn bị dụng cụ nữa chứ?”

Thẩm Đình đưa tay cho Thiên Cẩm sờ, cảm thấy ngứa liền cười cười, nhưng lại không có trốn.

Kẹo bạc hà sau khi tan ra trong miệng có hương thơm thanh mát, Cố Triều Ngạn cúi đầu dùng chóp mũi cọ xát mặt cậu, cảm xúc buồn bực dần lắng xuống.

“Mẹ đi ăn trước đi, con ở đây chờ.”

“Mẹ không đói bụng,” Thiên Cẩm càng nhìn càng thấy Thẩm Đình đáng yêu, bộ dạng ngoan ngoãn không

quấy khóc: “Tiểu Thẩm có đói bụng hay không?”

Thẩm Đình nghiêng đầu nhỏ, quai hàm phồng sang một bên, học theo giọng điệu của Thiện Cầm: “Con không đói bụng!”

“Thật là ngoan.”

“Em ấy mới không ngoan.” Cố Triều Ngạn cố ý chọc phá: “Cái gì cũng không biết làm, bước đi cũng không xong còn bị ngã.”

“Em rất ngoan.”

Thẩm Đình nghĩ đến gì đó, có chút tủi thân: “Mẹ nói em thật nghe lời, là rất nghe lời, em ngoan.”

Cố Triều Ngạn quên mất, khi Thẩm phu nhân còn sống, Thẩm Đình đại khái cũng là bảo bối được nâng trong tay cứng chiều.

“Được rồi, là rất ngoan.”

Chưa có chương nào edit sướng như chương này =))

19. Chương 19

Edit: Egao.

Bác sĩ tới lúc 6h56 phút, trong lúc đó Thẩm Đình đã ngậm hết hai viên kẹo bạc hà, còn ăn nửa hộp Pocky vị dâu tây.

Nửa hộp Pocky này vẫn là nê mặt mũi Thiện Cầm mới được cho, ở phương diện đồ ăn vặt cho dù cậu có làm nũng Cố Triều Ngạn cũng rất ít khi chịu nhường một bước.

Bác sĩ tố khám là nữ, không mặc áo blouse, nhưng vẫn đeo khẩu trang, đeo kính không gọng, tóc hất ra đằng sau.

Cố Triều Ngạn nhìn người này cảm thấy rất quen mắt, đặc biệt là khi vừa vào cửa cô nàng trao đổi ánh mắt với Thiện Cầm, loại cảm giác đã từng quen biết kai lại càng mãnh liệt hơn.

Nghe nói là muốn khám bệnh, Thẩm Đình đáng thương ngồi rằm rì, loay quanh quấy nhiễu trên đùi Cố

Triều Ngạn nửa ngày, lấy cớ nói mình hết đau rồi, không cần phải kiểm tra, cậu vén tay áo lên để lộ ra cánh tay, muốn Cố Triều Ngạn thối thối, nói thối mấy cái là khỏi.

Cố Triều Ngạn chọt nhẹ vào một vị trí dưới eo cậu, Thảm Đình gào lên một tiếng vì đau, sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Chỗ này của em ấy, vừa đụng vào là đau.”

Bác sĩ nghe vậy hỏi lại: “Tại sao lại bị thương.”

Cố Triều Ngạn chỉ cho cô xem: “Đứng trên cầu thang kia, ngã xuống dưới.”

Ánh mắt bác sĩ đặt lên thảm len trải dọc bậc cầu thang, lấy tay đẩy kính mắt một cái, bảo Thảm Đình vén áo lên.

Thảm Đình ít khi tiếp xúc phái nữ, lúc tự vén quần áo lên có chút thẹn thùng, khuôn mặt trở nên hồng hồng, cảm giác được có người đang sờ lên bụng mình, cậu lập tức quay đầu sang nhìn Cố Triều Ngạn.

“Không bị thương ngoài da,” bác sĩ nói: “Thực ra cầu thang ngắn như vậy, lúc ngã xuống còn có thảm len lót ở dưới giảm xóc, chỉ cần khong va vào vật cứng sẽ không có vấn đề gì, cậu nhóc này đến vết thương ngoài da cũng không có, chỉ có một vết thâm tím trên eo, đại khái là do do quá trắng nên mới hiện vết, không có vấn đề gì, thuốc cũng không cần uống.”

Nói xong nhìn thấy ánh mắt Cố Triều Ngạn tràn đầy vẻ không yên tâm, bổ sung thêm: “Đương nhiên, nếu mọi người không tin tưởng, có thể đi cùng tôi đến bệnh viện chụp X-quang.”

Cố Triều Ngạn không thích cách nói chuyện của cô nàng, sau khi giúp Thảm Đình kéo áo xuống vẫn cau mày: “Thế nhưng em ấy đụng phải cây cột chảy máu mũi.”

“Đây là chuyện bình thường,” nữ bác sĩ nói: “Chỉ cần không mắc chứng máu không đông là được.”

“Em ấy còn liên tục kêu đau.”

“Bị ngã đụng đầu đương nhiên là đau, người cũng là máu thịt cả thôi, nhưng mà vị này không phải là người trưởng thành sao, làm gì có chuyện yếu ớt đến mức ngã một cái cũng không ổn, yên tâm đi.”

“Cô đây là —— cô là người của bệnh viện nào?”

Cố Triều Ngạn vốn đang buồn bực, bị câu nói này của cô nàng làm cho triệt để tức giận: “vậy tôi còn cần gọi cô tới làm cái gì? Đến đây nói luyên thuyên?”

“Ây ——”

Bác sĩ nhìn hấn, lại liếc nhìn Thiện Cẩm, hít sâu hai cái, đột nhiên tháo khẩu trang ra, nói: “Triều Ngạn, cái tính tình này của cậu bao giờ mới có thể thay đổi, từ trước đến nay đều là bộ dạng này.”

Sau lớp khẩu trang là khuôn mặt có hai phần mười tương tự với Cố Triều Ngạn.

Cố Triều Ngạn ngạc nhiên: “Cô là... Cố Triều Nhiên?”

“Phải gọi là chị, không biết phân biệt lớn nhỏ gì cả.”

Kỳ thực cũng không trách Cố Triều Ngạn không nhận ra cô, Cố Triều Nhiên là con gái cưng của vợ cả, sau khi tốt nghiệp đại học sang Nhật Bản học tiến tu, không được mấy năm đã ước định cả đời với người khác ngay trên đất Nhật, từ chối con đường Cố Mẫn Hoa bày sẵn, không muốn chơi trò kết hôn thương mại, cũng không để ý sự phản đối của người nhà gả tới Nhật Bản. Cũng vì vậy mà cãi nhau với Cố Mẫn Hoa một trận, đã mấy năm chưa về nước. Nguyên bản đã rất ít khi về nhà, không có ấn tượng sâu sắc với cô, lại qua vài năm không gặp, Cố Triều Ngạn càng không nhận ra được người này.

—— hấn vốn cũng không quan tâm tới bọn họ.

“Chị sao lại quay về.”

Cố Triều Ngạn ở nhà họ Cố cũng không có được mấy người anh chị em để nói chuyện, thân phận con riêng của hấn rất lúng túng, khi còn nhỏ bọn họ nhìn hấn không lọt mắt, bây giờ mỗi người đều trưởng thành, cái gì cần hiểu đều đã hiểu, đến giờ mới hiểu được như vậy càng tốt hơn, không cần thiết có liên hệ.

Nếu không phải khi còn nhỏ Cố Triều Nhiên từng giúp hấn giải vây mấy lần, Cố Triều Ngạn nhận cô là chị gái, làm gì có chuyện cô vừa về nước liền chạy tới đây.

Cố Triều Nhiên xoay người ngồi xuống bên cạnh Thiện Cẩm, khuôn mặt mỉm cười đầy hạnh phúc, chỉ vào bụng mình: “Muốn cho con của chị sinh ra tại quê hương.”

“Con / chị mang thai?”

Gần như lên tiếng cùng một lúc với Thiện Cẩm, Cố Triều Ngạn sau khi hỏi xong cũng cảm thấy mình có chút mạo phạm, khó chịu quay mặt ra chỗ khác, ôm chặt Thẩm Đình.

“Đúng vậy đó ——”

Cố Triều Nhiên tựa hồ cũng không muốn nói nhiều đến chuyện của mình, ánh mắt chuyển đến trên người

Thẩm Đình, hỏi: “Đây là con cháu nhà ai vậy?”

“Ở nhà của em, còn có thể là của ai vào đây nữa.”

Cố Triều Nhiên nghi hoặc nhìn sang phía Thiện Cầm, Thiện Cầm chỉ cười cười không nói.

Cô đã sớm biết tính hướng của Cố Triều Ngạn, vừa vào cửa nhìn thấy Thẩm Đình đã đoán là như vậy, chỉ là đến khi nhìn kĩ mới thấy người này so với suy nghĩ của cô nhỏ hơn một chút, nhưng không giống trẻ con, chỉ có cử chỉ thần thái mang theo tính trẻ con thôi.

“Của...?”

Cô nghĩ Cố Triều Ngạn cũng không vĩ đến mức như thế chứ...

“Đúng vậy đấy,” Cố Triều Ngạn đến lúc này bắt đầu bật chế độ bảo hộ gà nhà: “Chị nhớ nói chuyện cẩn thận, cậu bạn nhỏ này của em cái gì cũng có thể nghe hiểu.”

Đây là... đang đe dọa cô?

Cố Triều Nhiên tất nhiên sẽ không nói linh tinh, cô và Cố Triều Ngạn cũng không quá thân thiết, sẽ không xen vào chuyện của hắn.

“Con về nước dưỡng thai sao vẫn còn đi làm?”

Vấn đề Thiện Cầm hỏi cũng là vấn đề Cố Triều Ngạn muốn biết, Cố Triều Nhiên đáp: “Con là do quá rảnh, nhận điện thoại thấy là mọi người nên mới đến, cảm thấy vấn đề không nghiêm trọng lắm nên mới không mang theo nhiều đồ, chủ yếu là đến chào hỏi hai người.”

Cố Triều Ngạn không ủng hộ thuyết pháp của cô: “Cái gì gọi là cảm thấy vấn đề không nghiêm trọng?”

“Không phải không có gì lớn sao?” Cố Triều Nhiên buông tay: “Căn cứ vào tình huống mẹ của cậu thuật lại, chị xác thực cảm thấy không có vấn đề gì cả, nếu là trường hợp khẩn cấp bệnh viện cũng sẽ không phải chị tới, không phải chị nói rồi sao, không yên tâm có thể theo chị về bệnh viện chụp X-quang.”

Cô nói xong còn nháy mắt với Thẩm Đình, nói: “Cậu bạn nhỏ, xin chào.”

Cố Triều Ngạn nhanh chóng che hai mắt của cậu, bảo cậu không nên nhìn, bị Thẩm Đình đẩy tay ra, cậu ngượng ngùng trả lời: “Chào chị...”

Thẩm Đình đối mặt mới người lạ ngoài Cổ Triều Ngạn đều có chút ngại ngùng, cậu không cảm thấy tò mò về thân phận của Cổ Triều Nhiên, ngược lại nhìn chăm chú vào bụng của cô, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, hỏi: “Chị ơi, chị mang thai, có phải là có em bé không...”

“Đúng vậy nha,” Cổ Triều Nhiên cười hỏi: “Đến người ta còn biết gọi chị, em tên là gì?”

“Em tên Thẩm Đình...”

“Họ Thẩm à, cái này chị biết, còn Đình là chữ Đình nào?”

“Là...Đình trong đình viện!”

“Cái tên rất hay.”

Thẩm Đình bị khen đỏ cả mặt, hỏi: “Em bé đang ở trong bụng chị sao?”

“Ừ, tạm thời đang ở trong đó.”

“Em bé lúc nào mới đi ra?”

“Ừm... Khả năng là bảy, tám tháng nữa.”

“Đợi em bé sinh ra, em có thể chơi cùng em bé không?”

“Có chứ.”

Thẩm Đình vì kết thêm được một người bạn nên rất vui vẻ, khoa tay múa chân, cảm thấy đau đơn trên người đều bay mất một nửa.

Cậu nói với Cổ Triều Ngạn: “Ca ca, em sắp có bạn mới rồi.”

Tâm tình Cổ Triều Ngạn không hiểu ra sao lại hạ xuống, mặt mũi tối sầm lại: “Anh nghe thấy rồi.”

“Em cũng muốn có em bé,” Thẩm Đình sờ sờ bụng mình đầy tiếc nuối: “Tại sao chỗ này của em không thể có em bé chứ?”

.....

Cố Triều Nhiên sắc nước, Thiên Cầm cảm thấy thật bối rối. (=))))

Chỉ có Cố Triều Ngạn gặp mãi thành quen, chột chột gáy của cậu, nói: “Mau tỉnh lại đi, em sẽ không có em bé được đâu.”

Cố Biển Thái anh nhảm, chỉ cần xuyên vào sinh tử văn đến anh cũng có em bé được:v

Dạo này hong có cu nhang nào cmt nói chuyện với tui hết tui vã, à, cu đơn quá:((

20. Chương 20

Edit: Egao.

“Sẽ không có em bé sao?”

Thẩm Đình nhếch nhếch khóe miệng, nặn ra một nụ cười khó coi: “Em biết rồi, nhất định là vì em là con trai, là con trai không thể có em bé được.”

“Thông minh, rất thông minh.”

Cố Triều Nhiên nghe đến đây, cho dù trước khi đến không biết gì về tình huống của Thẩm Đình, đến giờ cũng đoán được bảy, tám phần, hẳn là chỉ số thông minh của cậu bé này có vấn đề.

Nhưng nhìn thái độ Thiện Cầm và Cố Triều Ngạn dùng để đối xử với cậu, trực giác Cố Triều Nhiên cảm thấy đây là một đứa trẻ có lai lịch.

Ừm... Đầu tiên là loại trừ trường hợp là con cháu nhà họ Cố.

Cố Triều Ngạn xoa bóp chân cho cậu, nói: “Hầu hạ một mình em đã hầu em không nổi, chờ em sinh con cho anh, nửa đời còn lại anh cũng khỏi phải đi làm, chỉ ở nhà hầu hạ hai người.”

Cố Triều Nhiên vẻ mặt hoảng sợ nghĩ, trọng điểm không phải là cái này có được không?

“Tại sao phải sinh con cho ca ca?” Thẩm Đình không hiểu: “Em tại sao phải sinh con cho anh, em muốn có em bé của em cơ, anh muốn em bé anh tự sinh đi.”

Trong lúc vô tình làm lộ ra mặt khó coi của mình, mặt Cố Triều Ngạn đen lại: “Anh là đàn ông anh sinh cái quần què!”

“Em cũng thế, em nằm mơ đi!”

“... Anh lại giận cái gì thế.”

Thẩm Đình ghét Cố Triều Ngạn lúc tức giận nhất: “Làm vậy không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Anh cũng muốn thế, ngược lại em cũng làm anh bớt bận tâm chút đi.”

Cố Triều Ngạn thực sự sợ Thẩm Đình lại ngồi ngay trước mặt mọi người hỏi tiếp mấy vấn đề không có nao, vội vàng nói sang chuyện khác, chuyển chủ đề quay lại chuyện ăn cơm.

Cố Triều Nhiên nói khách sáo với bọn họ mấy câu, Thẩm Đình nghe không hiểu, dứt khoát không tham gia, dì Ngô hâm nóng lại đồ ăn một lần, Thẩm Đình liền vui vẻ kêu Cố Triều Ngạn công cậu đi ăn cơm.

Cố Triều Nhiên ăn xong cơm tối mới tới, cũng không muốn ăn thêm, Cố Triều Ngạn vẫn dặn dì Ngô xếp thêm một đôi đũa, chỉ là cô còn chưa ngồi vào bàn cơm điện thoại đã vang lên, Cố Triều Nhiên tránh mặt mọi người đến bên cạnh cửa sổ tiếp điện thoại, sau khi cúp máy trên mặt vẫn tràn đầy vui vẻ, nói: “Chị không ăn cơm, chồng chị gọi chị về nhà.”

Thiện Cẩm cũng không giữ cô lại, Cố Triều Ngạn lại càng không có lý do gì để giữ, trước khi đi cô còn dặn Thẩm Đình nếu cảm thấy có chỗ nào không thoải mái phải nói với mọi người, sợ Thẩm Đình không hiểu, còn tâm lý thay đổi cách giải thích: “Thối thối cũng sẽ không hết đau, thối nhiều quá còn làm chân tay bị thối đứt nha.”

Thẩm Đình mờ mịt nuốt một miếng thịt viên, dùng ánh mắt bất lực nhìn về phía Cố Triều Ngạn.

“Ca ca...”

Cố Triều Ngạn ngay lập tức nói: “Chị đừng dọa em ấy.”

Cố Triều Nhiên cười cợt, đeo lại khẩu trang, vắt áo khoác lên cánh tay: “Đợi muộn chút nữa khả năng sẽ có tuyết rơi, lúc đó xe rất khó xuống núi, chị đi trước, hẹn ăn Tết gặp lại.”

Cố Triều Nhiên đối xử với Thiện Cẩm khá lịch sự và thân thiết, trước khi đi cũng nói chuyện với bà một lát, Cố Triều Ngạn không nhận được nhớ lại những năm Thiện Cẩm vừa bước chân vào cửa nhà họ Cố, phải chịu không ít chuyện đau khổ.

Hắn không có một chút tình cảm nào với cái nhà kia, nhưng mấy ngày sau vẫn phải về.

Huống hồ trong lòng ngực hắn còn có... quả dưa ngu ngốc này.

Xem ra phải suy xét có nên mang em ấy theo hay không.

Em ấy có thể tự tại thoải mái trong hoàn cảnh đó sao?

Sau khi Cố Triều Nhiên rời đi, Thẩm Đình ăn hai bát cơm.

Thiện Cầm không ăn cơm, chỉ ngồi một bên quan sát, khoanh khắc thanh bình ầm ập nhưng thế này bà chờ cũng đã lâu.

Thẩm Đình bị hai người cùng nhìn, có chút thẹn thùng, có một hạt cơm dính bên miệng của cậu vẫn là do Thiện Cầm lau giúp.

Cậu dịch dịch cái mông ngồi sát bên Cố Triều Ngạn, ôm bát hỏi: “Mẹ không ăn cơm à?”

Thiện Cầm đáp: “Mẹ không ăn.”

“Không ăn cơm sẽ bị đói bụng, đói bụng sẽ không thể đi làm, không đi làm sẽ không kiếm được tiền.”

“Tiểu Thẩm thật là hiểu chuyện.”

Tuy được khen rất vui vẻ, Thẩm Đình vẫn lắc đầu nói: “Là ca ca dạy cho con.”

Thẩm Đình nói rất nghiêm túc, Thiện Cầm nở nụ cười: “Tiểu Thẩm, mẹ gọi con là Đình Đình được không?”

“Được ạ, con thích được gọi là Đình Đình.”

“Đứa bé ngoan.”

Thiện Cầm nhìn thấy cậu liền nhớ tới Cố Triều Ngạn trước đây, khi Cố Triều Ngạn còn nhỏ, tuy hẳn không thích cười, nhưng vẫn đáng yêu nghe lời như thế này.

“Đình Đình nhà chúng ta phải ăn nhiều cơm một chút, tương lai con có muốn kiếm tiền không?”

“Con muốn kiếm tiền!”

Cố Triều Ngạn xì một tiếng, cười nhạo cậu: “Tham tiền.”

“Kiếm tiền mua đồ!”

“Có cái gì em muốn anh không mua cho em đâu?”

“Ca ca mua, không tính...”

“Vậy ai mua cho em mới tính?”

Ý của Thẩm Đình muốn biểu đạt là dùng tiền của mình để mua đồ, nhưng trong lúc bất tri bất giác bị Cố Triều Ngạn lừa, không biết phải trả lời như thế nào.

“Chính là...”

“Chính là... em muốn mua quà cho ca ca.”

“Cái gì?”

Cố Triều Ngạn đột nhiên ho khan, dựng thẳng lỗ tai: “Em nói mua cho anh cái gì...”

“Mua... mua rất nhiều thứ, mua cho anh, viên đá nhỏ, xinh đẹp...”

“Mua đá vụn?”

Cố Triều Ngạn bối rối: “Em chỉ muốn tặng cho anh viên đá?”

Hơn nữa thứ kia còn cần phải mua bằng tiền sao? Trong sân còn có một chồng lớn, bước ra một bước là lấy được.

Thẩm Đình né tránh ánh mắt nóng rực của hắn, cầm bát đưa cho Thiên Cẩm, nói: “Mẹ, con muốn ăn nữa.”

“Ăn cái gì mà ăn, không được ăn nữa!”

Cố Triều Ngạn vô cùng giận dữ, ngăn cản cậu: “Đã ăn hai bát rồi, em ấy không biết thế nào là no, đừng cho em ấy ăn.”

Thẩm Đình liếm liếm môi, không dám lên tiếng.

Thiện Cẩm không để ý đến hắn, xới thêm một bát cơm cho Thắm Đình, lạnh nhạt đáp: “Đình Đình đang ở trong giai đoạn phát triển thân thể.”

“Em ấy đã hai mươi rồi.”

“Hai mươi thì làm sao?” Thiện Cẩm sờ sờ tóc Thắm Đình, cười nói: “Thắm Đình vẫn đang cao lên, con trai tiêu hao năng lượng rất nhanh.”

“Em ấy cả ngày chỉ chạy từ lầu trên xuống lầu dưới, tiêu hao chỗ nào.”

Thắm Đình đối với khái niệm phát triển thân thể chỉ có nhận thức rất mơ hồ, cậu chỉ biết Cố Triều Ngạn hay trêu cậu thấp, kỳ thực cậu không cảm thấy mình quá thấp, vì lúc đi trên đường cũng có rất nhiều bạn nam cao như cậu, chỉ là Cố Triều Ngạn quá cao, cao như hắn cậu phải kiễng chân mới có thể ôm được.

“Đình Đình ăn nhiều cơm, cao vượt qua nó luôn, có được hay không?”

Thắm Đình gãi đầu một cái, nói: “Cũng không hay lắm...”?

Nếu cậu cao hơn cả Cố Triều Ngạn, sau này ai tới ôm cậu bây giờ? Chẳng lẽ muốn đổi thành cậu ôm Cố Triều Ngạn? Như vậy không được, đó là ca ca mà, cậu làm sao ôm đi được.

“Con không muốn cao hơn ca ca... Bởi vì, vì...”

“Bởi vì sao?”

“Bởi vì con còn quá nhỏ, con muốn được ca ca ôm.”

!?

Tại sao lại đáng yêu như thế?

Thắm Đình tìm ra được lý do hợp lý, quyết định hôm nay sẽ không ăn bát cơm thứ ba, chẳng may cậu ăn xong cao lên, cao hơn Cố Triều Ngạn thì phải làm sao bây giờ.

“Còn muốn được công...”

Cố Triều Ngạn ở trong lòng đã muốn che miệng hò hét, Thắm Đình nhưng lại kéo dài giọng tiếp tục tra tấn tinh thần của hắn.

“Con thích ca ca nhất, con muốn nhường anh ấy.”

Là ai nhường ai mới đúng...

“Được rồi, Đình Đình thật là ngoan.”

Thẩm Đình cười khúc khích, cấn cấn môi nhìn Cố Triều Ngạn, hào phóng chia sẻ lời khen với hần: “Nhưng mà mẹ, cả con và ca ca đều ngoan.”

Cố Biển Thái, có cục tiết tháo rút dưới chân anh kìa =v=

21. Chương 21

Edit: Egao.

“Nịnh hót cũng phải nhìn trường hợp, biết chưa?”

Cố Triều Ngạn từ bé tới giờ chưa có ai từng khen hần ngoan, coi như là từ miệng Thẩm Đình hần cũng khó chịu: “Muốn khen đàn ông không được dùng chữ ngoan.”

“Em muốn xem phim hoạt hình.”

Thẩm Đình ngáp một cái, dứt khoát không thèm để ý Cố Triều Ngạn.

Thiện Cẩm hỏi cậu muốn xem cái gì, mở TV cho cậu chọn.

Chân cậu còn chưa xỏ dép đã đặt xuống đất, chỗ bị ngã đau còn chưa khỏi, bước đi khắp khềnh, cũng không cho Cố Triều Ngạn ôm, đi theo sau Thiện Cẩm nhìn chăm chăm TV, chỉ vào một kênh trong số đó: “Xem cái này!”

Đại Náo Thiên Cung, cậu đã xem rất nhiều lần, nhưng xem bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Cậu ngồi khoanh chân xem TV, rất nhanh đem chuyện mình không để ý tới Cố Triều Ngạn ném ra sau đầu.

Cố Triều Ngạn quan sát cậu hơn nửa giờ đồng hồ, không thấy cậu kêu đau mới yên tâm đi tắm rửa, tắm được một nửa liền nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nghe như là Thẩm Đình đang lẩm nhẩm hát theo TV, lại cũng không giống lắm, hần cũng để ý, tắm xong ra ngoài phát hiện Thẩm Đình không ở trong phòng ngủ, mà đang ôm thỏ ngồi xem TV cùng Thiện Cẩm trong phòng khách.

Di Ngô dọn dẹp một phòng trống, đêm nay Thiên Cầm ngủ lại đây, đến hơn chín giờ bà đứng lên chuẩn bị đi nghỉ ngơi, Thẩm Đình bỗng kéo lấy ống tay áo Thiên Cầm, nói di đừng đi.

Thiên Cầm bối rối: “Đình Đình?”

“Di...”

Thẩm Đình vừa chảy nước mắt vừa nói: “Đừng đi, ở lại với con...”

—

Hành động của Thiên Cầm là Thẩm Đình khóc đến tan nát cõi lòng, đến Cố Triều Ngạn cũng không biết cậu bị làm sao, một giây trước vẫn còn ổn, vẫn gọi là mẹ, tại sao lại đột nhiên đổi giọng gọi là di, lại còn khóc.

Ba người ngồi song song trên ghế salon, tay chân luống cuống, Thẩm Đình khóc, Cố Triều Ngạn hoảng loạn đổ dầm.

Đến cả bánh pudding hoa quả cậu thích nhất đều mang ra, cậu cũng không thèm nhìn, vùi mặt vào gối trốn tránh, không cho Cố Triều Ngạn chạm vào.

“Đình Đình... có phải là bị đau chỗ nào không?”

Thẩm Đình lắc đầu.

Cố Triều Ngạn cuống lên nói: “Con gọi bác sĩ đến đây.”

“Không cho gọi bác sĩ, không muốn,” Thẩm Đình nhảy dựng lên: “Không cho gọi người khác, không muốn có người khác.”

“Không muốn người khác vậy em muốn ai?”

Không đầu không đuôi bỗng dưng khóc mười phút, muốn trừng phạt người khác ít nhất cũng phải nói ra tội danh, ở đây lại không có ai đắc tội cậu, đang bình thường tự nhiên lại khóc, Cố Triều Ngạn cũng có chút tức giận: “Từ trước đến nay anh nói gì em đều bỏ ngoài tai à? Thẩm Đình, em không thể vô lý như thế được.”

“Không cho khóc nữa!”

Thẩm Đình nhận giấy ăn từ Thiện Cầm, xì mũi, cuộn người lại tự ôm lấy mình, hai mắt đong đầy nước, tiêu cự không rõ ràng, lúc nhìn Cố Triều Ngạn đều là ánh mắt vô thần.

—— đó là ánh mắt Cố Triều Ngạn chưa bao giờ gặp.

“Mắt em đau...”

Cố Triều Ngạn trong nháy mắt giật mình, lông tơ sau gáy dựng hết lên.

Cảm giác lạnh này trong nháy mắt lại biến mất không còn tung tích, ngay sau khi Thẩm Đình kêu đau mắt.

Vừa nghe được ba chữ kia, dây thần kinh đang căng ra trong đầu Cố Triều Ngạn bắt đầu thả lỏng, hần an ủi bản thân mình, loại cảm giác đó không có vấn đề tốt hơn.

“Nếu vậy em còn ngồi đây khóc cái gì?”

Cố Triều Ngạn không biết thanh âm của mình lúc này có bao nhiêu trầm khàn, trên tay hần thậm chí vẫn còn cầm khăn lau tóc, một tay khác cầm trái cây đông lạnh trên bánh pudding, Thẩm Đình không ăn phần này.

“Nếu trên người thấy đau thì phải nói người đau, nếu không phải thì phải nói rõ nguyên nhân, không có chuyện gì cũng khiến người ta lo lắng, Thẩm Đình, em đã sớm là một người trưởng thành rồi, làm gì cũng phải có trách nhiệm.”

Thẩm Đình chuyển tầm mắt qua chỗ khác, thấp giọng nói: “Là, lưng đau...”

“Nói dối?”

Cố Triều Ngạn vừa liếc mắt là biết cậu gạt người.

“Không có nói dối!”

Thẩm Đình mới không thèm quan tâm, đã đâm lao phải theo lao, cũng không ai biết vì sao cậu khóc, sao phải che giấu tâm tình.

“Tiểu Thẩm có phải là buồn ngủ... nên khó chịu hay không?”

“Em ấy đều hai mươi rồi! Còn khó chịu vì buồn ngủ được?”

Thẩm Đình trở nên khác thường khiến Cố Triều Ngạn sinh ra bất an, cảm giác nôn nóng không ngừng quấy phá trong người hắn, cái cổ trắng nõn lúc Thẩm Đình nghiêng người không ngừng hiện lên trước mắt hắn, hắn chỉ muốn xông tới cắn một cái, cắn đến mức cậu chảy máu kêu đau, biết đau đớn này là ai làm, không cần rơi lệ vì chuyện khác nữa mới thôi.

“Đình Đình nếu không buồn ngủ, chúng ta đổi sang phim hoạt hình khác xem đi.”

“Con không xem...”

Thẩm Đình nhìn bà, nói: “Con không xem, xin lỗi...”

Cậu không gọi dì, cũng không gọi mẹ, cậu nghe lời Cố Triều Ngạn nhanh chóng xin lỗi vì tâm tình của mình, đây là biểu hiện vô cùng bình thường, nhưng lại làm hai người còn lại tâm tình đại biến.

Cố Triều Ngạn đoán trước đây Thẩm Đình còn ở nhà họ Thẩm chắc chắn không phải bộ dạng này, toàn bộ ma lực thu hút người khác của cậu đều mang tới nơi này, e rằng ngay cả Thiện Cẩm cũng không ý thức được, bà đến đây chưa tới nửa ngày, đã bị đứa nhóc ngốc này thu hút toàn bộ sự chú ý.

Vừa giống một người mẹ lại còn mở miệng dỗ dành, những chuyện nàu từ trước tới nay bà nào đã từng làm, ngay cả cặp sinh đôi nhà anh anh, hai cô bé xinh xắn ngoan ngoãn vây quanh bà gọi bà nội cũng không thấy bà có bao nhiêu vui vẻ.

Nhưng hắn có thể có biện pháp nào bắt đứa trẻ này giải thích rõ ràng?

Từ ngày đầu tiên đón cậu về nhà Cố Triều Ngạn đều tự hạ mình, sự tình phát triển tới mức này đều là kết cục hắn đã đoán trước được từ ngày đó.

Cố Triều Ngạn hắng giọng, chấp nhận lời xin lỗi của cậu, nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi khủng hoảng, hắn hỏi thử một câu: “Thẩm Đình, em có biết anh là ai không?”

Tuy rằng chuyện xảy ra đã lâu, trong tư liệu điều tra cũng nói đại nào Thẩm Đình có tổn thương vĩnh viễn, có nghĩa là mãi mãi không có khả năng khôi phục được như người bình thường, nhưng nhìn thái độ đối xử với cậu như giày rách của Vương Yên, sau khi xảy ra chuyện bọn họ dẫn cậu đi khám ở đâu, khám như thế nào đều rất đáng nghi.

Trên đời này không thiếu kỳ tích, người sống thực vật cũng có thể tỉnh lại.

Thẩm Đình dùng ống tay áo lau nước mắt, vẻ mặt thoáng qua một chút thống khổ: “Anh là ca ca.”

“Anh là ca ca của em.”

Trong lòng Cố Triều Ngạn càng sợ hãi, ngồi xổm xuống hỏi: “Anh không phải ca ca của em, ca ca em là ai?”

“Anh ta không phải...”

Thẩm Đình muốn ôm, Cố Triều Ngạn lại không có tay trống ôm cậu, Thẩm Đình ẵm ướm nửa người, khôi phục lại vẻ ngây thơ, cậu muốn tránh né không nhắc tới Chương Tước, dùng... biện pháp thông thường nhất, cuốn lấy tóc của Cố Triều Ngạn chột chột, độ ẩm trong nhà không đủ, sợi tóc chưa kịp khô sắp kết lại với nhau, cậu bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đặt cằm lên bả vai Cố Triều Ngạn nói hai câu ấm lòng.

“Ca ca sẽ bị cảm mắt, em giúp ca ca sấy tóc.”

Ngữ khí ổn định này khiến Cố Triều Ngạn kinh ngạc không thôi, hắn run rẩy trong chốc lát, nâng mông Thẩm Đình bế lên, ôm cậu lên lầu.

Thẩm Đình sấy tóc cũng chỉ là cầm máy sấy vung loạn, Cố Triều Ngạn không kêu dừng cậu sẽ tiếp tục, sấy cả mái tóc thành một cái ổ chim, vừa rối vừa loạn, Thẩm Đình tắt máy sấy, nghiêm túc dùng tay mình vuốt vuốt tóc, còn nhăn mũi ngửi ngửi mùi thơm trên tóc hắn, nói: “Sấy xong rồi.”

“Cảm ơn.”

Cố Triều Ngạn không thể nói câu nào không vui, hắn cất máy sấy tóc vào tủ đầu giường, đóng kỹ cửa tủ.

“Thẩm Đình, nói thật cho anh nghe.”

Cố Triều Ngạn tựa vào đầu giường, thay đổi sắc mặt: “Vừa nãy tại sao lại khóc?”

“Em không biết.”

Thẩm Đình gầy gầy lòng bàn tay, nói: “Em cái gì cũng không biết.”

“Thật không?”

“Thật mà.”

Cố Triều Ngạn chần chờ một lát, lại gần cậu nói: “Đừng tiếp tục như vậy nữa.”

Coi như chỉ tỉnh táo lại trong nháy mắt, cũng đủ làm lòng người sợ hãi.

22. Chương 22

Edit: Egao.

Bóng đêm dày đặc thích hợp để làm mộng đẹp, Thẩm Đình cuộn chăn ngủ say sưa, Cố Triều Ngạn lại chậm chạp không chớp được mắt.

Hắn phái người hện trước một vị chuyên gia khoa não, sang năm mới sẽ đưa Thẩm Đình đi trị liệu.

Cố Triều Ngạn buồn bực mất tập trung, vẻ mặt như thiên sứ của Thẩm Đình khi đi ngủ cũng không cứu được hắn, hắn xuống lầu rót cốc nước uống, khiến cơn buồn ngủ biến mất không còn một mống, quay về phòng thấy Thẩm Đình đang ngon giấc, hắn không đành lòng quấy rối, liền xoay người bước đến thư phòng.

Rạng sáng trời đổ tuyết, Thẩm Đình ngủ một mạch tới hừng đông, đợi đến khi tỉnh dậy tuyết cũng đã bắt đầu tan.

Trên cửa kính thủy tinh dính hơi nước trắng xóa, Thẩm Đình bò tới bộ cửa sổ viết lên kính bốn chữ lớn “Ca ca và mình”, chữ viết vắn vẹo khó coi như giun bò.

Cậu không phải không biết viết chữ, nhưng lại không thích, lúc cầm bút vẽ linh tinh còn không ra hình thù gì, bắt cậu chăm chỉ viết chữ cậu sẽ nghĩ mọi biện pháp trốn tránh.

Viết xong vẽ thêm hai người que ở bên cạnh, cao hơn là Cố Triều Ngạn, thấp hơn là cậu, Cố Triều Ngạn nắm tay cậu, hai người đều nở nụ cười thật to.

Sau khi vẽ xong, cậu lấy áo lông cao cổ màu trắng trong tủ quần áo mặc vào, nhưng vẫn xỏ quần pijama, thiếu niên nhỏ không có khái niệm rõ ràng về xấu đẹp, đối với cậu một cái quần sịp tứ giác cỡ lớn còn đẹp hơn, nếu không phải Cố Triều Ngạn dạy cậu phải mặc thể này thể kia cậu mới mặc kệ là đúng hay không đúng, từ đầu đến chân cậu nhất định phải xỏ quần áo của Cố Triều Ngạn.

Khi Thiện Cẩm bước vào cậu đã chải xong đầu, còn cười cười nhỏ giọng chào bà, trên mặt không vương một tia muộn phiền nào.

“Me!”

“Ừ.”

Quần áo của Thẩm Đình đều do Cố Triều Ngạn mua, kiểu dáng đều mua theo sở thích của hắn, áo lông rộng rãi đủ dài, rất hợp với màu da của Thẩm Đình, bao quanh cậu nhìn như miếng bánh chưng nhỏ thơm ngọt.

“Ca ca đâu rồi?”

Thiện Cầm nhìn hai chiếc chăn chồng lên nhau trên giường, chiếc phía dưới còn in hình ngôi sao, rõ ràng không phải phong cách của Cố Triều Ngạn, bà nói: “Ồ dưới lầu.”

Sau khi nghỉ lễ mỗi ngày Cố Triều Ngạn đều gọi cậu rời giường, hôm nay lại không gọi, khi tỉnh lại bên cạnh đều đã trống trơn, Thẩm Đình có chút thất lạc.

Cậu vừa nói muốn gấp ca ca vừa chạy xuống lầu.

“Hôm nay em muốn đi dạo phố!”

Cố Triều Ngạn cả một buổi tối ngủ không ngon, vành mắt hơi xanh đen, thấy cậu chạy nhanh xuống lầu, hoảng sợ đến mức gân trán giật nảy lên: “Anh lúc nào thì nói được đi dạo phố?”

“Lần trước.”

“Lần trước chính xác là bao giờ?”

Thẩm Đình xoa xoa mặt hần, bị lớp râu mỏng dưới cằm hần chọc vào: “Là ngày hôm nay.”

“Chính xác là hôm nay?”

“Là hôm nay, ca ca anh đi cạo râu đi.”

“Không cạo.”

Cố Triều Ngạn ngại đi lại nhiều, nói trong vòng mấy ngày nay sẽ dẫn cậu đi trung tâm thương mại mua đồ Tết, nhưng vẫn chưa chọn ngày.

“Buổi trưa anh dẫn em đi, giờ đi thay quần áo ——”

“Nhớ cạo râu...”

Cố Triều Ngạn hé mắt: “Biết rồi, lát anh cạo.”

—

Sau khi ăn xong bữa sáng, Thiện Cầm về nhà họ Cố, trước khi đi hỏi Cố Triều Ngạn có muốn mang Thẩm Đình về nhà đêm giao thừa hay không, Cố Triều Ngạn không có tính toán này, liền trả lời không mang, Thiện Cầm không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Cố Triều Ngạn nhìn vậy liền biết, Cố Mẫn Hoa đại khái không thích Thẩm Đình.

Thẩm Đình chạy lên lầu thay quần áo mới, lúc kéo phéc mơ tuya bị kẹt vào thịt, đau đến mức chạy tán loạn trong phòng, cậu chạy xuống bảo Cố Triều Ngạn thổi cho mình, Cố Triều Ngạn nắm lấy cảm cậu, tựa như trừng phạt cắn một cái.

Cậu bị đau, muốn chạy lại không chạy được, giận hờn nhắm mắt lại cụng một cái, cụng trúng môi.

Chỉ là chạm chạm môi cũng không sao, cậu còn lè lưỡi liếm.

Trong nháy mắt chạm vào nhau Cố Triều Ngạn bỗng dùng tám phần sức lực đẩy cậu ra, Thẩm Đình bị đẩy ngã rớt xuống ghế salon, đầu óc mơ hồ, không biết mình đã làm sai cái gì.

“Anh muốn đánh em sao? Ca ca.”

Về mặt Cố Triều Ngạn trở nên hung hãn, gợi lại rất nhiều kí ức không tốt trong đầu Thẩm Đình, cậu dùng hai tay bảo vệ đầu, tận lực lùi cơ thể ra sau, cứ việc cậu không tin Cố Triều Ngạn sẽ đánh mình, nhưng vẫn làm ra tư thế phòng ngự, hỏi: “Anh giận rồi à...”

Tại sao? Tại vì em hôn miệng anh sao?

Thẩm Đình không dám hỏi câu này ra khỏi miệng, vì Cố Triều Ngạn xác thực chưa bao giờ hôn qua môi của cậu.

Trên TV nói chỉ có nam nữ mới hôn môi nhau, còn phải yêu nhau mới được hôn, ca ca không thích cậu, nên chỉ hôn lên mặt, những điều này cậu vẫn luôn biết, nên chưa từng hỏi qua.

Cậu sợ ca ca không thích.

Cố Triều Ngạn sau khi hoàn hồn lại bắt đầu đau đầu, hẳn không chịu nổi bộ dạng này của Thẩm Đình, đang muốn cúi người kéo cậu lên, cậu lại càng thêm hoảng sợ ôm chặt đầu mình nói: “Em sai rồi! Em không hôn nữa, ca ca đừng đánh em.”

“Anh đã đánh em bao giờ chưa?”

Cố Triều Ngạn không còn cách nào khác đành quỳ xuống bên ghế salon, gỡ từng ngón tay đang ôm chặt lấy đầu của Thẩm Đình, sau khi gỡ xong lại đặt vào lòng bàn tay mình xoa nắn, đau lòng nói: “Thẩm Đình, em lại nghĩ xấu về anh đúng không?”

“Không có —— không nghĩ xấu!”

Thẩm Đình đầu chịu thiệt thòi, cúi đầu nói: “Em không nghĩ xấu ca ca...”

“Không nghĩ xấu, em sao phải sợ anh như thế làm gì? Hay là trước đây có người từng đánh em?”

“Không có...”

“Nhưng vẻ mặt của em không giống như là không có.”

“Vẻ mặt cũng không biết nói chuyện!” Thẩm Đình nói: “Anh đừng có lừa em, em nói không có là không có.”

Cậu mới không muốn để ca ca biết chuyện mình bị đánh đầu, rất mất mặt.

Cố Triều Ngạn không nhịn được nghĩ thầm, Thẩm Đình là đứa trẻ đáng yêu biết bao nhiêu, đáng yêu đến mức khiến người ta muốn giấu ở trong lồng ngực, giấu đến nói bí ẩn nhất, ai cũng không thể tìm được, muốn cho cậu vĩnh viễn đối xử với mình như vậy, mỉm cười không hề phòng bị, còn biết ôm ấp.

Nụ cười này từ đầu đến cuối chỉ thuộc về hắn.

“Em phải ngoan ngoan...”

Hạ quyết tâm luôn là một việc rất gian nan, nhưng Cố Triều Ngạn biết, còn có gian nan chân chính đang chờ hắn phía sau.

“Em đã rất ngoan rồi!”

Thẩm Đình cho rằng hắn đang trách cậu không cẩn thận hôn đến cái miệng quý giá của hắn, cậu bực mình oán giận Cố Triều Ngạn hẹp hòi, hôn một cái thì đã lắm sao, cả hai bên đều yêu quý nhau, coi như cậu không phải con gái, hôn một cái cũng đâu mất cái gì, tại sao phải tức giận, sao lại phải đẩy cậu mạnh như vậy?

“Em còn phải ngoan thế nào nữa!”

Cậu giận dỗi qua lưng lại, bẻ ngón tay đếm đếm những chuyện mình rất ngoan: “Không ăn khuya, không đập chân, ngủ rất ngoan, phải tập viết, không được bỏ tuyết vào tủ lạnh, tất cả những cái này em đều làm được, em còn chưa đủ ngoan sao? Anh lần trước, lần trước lấy cà rốt gạt em là thịt kho tàu em vẫn ăn, em còn... còn không ngoan sao?”

Vẫn không đủ ngoan đến mức có thể hôn miệng của anh một cái sao?

Cố Triều Ngạn nghe cậu nói một lèo nhiều như vậy, kinh ngạc nói: “Sao lại lảm lời...”

Thẩm Đình hỏi: “Lảm lời là cái gì?”

“Là nói rất nhiều.”

“.....”

“Em không thèm để ý đến anh nữa,” Thẩm Đình nghĩ đến đây đột nhiên xuống tinh thần, ca ca là ca ca của cậu, hôn một cái thì làm sao, cậu cho rằng Cố Triều Ngạn hay tính toán chi ly, cũng không biết mình còn hay so đo hơn người ta gấp vạn lần: “Em muốn giận anh mười phút.”

Nhóc ngu ngốc này là ngốc đến thẳng thần, muốn cái gì là cái đó, cậu quyết định gán tội trạng cho Cố Triều Ngạn, như vậy lần này người sai cũng chỉ có thể là Cố Triều Ngạn.

Sao riêng cái này lại không ngốc tí nào?

“Mười phút? Quá ít.”

“Vậy anh, muốn bao lâu...”

“Muốn giận người khác, kiểu gì cũng phải... hai ba ngày chứ, như vậy anh mới có thể sâu sắc hiểu ra lỗi lầm của mình.”

Hai ba ngày? Như vậy không thể được, cậu còn muốn đi shopping nữa!

“Không, không cần tới hai ba ngày...”

Thẩm Đình lo âu nói: “Em thấy không cần hai ba ngày đâu, mười phút là được rồi...”

“Mười phút có đủ không?” Cố Triều Ngạn suy đoán bản thân mình khả năng đã tìm ra được phương hướng giải quyết chính xác, liền nói: “Trừ phi em có thể nói cho anh biết, em cảm thấy anh sai chỗ nào? Hừm?”

Thẩm Đình suy ngẫm lại chỗ pháo hoa đang chờ cậu đi mua, còn có cả dây treo sư tử đỏ, giậm chân một cái, hôn lên môi Cố Triều Ngạn, mang theo tiếng nước nổ nói: “Sau này em hôn anh, anh không được đẩy em ra...”

23. Chương 23

Edit: Egao.

“Đây không phải là...”

Ngã...

Cố Triều Ngạn cố ý lấp liếm: “Ai bảo em không nói gì đã xong tới.”

Thẩm Đình nói: “Tại vì anh cần em...”

“Cần đau em rồi hả?”

“Không có...”

“Vậy không phải xong chuyện rồi sao.”

“Nhưng mà em muốn hôn nhẹ anh cũng không được hả?” Thẩm Đình có đạo lý của riêng mình: “Em thích anh mới hôn anh, anh không thích thì nói một câu là được rồi, còn đẩy em ra.”

“Anh..” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

“Anh trước đây chưa bao giờ đẩy em, ca ca, có phải anh không thích em đúng không?”

Cố Triều Ngạn giờ phút này quả thực có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Hắn làm sao dám nói rõ ràng cho Thẩm Đình, nói cho em ấy biết đây không chỉ đơn giản là hôn môi, mà là hành động có thể hủy thiên diệt địa, không nên tùy tiện thực hiện, đâu phải hắn không muốn hôn? Trời đất chứng giám, lúc ấy hắn chỉ sợ ở gần thêm vài giây lý trí sẽ đầu hàng, làm chuyện quá đáng với Thẩm Đình.

“Anh không thích, anh sẽ không bao giờ thích em, đồ vô lương tâm! Em ăn nhiều cơm quá lấp luôn não rồi đúng không?”

Thẩm Đình bị mắng vẫn rất vui vẻ, ôm cánh tay của Cố Triều Ngạn nói: “Em biết, ca ca yêu em!”

“Anh thấy là em ngu ngốc thì có!”

“Không sao em cũng yêu anh!”

— Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Cố Triều Ngạn cạo râu thay quần áo, hơn mười một giờ mới dắt Thẩm Đình ra ngoài.

Hôm nay là một ngày hiêm hoi có ánh mặt trời, nhiệt độ trong xe cũng cao, sau khi xuống núi Thẩm Đình kêu nóng, cởi mũ ra đặt lên ghế ngồi. Cậu hỏi luyên thuyên hôm nay có bán kem không, cậu có được phép ăn kem không, Cố Triều Ngạn biết cậu đang thòm thèm, cam kết lát nữa sẽ đến siêu thị mua một hộp về nhà.

Thẩm Đình nghe vậy càng vui vẻ, vừa bước xuống bãi đỗ xe đã lao vào trung tâm thương mại, lại không dám chạy quá nhanh, chạy một đoạn còn phải dừng lại chờ Cố Triều Ngạn, giống như đầu xe kéo container, Thẩm Đình chề hấn đi chậm, miệng vênh lên rất cao, hỏi hấn: “Anh có thể đi nhanh một chút không?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Không thể.”

Trong trung tâm thương mại quá nhiều người, khu mua sắm người đông như mắc cửi, lúc Thẩm Đình chạy đến xem đồ bị chen lấn vài lần, phải lùi lại, cầm tay Cố Triều Ngạn lên nắm thật chặt, một bước cũng không rời.

“Biết sợ rồi hả?” Bản dịch thuộc về wp egao2016, các bản dịch hiện dòng này đều là ăn cắp.

Không biết đề phòng chút nào cả, vẫn còn muốn chạy đi hay sao? Chạy đi, chạy lạc mất mới biết sợ.

“Không phải anh đã nói ra ngoài không được chạy loạn hay sao?”

“Ừm...” Thẩm Đình quệt gò má: “Hình như là, hình như không được...”

“Vậy anh có dặn không tìm thấy anh phải làm gì hay chưa?”

“Phải tìm... tìm các chị mặc đồng phục, gọi điện thoại cho ca ca... sau đó nói cho anh...”

“Em nhớ rõ chưa?”

“Nhớ rõ,” Thẩm Đình đảm bảo: “Em nhớ hết tất cả rồi!”

“Vậy thì ngoan ngoãn đi theo anh, đừng có chạy loạn, em cũng nhìn thấy rồi đấy, hôm nay rất đông người.”

Lỗi tai Thẩm Đình hồng hồng, hai mắt chớp chớp, gật đầu đáp: “Dạ!”

Cố Triều Ngạn thừa dịp đông người, ôm lấy cậu, hôn một cái lên mặt cậu rồi bỏ cậu vào xe đẩy, Thẩm Đình “Oa” một tiếng, kéo vành mũ xuống thật thấp, sợ bị người khác nhìn thấy sẽ cười nhạo mình, vì trước đây cậu từng muốn ngồi xe đẩy siêu thị, Cố Triều Ngạn bảo không được, chỉ có em bé mới được ngồi.

Thẩm Đình vui muốn chết, muốn Cố Triều Ngạn đẩy cậu chạy, nhưng lại bị cự tuyệt một cách tàn khốc.

“Hoặc là ngồi yên đó hoặc là đi ra ngoài, em tự chọn đi.”

Thẩm Đình đương nhiên sẽ chọn ngồi yên trong xe.

Cố Triều Ngạn hừ một tiếng, đẩy cậu đến quầy bán câu đối Tết chọn chữ “Phúc” cùng hai cái đèn lồng đỏ, nhưng thứ này đều do Thẩm Đình lên danh sách từ ở nhà, dặn đi dặn lại là cậu muốn mua, món đồ màu đỏ như thế này hoàn toàn không hợp với đồ dùng trong nhà, là hần hần sẽ không mua.

Đại khái là do dì Ngô nói với Thẩm Đình, ăn Tết cần dán câu đối ngày Tết, dán chữ Phúc, Thẩm Đình cảm thấy mình biết được chuyện mà tất cả mọi người không biết, nói bóng gió với Cố Triều Ngạn, nói ca ca anh có biết không, chữ Phúc phải dán mặt trái ra ngoài, như vậy có nghĩa là phúc đang tới nhà.

Cố Triều Ngạn thuận miệng đáp một câu anh không biết, Thẩm Đình lập tức quyết định mua cái này, cậu muốn đích thân dán cho ca ca xem.

Câu đối Tết thực sự không cần thiết, có mua về cũng không có chỗ để dán.

Đèn lồng sau khi bỏ vào xe bị Thẩm Đình cầm lên, mỗi tay ôm một cái, vui vui vẻ vẻ cười với Cố Triều Ngạn.

Đồ ngọc, Cố Triều Ngạn nghĩ, đúng là khờ khạo đến mức đáng yêu.

Đi vào sâu trong quầy còn bán các vật trang trí, Cố Triều Ngạn từ trước đến nay không chú ý đến mấy thứ này, tuy tất cả đều là màu đỏ, đồ sản xuất hàng loạt cũng không đủ tinh tế, nhưng nhìn qua lại có một loại mùi vị khác.

Nếu không vì Thẩm Đình, có khả năng hần sẽ vĩnh viễn không tới mua những thứ này.

Năm nay là năm con hổ, khắp nơi đều treo dán những món đồ liên quan đến hổ, trên mũ của Thẩm Đình có một cái huy hiệu hình con hổ con, cậu nói mình thích hổ con, Cố Triều Ngạn lấy một cái mũ hổ bông đặt lên đầu cậu, cậu còn ngây ngô cười, hỏi hần mình đội lên có đẹp không.

“Không đẹp.” Đây là trang ăn cắp truyện chưa có sự đồng ý của editor.

Cố Triều Ngạn trả mũ lại, đẩy cậu đi tiếp.

Đi dạo trong trung tâm thương mại vài vòng, mãi đến khi xe đẩy đầy ắp không thể nhét thêm đồ vào, Thẩm Đình cân nhắc một phen mới chịu đi ra, để lại chỗ trống mua đồ.

Cuối cùng đến kem cũng mua đủ, Cố Triều Ngạn đẩy xe đến quầy thanh toán, Thẩm Đình nắm quần áo của hắn theo sát phía sau.

Cố Triều Ngạn không thể ngờ tới, chỉ đi thêm vài bước, Thẩm Đình biến mất.

Hắn quay người lại, sau lưng toàn là người, trẻ nhiều già ít, chỉ không có bóng dáng của Thẩm Đình.

Em ấy chạy đi đâu rồi!

Cố Triều Ngạn lập tức lấy điện thoại ra, chờ mong Thẩm Đình có thể thông minh một chút, biết gọi điện cho hắn.

Rõ ràng người vẫn luôn ở sau lưng hắn, sao lại lạc mất?

Chỉ mới hai phút mà thôi!

Cố Triều Ngạn thở gấp, tức giận tới mức lồng ngực phát đau, hắn đi dọc theo đường cũ tìm Thẩm Đình, nhưng nơi này quá rộng.

Đáng lẽ không nên dẫn em ấy ra khỏi nhà!

Phải nhốt em ấy lại, không cho em ấy đi đâu hết!

Cố Triều Ngạn chạy tới khu thủy sản, hắn nhớ lúc này Thẩm Đình đi xem cua ở đây.

Đầu óc hắn rối loạn, chỉ cầu mong Thẩm Đình ở đó, không nên cử động, không chạy loạn chỗ khác.

Cậu quả nhiên ở chỗ đó.

Trước mặt có mấy cái tủ lạnh, Thẩm Đình liền nấp sau đó quan sát xung quanh, không dám đi ra, về mặt cố nhịn không khóc.

“Thẩm Đình?”

“Ca ca!”

Cố Triều Ngạn bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, giới hạn cuối cùng của hắn bị phá tan, là Thẩm Đình tự phá tan hoang mang của hắn.

Muốn chữa khỏi cho em ấy, nhất định phải chữa, cho dù chỉ có một tia hi vọng.

Những hoang mang lo sợ kia của hắn, đặt bên cạnh một Thẩm Đình hoàn chỉnh, cơ bản không thể so sánh được.

“Em chạy đến đây làm gì?”

Hắn bước tới ôm lấy Thẩm Đình, hỏi: “Em đến cùng đang làm gì vậy, Thẩm Đình?”

Thẩm Đình đầy khổ sở đáp: “Em nhìn thấy bà, em đi theo, bà biến mất, em nhớ bà...”

“Em nói ai cơ?”

“Bà của em...”

“Bà ấy ở đâu?”

“Không thấy nữa...”

Thẩm Đình cũng là vì đột nhiên không nhìn thấy bà, mới ở nguyên chỗ này chờ Cố Triều Ngạn.

“Em thấy bà mua cá, bà mua hai con cá, em gọi tên bà, nhưng bà không để ý đến em, tại sao bà lại không để ý đến em?”

Cố Triều Ngạn làm sao biết được câu trả lời, hắn thậm chí còn không biết người bà Thẩm Đình đang nhắc đến là ai.

Theo như hắn biết, bà ngoại bà nội của Thẩm Đình đều đã mất từ rất sớm.

“Anh không biết.”

24. Chương 24

Edit: Egao.

“Không để ý đến em...”

“Hay là bà không nghe thấy, em nhìn thấy bà ở đâu?”

“Vừa nãy, ở bên kia,” Thẩm Đình chỉ chỉ, nói: “Em nhìn thấy, bà đi về phía bên kia.”

Cố Triều Ngạn thở dài: “Anh đã nói, không được chạy loạn.”

“Em quên mất... Xin lỗi...”

Vật nhỏ trước mặt cúi đầu, vẻ mặt dù lướt qua cũng cảm nhận được sự cô đơn, Cố Triều Ngạn nhìn bộ dạng này của cậu còn có thể nói gì, nhẹ nhàng gầy trán cậu một cái coi như trừng phạt.

“Lần sau trước khi đi phải nhớ đây.” Cố Triều Ngạn ôm chặt cậu, trong lòng lặng lẽ bổ sung thêm một câu, còn nữa, không nên nghĩ đến việc rời khỏi anh.

“Em biết rồi...”

“Chỉ có nhận sai là nhanh! Đi thôi, đồ đạc vẫn còn để ở quầy thanh toán.”

“Dạ...”

“Về nhà kể cho anh nghe bà là ai.”

“Bà là ——”

“Về đến nhà rồi nói.”

Mặc dù Cố Triều Ngạn không trách mắng một câu nào, tâm tình của Thẩm Đình vẫn không tốt lên.

Trên đường về nhà cậu chỉ nhìn chằm chằm cửa kính, trong tay nắm chặt một quả bóng bị méo không nói câu nào, Cố Triều Ngạn thì thoáng hỏi cậu hai câu, cậu chỉ qua loa đáp lại.

Đồ ăn vặt vừa mau đều đặt trong cốp sau, Cố Triều Ngạn không thể dùng đồ ăn thu hút sự chú ý của cậu, khi lái xe cũng không thể phân tâm chăm sóc cảm xúc của cậu, hắn cũng trầm mặc suốt quãng đường.

Về đến nhà Thẩm Đình hỗ trợ khuôn đồ từ cốp sau, vì mất tập trung nên trượt tay làm rơi một số thứ trên mặt đất, cậu phát hiện trong đó có cả hộp kem mới mua.

Vẫn chưa tan ra, nhưng bị dính bùn đất, Cố Triều Ngạn bảo không ăn được.

Thẩm Đình thở dài đầy tiếc nuối, muốn giậm chân, buồn bực đến rơi nước mắt.

“Không ăn được nữa.”

“Thật đáng ghét!”

“Đáng ghét là tại ai vậy?”

Thẩm Đình méo miệng, tức giận bản thân sơ ý: “Em thật đáng ghét!”

Cố Triều Ngạn nghe xong liền cười, nhặt những thứ khác lên, chỉ để lại kem trên mặt đất, đáng tiếc nói: “Kem rất ngọt đúng không? Đáng tiếc Đình Đình nhà chúng ta lại không cẩn thận.”

Thẩm Đình lại rớt hai giọt nước mắt, dùng giấy gói kem lại vứt vào thùng rác, tức giận nói: “Ca ca xấu tính!”

“Anh làm gì mà xấu tính?” Cố Triều Ngạn nhún vai: “Cũng không phải là anh làm rơi.”

“Khóc cái gì, đâu phải chuyện to tát.”

Thẩm Đình lặng lẽ không một tiếng động rơi lệ, nhìn rất đau lòng, Cố Triều Ngạn cũng bỏ qua ý định trêu chọc cậu, nào dám để cậu vì chuyện này mà khóc: “Em vào nhà đi, anh đi mua lại hộp khác.”

Mùa đông lạnh như vậy còn ăn kem cái gì.

“Có muốn ăn bánh ngọt không?” Ngược lại cũng mất công ra ngoài một chuyến.

“Không muốn...”

Thẩm Đình quay về phía thùng rác âm thầm thương cảm: “Em không ăn, ca ca, đừng đi ra ngoài một

mình.”

Đi chứ, sao lại không đi, thương tâm đến mức này anh nào dám không cho em ăn? Cố Triều Ngạn còn chưa thay giày, hần cầm chìa khóa cùng áo khoác chuẩn bị đi: “Em muốn ra ngoài với anh sao? Anh cũng không muốn mang con mèo mít ướt ra ngoài.”

“Anh muốn dẫn mèo đi sao?” Thẩm Đình hỏi: “Mèo ở đâu?”

Cố Triều Ngạn không ngại giải thích: “Ổ trong nhà, em đi soi gương một cái là thấy.”

“Có mèo ở trong gương sao?”

“Ừ, anh đi đây, mau vào thay quần áo đi.”

Thẩm Đình kéo hần: “Không được, ca ca đừng đi.”

“Lại làm sao nữa?”

“Rất đông người, ca ca có mỗi một mình, đừng đi, phải có người đi cùng...”

“Em sợ anh đi lạc mất hả?”

Thẩm Đình nghiêm túc gật đầu: “Đúng...”

Cố Triều Ngạn ôm cậu một cái, thật muốn nhét quả dưa ngốc này vào túi, đi đâu cũng mang theo, em ấy ngoan như vậy, ai nhìn mà không muốn bắt cóc?

“Nhớ cẩn thận một chút.”

Cậu nhớ lại câu nói kai của Cố Triều Ngạn, phải cẩn thận một chút, cậu cũng dùng câu này dặn dò Cố Triều Ngạn.

“Nhưng mà em nhớ anh, em không muốn anh đi.” Thẩm Đình vẫn không yên tâm, góc áo của Cố Triều Ngạn trong tay cậu bị nắm đến mức biến hình, cậu nói: “Thực ra... em cũng không cần ăn...”

“Thật không?”

“Thật, chờ đến khi trời nóng em được ăn thoải mái,” Thẩm Đình nhớ lại: “Là anh nói thế.”

Anh chưa từng nói thế, Cố Triều Ngạn thầm nghĩ, dù có nói vậy nhưng nếu hấn không nhớ, cũng coi như hấn chưa nói.

“Không ăn vậy thì không mua, vào nhà đi.”

Thẩm Đình sau khi vào nhà liền lấy đèn lồng ra treo trên tường phòng khác, thực ra nhìn rất xấu, nhưng đồ gỗ kia lại rất hài lòng, còn đứng bên cạnh ngắm nghía một hồi.

“Anh có thích đèn lồng không?” – Thẩm Đình hỏi, Cố Triều Ngạn không thể trái lương tâm nói mình thích, uống một ngụm nước, cười khan hai tiếng, đánh trống lảng: “Còn chữ Phúc thì sao, muốn dán ở đâu?”

“Dán cạnh cửa phòng, mọi người đều dán như thế.”

“Được rồi, em đi dán đi.”

Thẩm Đình cầm chữ Phúc chạy lên lầu, bóng lưng gầy gò bé nhỏ, chuyện bị ngã tối qua hoàn toàn không nhớ rõ, vẫn nhanh nhẹn chạy đi, tựa như động vật nhỏ lớn lên trong rừng sâu, vừa giảo hoạt lại lanh lợi. Họ

ặc có thể nói, cậu càng giống như tinh linh trong tiên cảnh đầy sương mù, là món quà của Thượng Đế, lấy từ một khúc xương sườn trong lồng ngực hấn tạo ra, trở thành thứ yêu thích nhất trong toàn bộ sinh mệnh của hấn.

Mọi cảm xúc khi đối mặt với Thẩm Đình đều khiến đầu óc Cố Triều Ngạn nóng lên, khiến hấn có khi si mê không thể ngừng, khi lại tỉnh táo một cách bất đắc dĩ.

Cố Triều Ngạn hỏi cậu: “Thẩm Đình, người hôm nay em thấy là ai?”

Thẩm Đình ngẩng đầu, cầm hất lên rất cao, cậu muốn dán chữ Phúc này ở chỗ dễ thấy nhất, dán ngay ngắn trên tường, vì cậu biết đây là thứ có thể mang phúc khí đến cho mọi người.

Dì Ngô đã từng nói, gặp được Cố Triều Ngạn, là phúc khí của cậu.

Cậu cũng muốn chia sẻ phúc khí của mình cho Cố Triều Ngạn, dù sao đây cũng là ca ca cậu thích nhất.

“Bà, chính là bà nha.”

Bà?

Cố Triều Ngạn đối với chuyện nhà họ Thẩm cũng không biết quá nhiều, chỉ biết nhà họ Thẩm trong thành

phố này cũng coi như một đại gia đình, tính đến đời Thẩm Cô Thần còn có ba người anh chị em, vài năm trước vẫn còn qua lại với nhau, dù sao cũng có mối quan hệ làm ăn. Sau khi Thẩm Cô Thần qua đời, Chương Tước tiếp nhận sản nghiệp, bồi thương hết vốn liếng, lại thêm tin đồn mẹ kế hại con chồng trở thành kẻ ngốc huyên náo khắp nơi, danh dự của nhà họ Thẩm bị hao tổn, mấy vị cổ đông thân thích kia đều bị dọa sợ, thì nhau rút vốn, để lại mấy mẹ con ôm chỗ di sản còn lại mơ màng sống qua ngày.

Cố Triều Ngạn không rõ số tài sản đó có thể đủ cho họ tiêu xài mấy năm, chỉ là tòa nhà lần trước hăn cho Vương Yên cũng đáng giá không ít tiền, lại chiếm vị trí tốt trong thành phố, nếu hai mẹ con kia có chút đầu óc kinh doanh, tòa nhà này có thể sinh ra giá trị rất lớn vượt qua giá thị trường.

Ngoài ra, hăn chỉ biết thế hệ trước của nhà họ Thẩm đều không còn.

Người bà Thẩm Đình nhắc tới nghe có vẻ có tình cảm rất sâu đậm, Cố Triều Ngạn suy ngẫm một lát, như vậy cũng chỉ có thể là người làm của nhà cậu.

“Bà đối xử tốt với em không?”

Thẩm Đình tập trung tinh thần nhìn chăm chú chữ Phúc kia, làm thế nào cũng không dán đúng vị trí, cổ cậu đã rất mỏi, cảm thấy nhụt chí, rồi lại không cam tâm: “Rất tốt, bà quý em nhất, hay để dành đồ ăn ngon cho em, cho em cặp sách nhím kể chuyện cổ tích cho em...”

Bà luôn nói chuyện rất nhẹ nhàng, luôn luôn mỉm cười, tay bà giờ đã đầy nếp nhăn, trong lòng bàn tay còn có mấy vết chai thô ráp, thích xoa xoa mặt của cậu, nhưng điều này Thẩm Đình đều nhớ toàn bộ.

“Nhưng bà lại không để ý đến em, ngày hôm nay...”

Cậu vừa nghĩ đến hôm nay cậu chạy theo sau gọi bà, bà lại tựa như không nghe thấy, Thẩm Đình cảm thấy rất khó tin.

Đó là người bà đã từng nói sẽ yêu cậu vĩnh viễn.

Cố Triều Ngạn nói: “Bà đã già rồi, có khả năng tai quá kém nên không nghe được.”

“Không có gì!” Thẩm Đình bỗng trở nên khác thường, cậu gào to: “Bà sẽ không già! Bà sẽ không già!”

25. Chương 25

Edit: Egao.

“ ... ”

“Bà không có già...”

Coi thường cậu không biết hay sao, một người khi đã rất già rất già sẽ chết đi.

Chết đi, là không còn nữa.

Ba ba và mẹ cũng không còn, chỉ có bà nấu cơm cho cậu ăn, anh trai luôn nghĩ ra các lí do kỳ quái bắt nạt cậu, không cho cậu ăn cơm.

Ba ba qua đời, chỉ có anh trai mới được khóc, cậu không được, dì Vương nắm cổ áo cậu lôi về phòng, nói cậu khóc lóc nước mắt nước mũi đầy mặt bẩn thỉu, đừng ra ngoài làm người ta cười nhạo.

Đều là nói dối, cậu không phải như vậy.

Cửa phòng bị khóa lại, bà trộm lấy chìa khóa mở ra, dẫn cậu đến một góc nhà thờ nhìn ba ba lần cuối cùng.

“Thẩm công tử hôm nay không có mặt sao?”

“Nó sao? Ăn uống no nê xong chỉ biết đi ngủ, một thằng ngu lấy đâu ra tình cảm!”

Cậu nghe thấy những người kia nói như thể họ rất đúng, cho dù bà đã bưng kín lỗ tai của cậu từ phía sau, cậu vẫn có thể nghe được.

“Mọi người sẽ chết sao?” Cậu hỏi bà.

“Sẽ,” bà chậm rãi chớp mắt, đôi tay đầy nếp nhăn vuốt ve tai cậu: “Người đã già, sẽ chết đi.”

“Ba ba cũng già sao?”

“Ba ba là bị bệnh?”

“Còn mẹ?”

Mẹ của cậu, cậu đã không nhớ rõ, làm thế nào cũng không nhớ được hình dáng của mẹ, tất cả đồ vật có liên quan đến mẹ đặt trong nhà đều bị dì Vương vứt đi, bà giấu được một cuốn album ảnh có hình của mẹ, cậu nhìn rất lâu vẫn không nhớ được.

“Mẹ cũng bị bệnh.”

Tại sao mọi người đều bị bệnh, bị bệnh sẽ chết, già cũng sẽ chết.

“Con sợ... Bà ơi con sợ.”

“Đừng sợ, con trai.”

Lúc ấy...

Lúc ấy, bà thực sự không nói đừng sợ, có bà ở cùng con.

Vì bà không thể ở cùng cậu mãi được!

Cậu ở nhà cũ lâu như vậy, bà cũng lén lút qua thăm cậu mấy lần, mỗi lần đều mang theo đồ ăn ngon, cậu nhìn thấy bà hồi lộ cho thúc thúc dưới lầu, cũng nhìn thấy bóng lưng lộm khộm khi bà rời đi.

Cậu nói với bà: “Con không sợ nữa rồi, bà không cần đến đây thăm con, chờ con lớn lên sẽ ra ngoài chơi cùng mọi người.”

Bà không lên tiếng, Thẩm Đình nhìn thấy khóe mắt bà trở nên ươn ướt.

“Không có ai là không già đi, Thẩm Đình, đợi đến sau này cả con và bà, còn có mọi người, tất cả rồi sẽ già đi.”

Cố Triều Ngạn biết đại khái là cậu đang nhớ lại những kí ức không mấy tốt đẹp, hẳn chỉ hi vọng Thẩm Đình vĩnh viễn sống một cuộc sống đơn giản, vĩnh viễn đơn thuần không buồn không lo, thế nhưng sinh tồn và tử vong là đề tài mà tất cả mọi người đều không thể tránh được, hẳn không thể mạo hiểm che giấu nó, bởi vì sớm muộn sẽ có một ngày cậu phải tự đối mặt với nó, cho đến bây giờ, hẳn vẫn sợ sẽ không có ai tiếp tục che chở chàng trai bé nhỏ đáng thương của hẳn.

Hắn thích Thẩm Đình.

“Thế nhưng, anh cam đoan, anh sẽ ở cạnh em.”

Mãi cho đến rất lâu, rất lâu sau đó.

Cố Triều Ngạn có thể xác định, ngoại trừ cái chết, hẳn sẽ không bao giờ để bất kỳ tai ương nào giáng xuống đầu của Thẩm Đình.

“Có thật không?”

Thẩm Đình hỏi hần: “Có thật là như vậy không?”

Cuộc sống cô độc này của cậu cần một người làm bạn, một mình cậu có thể ăn cơm, có thể đi ngủ, có thể tự làm rất nhiều chuyện, nhưng cậu không muốn phải làm một mình.

Cậu kỳ thực chưa bao giờ nghĩ đến khả năng Cố Triều Ngạn sẽ rời bỏ mình: “Ca ca, bởi vì một khi đã làm là phải kiên trì, có đúng không?”

“Ca ca có em rồi, không thể có thêm những em khác nữa.”

Cậu không biểu đạt rõ được ý của mình, nhưng Cố Triều Ngạn lại hiểu được, anh có em rồi, không thể lại đối xử với người khác tốt như với em.

Quả dưa nhỏ cũng biết chiếm hữu.

“Em lại còn biết tự thiếp vàng lên mặt mình.”

“Thiếp vàng?”

Thẩm Đình nghe không hiểu, dựa sát vào hỏi: “Thiếp vàng là cái gì?”

“Không có gì.”

Cố Triều Ngạn hôn một ngụm lên trán cậu: “Anh nói, sau này sẽ không đối xử tốt như vậy với người khác.”

Thịt đã treo đến tận mép nhưng hần vẫn không cam lòng đụng chạm, rốt cuộc là vì cái gì?

“Vậy anh nói thích em đi.. Trước đây bà từng nói, bà thích em nhất...”

Anh cũng phải nói.

“Ừ... Thích em.”

“Tai của ca ca thật là đỏ.”

Thẩm Đình tinh mắt, nhón chân lên muốn sờ lỗ tai của Cố Triều Ngạn, bị hấn tránh được: “Lỗ tai của anh đỏ, anh thẹn thùng à, ca ca?”

“Cái này không gọi là thẹn thùng!”

Cố Triều Ngạn ho nhẹ một tiếng: “Đây là biểu hiện của việc không tình nguyện.”

“Ồ...”

Thẩm Đình cúi đầu: “Nhưng em lại rất tình nguyện nói thích ca ca...”

Như thế này không công bằng...

Nhưng mà, cũng không sao.

“Hoặc là ca ca hôn em một cái đi, em muốn anh hôn em.”

Cố Triều Ngạn “cổ hết sức” cúi người hôn má trái của cậu: “Như thế này?”

“Muốn hôn ở đây...” Thẩm Đình vô thức chỉ vào môi mình: “Chỗ này cũng muốn hôn.”

“Em đến cùng có hiểu gì hay không! Thẩm Đình.”

Cố Triều Ngạn muốn bùng cháy: “Hôn môi là chuyện em nên làm sao? Em lại không kết hôn với anh hôn môi cái gì mà hôn!” Nhỡ hôn xong không dừng lại được thì làm sao bây giờ, hậu quả sau đó hẳn có thể gánh nổi sao? Coi như hẳn gánh được... coi như là... Ày, hẳn làm sao thanh minh nổi.

Cố Triều Ngạn không ý thức được lời của mình đập trúng chỗ đau của Thẩm Đình, sau khi lỡ miệng có chút ảo não: “Thẩm Đình, không phải bình thường em chỉ xem phim hoạt hình đấy chứ?”

Đến cùng là học những thứ này ở nơi nào, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ đập nát TV: “Em hiểu không? Không thể hôn môi, sau khi kết hôn, hai người yêu nhau... Ừ... Chính là kiểu hai người sẽ không rời bỏ nhau ấy, mới có thể hôn môi.”

Cũng không biết là ai, nói sót mất hai chữ cuộc đời.

“Phải kết hôn sao...”

Thẩm Đình hiểu, cậu biết kết hôn là gì: “Em... nhưng em chỉ muốn hôn nhẹ, tại sao... phải kết hôn mới được...”

“Em muốn đùa giỡn con giai nhà lành hay sao, Thẩm Đình?”

Cố Triều Ngạn vươn tay nâng cằm của cậu lên, để cậu nhìn thẳng vào mắt mình, chất vấn: “Em muốn trêu đùa anh?”

“Không được phép tùy tiện hôn môi, hôn là phải kết hôn, nếu em suy nghĩ kĩ, đồng ý thì hôn.”

Hành động đầy mùi dụ dỗ nhi đồng này... Cố Triều Ngạn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Nghĩ kĩ chưa? Nghĩ xong rồi thì hôn.” Cố Triều Ngạn ngồi xuống ghế salon, kéo tay Thẩm Đình đến trước mặt mình, hấn nằm ngửa một cách thoải mái, vỗ vỗ chân của mình, nói: “Ngồi lên đây.”

Thẩm Đình không dám ngồi, khúm núm lùi về phía sau.

“Em chạy cái gì? Sợ rồi?”

Cố Triều Ngạn híp mắt cười gằn: “Chưa nghĩ xong đúng không?”

“Em muốn, muốn suy nghĩ thêm...”

Chỉ sợ ngày hôm nay cậu suy nghĩ đến nát óc cũng không ra.

“Em vẫn là chưa hiểu...”

Cố Triều Ngạn tự giễu: “Em làm sao hiểu được.”

“Em hiểu em hiểu...” Thẩm Đình vội vàng chứng minh mình không ngu dốt: “Ca ca vì muốn tốt cho em, sẽ luôn bên cạnh em, cho nên mới, mới nói, kết hôn...”

“Thẩm Đình, cho dù không kết hôn, anh cũng sẽ ở bên em rất lâu.”

“Vậy anh, anh muốn kết hôn với người khác à...”

Cố Triều Ngạn rất muốn trả lời một câu không biết, muốn xem phản ứng của Thẩm Đình, nhưng hấn lại nhìn thấy ánh mắt giống như chó con đang vẫy đuôi cầu xin của Thẩm Đình.

“Sẽ không,” Hân đáp.

26. Chương 26

Edit: Egao.

Hết năm cũ, dì Ngô về nhà ăn Tết đoàn viên, trong nhà cũng chỉ còn lại hai người Cố Triều Ngạn cùng Thẩm Đình.

Thẩm Đình không nhắc lại chuyện của bà, nhưng Cố Triều Ngạn lại có thể nhìn ra quả dưa ngốc này đang buồn phiền, cậu thường xuyên chống cằm nhìn về phương xa, thật giống như đang suy tư rất nhiều vấn đề mà cậu không nên suy nghĩ, không mở miệng nhìn còn có vẻ thâm trầm, nhìn không khác gì người thường, có thể vì đủ thứ chuyện không hài lòng trong cuộc sống mà buồn phiền, nhưng vừa mở miệng liền phá hủy cảnh này, phun ra mấy lời chỉ có trẻ con mới nói.

Có cần đưa em ấy ra ngoài đi dạo hay không? Cố Triều Ngạn nghĩ, Thẩm Đình luôn tình nguyện đi ra ngoài chơi, đối với cậu mà nói, mọi thứ ở thế giới bên ngoài đều rất tốt, cậu thích nhìn bầu trời trong xanh, thích tất cả thành phố nằm bên dưới nền trời trong trẻo, ngay cả xa cộ đang chạy trên đường cậu cũng rất yêu thích.

Nhưng cậu lại luôn khát vọng về nhà nhiều hơn bất kì ai, Cố Triều Ngạn biết.

Dạo chơi đủ ở ngoài biết mình phải về nhà, khi đói bụng chạy còn nhanh hơn thỏ, có một lần lỡ tay nhốt bản thân ngoài cửa, cậu như thể một con chó con bị vứt bỏ liên tục đập cửa, gọi dì Ngô mở cửa, nói mình muốn vào nhà, cậu chỉ sợ mình không thể vào trong nhà.

Cố Triều Ngạn vừa nghĩ xong liền lập tức hành động, hỏi Thẩm Đình có muốn đến khu giải trí gần nhà hay không.

Thẩm Đình dùng hai tay nâng cằm, đang nằm trên giường nhìn flashcard Cố Triều Ngạn mua cho, từ mới tiếng Anh viết bên trên đã được Cố Triều Ngạn dạy, trí nhớ của cậu rất tốt, có bản đều đã nhớ kỹ.

“Khu giải trí à, em không muốn đi.”

“Tại sao?”

Cố Triều Ngạn buồn bực, theo lý thuyết không nên là như vậy, Thẩm Đình rất ham chơi, không thể có chuyện không động lòng với khu giải trí.

“Không muốn đi.”

Thẩm Đình lễ mễ: “Quá nguy hiểm, nhờ bị ngã xuống thì làm sao bây giờ.”

Cậu rất tiếc mệnh.

Cố Triều Ngạn sáng tỏ, nói: “Không nguy hiểm, em chơi mấy trò an toàn là được.

Đến đây Thẩm Đình cũng có chút do dự, chỉ là cậu vừa bảo không muốn đi mất rồi, đành phải giả bộ từ chối một phen: “Có trò gì không nguy hiểm vậy?”

Cố Triều Ngạn làm sao biết, hắn chưa đi bao giờ, chỉ thuận miệng nói những gì hắn nghe đồn: “Vòng quay ngựa gỗ.”

“Ồ, còn gì không?”

“Chẳng phải em đến là sẽ biết sao.”

“Anh đi với em không?” Thẩm Đình không thèm liếc mắt tới flashcard, hai bàn chân trắng nõn đung đưa, đập từng nhịp lên ngực Cố Triều Ngạn: “Ca ca chơi với em, em mới đi.”

Cố Triều Ngạn chỉ dự định dẫn cậu đi chơi mà thôi, không nghĩ đến việc muốn chơi cùng cậu, trong khu giải trí mặc dù có không ít người trưởng thành, nhưng nếu thực sự bắt hắn phải ngồi lên ngựa gỗ... Hắn không dám tưởng tượng.

Nhưng vì Thẩm Đình, cũng không phải hắn không thể làm.

“Anh chơi với em, em biết phải làm gì sao?”

Đây là quy định mới thêm sao? Thẩm Đình nói: “Không biết, em phải làm gì?”

Cố Triều Ngạn giơ nửa mặt ra, Thẩm Đình hiểu ý, ôm hắn hôn lung tung.

“Được rồi,” Cố Triều Ngạn nóng hết hai tai, giả bộ lau mặt: “Toàn là nước miếng, em hôn một chút là được rồi.”

“Vây anh hôn trả lại đi.”

“.....” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

Cố Triều Ngạn mua hai vé dành cho người lớn, sau khi đi vào Thăm Đình không hề ngại ngần ôm lấy khuỷu tay của hắn, chỉ sợ bị lạc. Trong khu vui chơi đa số vẫn là trẻ con, hàng hóa bày bán hai bên đường đủ loại màu sắc, nhìn vừa rục rờ vừa ấu trĩ.

Trước khi ra khỏi nhà Cố Triều Ngạn dùng khăn quàng cổ của mình bao Thăm Đình kín mít, chỉ để lộ cái đầu nhỏ, hai tai còn đeo bịt tai màu trắng, mặc áo lông vũ màu vàng nhạt cùng kiểu với Cố Triều Ngạn, đi giữa đám đông nhìn kiểu gì cũng có chút chói mắt.

Đặc biệt là sau khi Thăm Đình gọi một tiếng ca ca, Cố Triều Ngạn rõ ràng nghe được âm thanh khác lạ truyền ra từ đám đông.

“Là anh em ruột sao?”

“Nhìn không giống lắm...”

“Còn nắm tay.... a a a... Thật đáng yêu!”

“Đừng chụp đừng chụp! Bọn họ phát hiện rồi!”

Cố Triều Ngạn hơi hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy, bên cạnh có hai nữ sinh đang giơ điện thoại hướng về phía hắn và Thăm Đình.

Hắn không quá thích hành vi chụp trộm như thế này, lập tức nghiêm mặt bước ra, nói: “Đã làm phiền, có thể xóa ảnh không?”

Mặt nữ sinh lập tức đỏ chót, giơ điện thoại lên: “A... Xin lỗi... Còn chưa, chưa có chụp...”

“Cảm ơn.” Bản dịch thuộc về Egao, các bản dịch ngoài egao2016 đều là ăn cắp.

“Cảm ơn~”

Thăm Đình cái gì cũng không hiểu, chỉ là nghe thấy Cố Triều Ngạn nói cảm ơn, cậu cũng bắt chước nói cảm ơn.

Mặt nữ sinh càng đỏ hơn, lấy hết can đảm hỏi: “Đây là em trai của anh sao? Thật... đáng yêu...”

Thăm Đình ngẩng đầu nhìn Cố Triều Ngạn, nhìn giống như đang chờ đợi câu trả lời của hắn, Cố Triều Ngạn lạnh nhạt trả lời một cách có thâm ý: “Không phải.”

Đại khái ai cũng có thể hiểu thâm ý trong này, hai nữ sinh mỉm cười, đùn đẩy nhau đi hướng khác.

Thẩm Đình nhìn chăm chăm vào phương hướng hai nữ sinh rời đi, liếm liếm môi, Cố Triều Ngạn mới ra hai cô gái ôm hộp bóng ngô trên tay, vừa nãy Thẩm Đình còn lén nhìn mấy lần.

Cố Triều Ngạn có chút buồn bực Thẩm Đình vẫn luôn nhìn con gái nhà người ta, đẩy cậu một cái, nói: “Mới chỉ khen em đáng yêu thôi, vẫn còn nhìn! Có muốn đi theo người ta luôn không?”

Thẩm Đình ôm hân rất chặt, không bị đẩy ra, cậu làm sao có thể vì một hộp bóng ngô mà đi theo người lạ được: “Không được!”

“Ném em ở lại đây luôn bây giờ!”

“Anh không ném được em đâu!” Chóp mũi Thẩm Đình bị đông lại thành màu hồng, hai gò má bắt đầu có một chút thịt, da dẻ vừa trắng vừa mềm, giống viên bánh trôi nhỏ, trông đáng yêu cực kỳ: “Anh đừng có gạt em, Thẩm Đình chỉ có một, vứt đi là không còn nữa đâu!”

Cố Triều Ngạn véo mặt cậu, không dùng lực, nói theo bản năng: “Vậy anh liền mang người khác về nhà.”

“....”

Thẩm Đình bỗng nhiên trầm mặc, phồng miệng cúi đầu nhìn mũi chân, sau đó lại không biết nghĩ đến cái gì, nói: “Em cảm thấy như vậy không được tốt lắm.”

“Làm sao mà... không tốt?”

Cố Triều Ngạn bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, hân muốn biết nguyên nhân khiến Thẩm Đình nói ra lời đó, có phải câu trả lời hân mong chờ hay không.”

“Dẫn người lung tung về nhà là không được.” Thẩm Đình suy nghĩ một lát, nếu Cố Triều Ngạn mang người khác về nhà, người kia có thể sẽ ngồi lên ghế của cậu, dùng bát của cậu, còn dùng cả thìa hình con ếch của cậu nữa.

Cố Triều Ngạn đối xử với cậu rất tốt, nếu như hân cũng đối xử tốt như vậy với người khác, cậu lại không muốn.

Trước đây Chương Tước cướp đồ của caauk bà lại dạy cậu phải biết chia sẻ, nếu như coi nhiều thứ thành “chia sẻ” mà không phải bị cướp đi, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Nhưng cậu không muốn chia sẻ ca ca với người khác.

“Anh đưa người khác về nhà, ba mẹ người ta sẽ để bụng...”

Lại nói tiếp có khả năng sẽ khóc, Cố Triều Ngạn biết điểm dừng, hắn muốn thấy Thẩm Đình để ý mình, muốn nhìn cậu ghen, nhưng lại không muốn cậu khóc: “Được rồi, anh đùa em thôi, sẽ không bỏ em lại, càng không mang người khác về nhà.”

Thẩm Đình kề sát hắn thêm một chút, mặt dán lên cánh tay hắn, thấp giọng nói: “Anh không vứt được em đâu, em sẽ bám theo, em đi theo anh khắp mọi nơi.”

“Vậy em cũng thật là lợi hại.”

Nếu không phải đang ở chỗ đông người, Cố Triều Ngạn chắc chắn sẽ nâng mặt hắn lên hôn một ngụm.

Đi sâu vào khu giải trí có càng nhiều trò chơi hiện ra trước mắt, bốn phía thi thoảng truyền tới tiếng hét chói tai, Thẩm Đình ôm hộp bóng ngô Cố Triều Ngạn vừa mua cho, hoảng sợ đến cảm đều rơi mất, nhìn lên đám đông đang đua đưa trên không trung, phảng phất như người ngồi trên đó là cậu, căng thẳng đến mức tim đập bình bịch, còn trốn sau lưng Cố Triều Ngạn không dám nhìn, sợ mình vô tình nhìn thấy cảnh tượng khủng bố.

Cố Triều Ngạn đẩy cậu, nói: “Đi chơi đi, sao trò gì cũng không chơi, em vào đây chỉ để ăn bóng ngô à?”

Phải chơi trò này sao? Thẩm Đình sợ đến mức cả lạnh: “Nhỡ rơi, rơi xuống thì phải làm sao bây giờ!?”

Đầu cậu lắc như trống bỏi: “Không chơi trò đó, em không chơi đâu.”

ái gì mà thuyền hải tặc, tàu siêu tốc, đu quay trên không, chỉ cần nhìn thấy cậu lập tức đi đường vòng, cuối cùng chỉ chọn đu quay ngựa gỗ và vó cá vàng.

Mới vót được một lần lại đau lòng cá nhỏ, lôi kéo Cố Triều Ngạn đi ngồi tàu chạy trên mặt nước.

Chỉ là loại tàu hỏa đi chậm, dưới đường ray có một ao nước mà thôi.

Thẩm Đình cũng không hứng thú lắm, dựa vào lồng ngực của hắn không động đậy. Tàu hỏa lại đi chậm chậm, bên trong đường hầm tối om, Thẩm Đình mệt rã rời, dụi dụi hai mắt xoay người tìm một tư thế ngủ trong lồng ngực Cố Triều Ngạn.

“Đừng có ngủ, bây giờ ngủ làm sao mà về được.”

“Buồn ngủ...”

“Biết là em buồn ngủ, tàu sắp tới đích rồi, đến nơi chúng ta lập tức về nhà.”

“Mắt em không mở ra được, buồn ngủ quá.”

“Dám ngủ là anh hôn em đây!” (*Móa, em lại sợ anh quá cơ =*)))

Thẩm Đình cố gắng mở to mắt, thử vài giây vẫn không chịu nổi, cơn buồn ngủ ập tới: “Hôm em cũng phải ngủ...”

Trận chiến này giống như trẻ con đang càn quấy, không được lại bắt đầu làm nũng.

Cố Triều Ngạn cố nhẫn nhịn, ngón tay ngứa ngáy, cánh tay tiếp giáp với Thẩm Đình không kiềm chế được mà siết chặt, hần liếc mắt trước sau, không có ai, đường hầm vẫn còn rất dài, phỏng chừng bốn, năm phút nữa vẫn chưa ra được.

Hắn tựa nheo lén lút làm gì đó không thể cho ai biết, căng thẳng tới mức nuốt nước miếng, nắm cầm của Thẩm Đình nâng lên, cúi đầu hôn.

Vách tường bên trong đường hầm có ánh đèn năm màu, chiếu lên mặt Cố Triều Ngạn thành một bóng dáng mơ hồ.

Thẩm Đình buồn ngủ không chịu được, miệng khẽ nhếch lên tự như đang mê hoặc phạm nhân bắt đầu hành vi phạm tội.

Hắn hôn một cách khắc chế, gần như chỉ chạm qua là thôi, vừa chạm tới đầu lưỡi mềm mại của Thẩm Đình, nếm được vị ngọt của bỏng ngô trong miệng cậu liền lập tức tách ra.

Quá ngọt!

Thái dương Cố Triều Ngạn đỏ mờ mờ, ngón tay không an phận xoa xoa, quả dưa ngốc của hắn ném một miếng thật sự quá ngọt!

Thẩm Đình không bị hôn tỉnh, sau khi được thả ra trực tiếp gối lên vai Cố Triều Ngạn, cậu chép miệng một cái, thanh âm rất nhỏ, thoảng qua bên tai Cố Triều Ngạn: “Ca ca hôn môi em...”

Cố Triều Ngạn chỉ cảm thấy trong óc như có một ngọn núi lửa muốn nổ tung.

27. Chương 27

Edit: Egao.

Thẩm Đình chếp miệng như ăn được kẹo, muốn bày ra vẻ mặt thỏa mãn, nhưng lại buồn ngủ díp cả mắt không mở ra nổi, nếu như được hôn như vậy lúc đang tỉnh táo, e rằng sẽ sung sướng tới mức nhảy cẫng lên.

—— cậu rất thích được Cố Triều Ngạn hôn môi, giống như rất nhiều người trên TV đã làm, nhưng cũng có chỗ không giống nhau, nụ hôn của ca ca là nhẹ nhàng lành lạnh, tựa như kem que mùa hè, còn cả mùi sữa tươi, trộn lẫn vị bạc hà nơi gối đầu, cậu có thể ngửi được những mùi vị đó, cũng muốn tìm đồ vật gốc liếm một cái, chẳng trách trên người ca ca luôn có mùi vị rất dễ ngửi, có phải là ca ca ăn trộm cái gì hay không? Cậu buồn phiền vì ca ca chưa bao giờ cho cậu nếm thử miệng, vị thơm trong veo như vậy, cậu chỉ cần bước một bước là có thể hôn tới, ca ca lại không thích cậu chạm vào, còn đẩy cậu ra.

Thiếu niên nho nhỏ đã từng có một nỗi buồn phiền như vậy.

“Thật sự muốn ngủ?”

“Không ngủ...”

“Vậy phải làm sao bây giờ, ôm em đi ra ngoài có được không?”

“Không ôm không ôm, đang ở ngoài, không được ôm...”

Còn biết ngại ngùng: “Vậy công được không?”

Đột một lát vẫn không thấy trả lời, Cố Triều Ngạn hỏi lại: “Công em?”

“Công...”

Cố Triều Ngạn trườn mũ áo khoác lông mang theo lên người cậu, gió thổi cũng không lọt, đầu gối lên bả vai của hắn, nhắc móng lên công cậu ra ngoài.

Thật là khờ, hôn môi xong vẫn còn có thể ngủ ngon như vậy, lại còn là nụ hôn đầu.

Trên đường công cậu ra ngoài lại có người giơ điện thoại lên chụp ảnh, còn có người nhỏ giọng nghị luận, Cố Triều Ngạn cũng không có hơi sức quan tâm nhiều như vậy, trước mắt hắn chỉ muốn mang người về nhà, quan trọng nhất là không muốn đánh thức cậu.

Nhưng dù hắn đã rất cẩn thận, lúc đặt người vào ghế phó lái cậu vẫn tỉnh lại.

Sau khi tỉnh dậy cũng rất yếu ớt, tựa như không thể rời bỏ hẳn, dính nhơm nhớp như cháo, muốn ôm eo Cố Triều Ngạn.

Cố Triều Ngạn tháo dây an toàn của cậu, ôm lấy cậu gập chân đặt lên người mình, như vậy không có cách nào lái xe được, hấn dứt khoát ngã ghế ra sau, trở thành một cái đệm làm từ thịt người.

Bụng dưới nóng vô cùng, vật kia lại vô tình chống lên bụng của Thẩm Đình, cậu vắn vắn vẹo vẹo kêu khó chịu, vươn tay muốn lấy ra, bị Cố Triều Ngạn đè xuống, cảnh cáo nói: “Không cho phép sờ.”

Thẩm Đình hí mắt xẹp miệng, oan ức làm nũng: “Cứng cứng...”

“Chỉ một lát thôi,” Mặt Cố Triều Ngạn nóng lên, phảng phất như chính hấn cũng không tin được, cả người nặng nề: “Một lát sau là không sao nữa rồi, ngủ đi.”

“Muốn về nhà,” Thẩm Đình lại chắc lưỡi, nhớ ra mình bỏ quên thứ gì đó, hỏi Cố Triều Ngạn: “Bỏng ngô của em đã cầm theo chưa...”

Cố Triều Ngạn giờ phút này còn quan tâm gì được bỏng ngô, hấn cũng sắp nổ thành bỏng ngô luôn rồi.

“Không cầm, vứt rồi.”

Thẩm Đình khó chịu thay đổi một bên mặt, mắt hứng nói: “Phải đền cho em.”

“Đền! Bao nhiêu cũng đền cho em!”

—

Cố Triều Ngạn nằm bấm điện thoại hơn nửa tiếng đồng hồ, Thẩm Đình cũng không có tỉnh, hấn cũng không biết phải đợi bao lâu đối phương mới tỉnh, hiện tại tên nhóc ngốc này còn đang ngủ rất say sưa, tay còn đặt trên ngực hấn, nhìn giống một đứa trẻ ngoan ngoan, Thẩm Đình rất thích tư thế ngủ như thế này.

Tuy lúc ngủ khá hỗn, nhưng lúc tỉnh dậy lại ngoan ngoan vẫn khiến tim người khác run rẩy vì đáng yêu.

Thẩm Đình đại khái là mơ thấy đồ ăn, bỗng nhiên cắn hấn xuyên qua lớp áp lông, cái miệng nhỏ ngậm áo lông liếm liếm, sau khi phát hiện cắn không đứt liền nhả ra.

Áo lông màu nhạt không nhìn ra vết nước miếng, Cố Triều Ngạn sợ cậu ăn phải sợi lông dẹt, dùng ngón trỏ khều miệng của cậu, bị Thẩm Đình ngậm lại, dùng đầu lưỡi liếm liếm, thấy không ngọt liền tỏ ra ghét bỏ phun ra ngoài.

Vật gì đó vừa khó khăn mềm trở lại lập tức muốn ngóc đầu dậy.

Không thể để em ấy tiếp tục ngủ nữa, Cố Triều Ngạn bắt đắc dĩ nghĩ, ngủ tiếp kiểu gì cũng có chuyện xảy ra.

“Thẩm Đình! Rời giường!”

Thẩm Đình bị hấn rống đến mức run một cái, mở mắt ra: “Ừm... Tỉnh rồi.. Tỉnh rồi, ca ca em tỉnh rồi...”

“Biết em tỉnh rồi! Đừng ngủ nữa, mau đứng lên, chúng ta về nhà.”

“Em dậy bây giờ đây...”

“Không đứng lên anh đánh em đấy!”

“Đừng đánh người...”

Thẩm Đình mở mắt ra, vẫn còn khó chịu, may là bãi đậu xe nằm dưới đất, ánh sáng không quá chói mắt: “Đánh người là không đúng, anh không thể đánh người.”

Cố Triều Ngạn vỗ bả tay đang dụi mắt của cậu: “Đừng dụi, tránh ra, em nặng chết anh rồi.”

Thẩm Đình dùng vài giây ổn định tinh thần, vẫn không thành công tỉnh táo lại, đầu óc vẫn lơ mơ, cậu chậm rãi bò sang ghế phó lái, mơ mơ màng màng lấy đai an toàn ra cài, chưa đến vài giây sau đã gục đầu xuống, tiếp tục đi ngủ.

“Ồn góc!”

Cố Triều Ngạn cười mắng cậu một câu, dựng thẳng ghế lái xoa xoa chân, sau đó khởi động xe.

Trên đường về nhà đi qua tiệm vịt quay, hấn dừng xe ven đường đi mua vịt nướng, sau khi quay lại xe Thẩm Đình đã tỉnh lại.

“Thơm quá đi,” Thẩm Đình hít một hơi, vẻ mặt say mê: “Anh mau cái gì thế, cho em xem một chút được không?”

Cố Triều Ngạn đóng kĩ cửa xe, vị thơm nồng lên, không nhịn được lại kéo cửa kính xuống để thông khí.

Hắn đáp: “Không cho.”

Thẩm Đình chảy cả nước miếng: “Cho em ăn một miếng đi!”

“Tay còn chưa rửa, về nhà rồi ăn.”

“Sao bây giờ vẫn chưa về đến nhà nhỉ?”

Cậu ghét bỏ đường về nhà quá dài, nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Ca ca, chúng ta mau về nhà nhanh một chút!”

“Thôi, trong túi có găng tay, đeo vào rồi ăn, không được phép bôi lên người, bị bắn phải tự đi rửa, dì Ngô về nhà rồi, không có ai giặt quần áo cho em đâu.”

Thẩm Đình lấy găng tay dùng một lần đeo lên, Cố Triều Ngạn nói cái gì cũng nghe: “Em biết giặt mà ca ca, em còn có thể giặt quần áo giúp anh nữa, em giặt rất sạch.”

Giặt rất sạch sao? Cố Triều Ngạn rất muốn hỏi, em tính giặt quần áo kiểu gì, còn không phải là ném hết vào máy giặt hay sao, có lúc còn quên cho nước giặt.

Thẩm Đình chọn một miếng thịt nhìn rất đẹp, chấm nước tương đưa lên mép của Cố Triều Ngạn, hắn lại không ăn: “Em tự ăn đi! Anh đang lái xe.”

Thẩm Đình ừm một tiếng, nhặt thêm mấy miếng thịt vừa to vừa đầy đặn đặt sang góc khác: “Em để phần cho ca ca.”

“Không cần em để phần.” Trong lòng Cố Triều Ngạn vô cùng ấm áp: “Anh không thích ăn cái này.”

Chỉ vì cảm thấy em sẽ thích nên mới mua.

Thẩm Đình nghe không hiểu: “Phải để phần!”

“.....”

Về đến nhà, Cố Triều Ngạn không muốn nấu nướng, lấy mì vằn thắn trong tủ lạnh ra đun lại, tạm thời dùng là bữa ăn tối cùng Thẩm Đình.

Buổi tối trước khi đi ngủ hắn xuống lầu nhận một cuộc điện thoại rất dài, Thẩm Đình chờ mãi, chờ hắn không nổi, tự mình đi ngủ trước.

Cậu không biết cuộc điện thoại này chính là cuộc gọi báo cáo tình trạng của bà.

Bà của Thắm Đình tên là Thắm Thành Bình, là người làm riêng ở nhà họ Thắm, bắt đầu từ người thế hệ trước của bà vẫn luôn làm việc tại nhà họ Thắm.

Khi còn trẻ bà từng có một đời chồng, còn sinh con, nhưng đứa con lúc tám tuổi đã qua đời, chồng bà từ đó thơ thẩn thẩn, trên đường đi làm xảy ra tai nạn giao thông, cũng đi mất. Sau đó bà cũng không tái giá, yên phận chăm sóc người nhà họ Thắm từ trên xuống dưới, năm nay đã gần bảy mươi tuổi.

Người làm riêng của gia đình không giống với thuê bên ngoài, qua nhiều năm đã trở thành một phần tử trong gia đình, giờ lớn tuổi lại không có người thân, Vương Yên cũng không dám làm khó bà, vẫn lễ phép khách sáo, về đến nhà vẫn chào một tiếng vú Thắm.

Mấy năm nay sức khỏe của bà không tốt lắm, luôn lén lút đến bệnh viện, Cố Triều Ngạn đoán lần trước bà không nghe thấy tiếng gọi của Thắm Đình, đại khái là do nguyên nhân này, chỉ là lúc đó Thắm Đình quá sợ sệt, không dám bước tới nhận mặt nhau.

Cố Triều Ngạn phải người đến nói về tình hình của Thắm Đình, còn hỏi bà có muốn dọn đến ở cùng họ hay không, lại bị bà từ chối.

Thắm Thành Bình đã già, có rất nhiều chuyện bà đã lực bất tòng tâm, đừng nói đến việc chăm sóc người khác, ngay đến chuyện của bản thân mình bà cũng không lo được nữa rồi.

Bà nói bà đã già, không chăm sóc nổi Thắm Đình, Thắm Đình cũng không cần bà chăm sóc, lúc nói hai câu này bà còn rơi nước mắt, đặc trợ được phải đi thấy bà khóc cũng suýt nữa khóc theo.

Coi như là vậy, bà cứ gặp Thắm Đình đi, cậu ấy rất muốn gặp bà.

Đặc trợ biết tai bà không tốt, cố ý nói lớn tiếng, nhấn mạnh vào hai chữ Thắm Đình, chỉ sợ nói nhỏ một chữ làm bà nghe không hiểu.

“Muốn gặp, nếu muốn gặp, chờ đến mùa xuân năm sau, lứa anh đào đầu tiên chín, bà hái một ít mang đến thăm nó.”

Thắm Thành Bình nhớ tiểu thiếu gia đáng thương của bà thích ăn anh đào, trồng hai cây anh đào loại nhỏ trong nhà mình, cành lá sum suê, năm sau nhất định sẽ kết rất nhiều quả.

“Nguyên văn bà nói là như vậy, boss.”

Đặc trợ thuật lại câu chuyện trong điện thoại, Cố Triều Ngạn trả lời một tiếng được rồi, nói tiếp: “Cậu cực khổ rồi.”

“Không cực, đây là chuyện tôi phải làm.”

“Nhưng boss, tôi có một suy đoán.”

Cố Triều Ngạn nhăn mày: “Cậu nói đi.”

“Sắc mặt của bà ấy không tốt lắm, có vẻ như là... bà không muốn lưu lại kí ức không vui cho Thẩm thiếu gia, nên mới không đến?”

“Ừm.”

Cố Triều Ngạn nói: “Tìm người tới chăm sóc cho bà đi.”

Dù sao đây cũng là người hiểu rõ Thẩm Đình nhất trước khi hắn tới.

Lo lắng Thẩm Đình mong ngóng mình quá lâu, không dám đến thăm cậu nhiều, sợ sau khi mình chết đi cậu sẽ thương tâm...

Thằng nhóc ngốc nếu biết được chuyện này, sẽ khổ sở biết bao nhiêu.

28. Chương 28

Edit: Egao

Buổi sáng ngày 30 Tết, Thẩm Đình lấy từ dưới gối một bao lì xì rất dày.

Mở ra xem, là một xấp tiền mặt mới tinh.

Cậu có ngốc cũng biết đây là tiền mừng tuổi, cũng biết đây là tiền Cố Triều Ngạn cho, bởi vì trên bao lì xì còn dùng bút nhớ dòng ghi rõ ba chữ “Cho Thẩm Đình”.

Đây là chữ cậu tự tay viết rồi đưa cho Cố Triều Ngạn, cậu còn trịnh trọng nói với hắn: “Bỏ tiền mừng tuổi của em ở trong này!”

Khát vọng lấy được tiền mừng tuổi của cậu quá mạnh mẽ, một ngày ít nhất phải nhắc nhở năm, sáu lần, tự như con ông mặt không ngừng vo ve bay xung quanh lỗ tai của Cố Triều Ngạn làm phiền. Một ngày trước đêm 30, cậu dùng giấy màu đi kèm thẻ flashcard cắt thành vài tờ, mỗi tờ gấp lại thành hình chữ nhật, viết lên từng ở “Cho Tiểu Nhất, cho Tiểu Nhị, cho Tiểu Tam, cho Tiểu Tứ”.

Cố Triều Ngạn đi ngang qua bị cậu túm lấy hỏi: “Ca ca anh nhìn cái này đi, có giống tiền lì xì không?”

“Giống,” Cố Triều Ngạn cổ vũ: “Em muốn phát tiền lì xì cho ai?”

“Phát cho mọi người.”

Thẩm Đình cúi đầu chăm chú dán giấy: “Em phát lì xì cho mọi người, ca ca phát cho em.”

Cố Triều Ngạn nghe hiểu, hai hàng gấu bông xếp trên ghế salon chính là “mọi người” trong miệng Thẩm Đình.

Cố Triều Ngạn mắng cậu tham tiền, còn chưa đến Tết đã đòi tiền lì xì, bình thường đều là hấn chi, hấn căn bản không nghĩ đến việc cho Thẩm Đình tiền, quà tặng, gấu bông, có cái gì là hấn không mua cho cậu, thậm chí vài bộ quần áo rõ ràng không dành cho nam sinh cất ở ngăn trong cùng của tủ quần áo đều là hấn tự đến cửa hàng chọn mua, Thẩm Đình lại không ra khỏi nhà, đòi tiền làm cái gì? *(Từ từ đã Cố Biển Thái, hình như có gì đó sai sai...?)*

“Em đòi tiền mau cái gì?”

“Hả?”

Vấn đề này có chút khó, Thẩm Đình suy nghĩ một hồi lâu, cậu không dừng động tác trên tay, rũ mắt, ra vẻ trầm ổn hiểu chuyện: “Muốn tiết kiệm tiền, mua nhà ở.”

“Em mua nhà?” Cố Triều Ngạn dở khóc dở cười: “Em mua nhà làm cái gì?”

“Người lớn đều phải tiết kiệm tiền mua nhà, không thể tiêu tiền bậy mà, tiết kiệm tiền là một thói quen tốt.”

Điều này là bà nói cho cậu biết, trước đây khi ở nhà họ Thẩm cậu cũng có hộp tiết kiệm, tích được rất nhiều tiền, nhưng lại bị Chương Tước cướp mất, còn dùng tiền của cậu mua loại máy chơi game cậu không biết chơi.

Thẩm Đình giơ tay lên không trung vòng một vòng: “Muốn tiết kiệm nhiều tiền, mua nhà thật lớn!”

Cố Triều Ngạn không vui, nói: “Em chê nhà anh nhỏ?”

“Không có mà,” Thẩm Đình làm sao dám có suy nghĩ này: “Chờ em tích được đủ tiền, em cũng mua nhà cho ca ca.”

“Một chút này của em cũng không đủ tiền đâu.”

Cố Triều Ngạn vô tình đá kích cậu, không phải hấn không cho, chỉ là muốn trêu chọc cậu: “Làm sao bây giờ?”

Thẩm Đình cho rằng Cố Triều Ngạn không cho cậu lì xì, thất vọng ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói: “Nhưng mà ai cũng có tiền lì xì mà...”

Cậu không được cho sao?

Thẩm Đình rất thích ăn Tết, bởi vì lúc ăn Tết có thể về nhà.

Tuy những ngày tháng về nhà không mấy vui vẻ, tất cả mọi người cũng không để ý đến cậu, giống như trên người cậu có mùi hôi thối vậy, chỉ cần đứng gần một chút bọn họ sẽ nhíu mày.

Nhưng ở đó có bà, buổi tối cậu sẽ chạy sang phòng của bà, giúp và khâu kim, nhìn bà dùng rèm cửa sổ cũ làm ra gấu bông minh, trên bàn còn lưu lại món tráng miệng buổi sáng còn dư.

Trong nhà chính của họ Thẩm, ngoại trừ Thẩm Thành Bình, không có ai chân chính để ý đến Thẩm Đình.

Ban ngày bọn họ kéo cậu ra ngoài ăn cơm, cho cậu ngồi vào bàn, nhưng trước khi ngồi lại nhấn mạnh rất nhiều lần, không được cư xử không lễ phép, không được phát ra âm thanh, không được phép bới đĩa rau, muốn ăn gì cũng chỉ được ăn thức ăn người giúp việc gấp cho.

Thẩm Đình hiểu, cậu vẫn luôn hiểu, cậu hiểu được như thế nào là lễ phép, không cần bọn họ nhắc nhở.

Đến buổi tối, khách khứa ra về, sau khi cửa chính đóng lại, bọn họ sẽ không quan tâm gì đến Thẩm Đình.

Cậu ăn không đủ no nên đói bụng, không khí ngày Tết không giống mọi khi, trong phòng rất thơm, có mùi ngọt ngào của kẹo, có mùi của thịt trong thức ăn, mùi của cây cỏ giữa đêm đông. Những mùi này bị giam kín trong phòng cũ không thể thoát ra ngoài, nhưng vừa vào trong nhà, mùi vị sẽ bắt đầu tỏa ra.

Cậu vào nhà bếp tìm đồ ăn, không còn, người giúp việc nói đồ ăn thừa đều đã vứt đi, muốn ăn đồ ăn mới phải chờ tới sáng mai.

Cậu không chờ được, dạ dày trống rỗng, nói đúng hơn là trong thân thể cậu có một nơi nào đó vô cùng trống rỗng, là trái tim sao? Không giống lắm, cậu không hiểu, nhưng dù vậy sự trống rỗng này vẫn làm cho cậu phải vô đầu bứt tai, đứng ngồi không yên, da thịt ngứa ngáy.

Mọi người trốn cậu như trốn ôn dịch, cậu không hiểu, thực sự không hiểu, cậu muốn khóc, gian phòng rất

lớn rất trống rỗng, có khóc cũng không ai biết, nhưng khóc ra được lại khiến trong lòng dễ chịu hơn một chút, cậu lại muốn ăn.

Cậu chạy đến tòa nhà riêng nơi Thẩm Thành Bình ở, ngồi dưới đất ăn bánh ngọt, buồn ngủ liền tìm tấm thảm quần vào, không ngủ trên giường, ghế salon, mặt đất, chỗ nào cậu cũng ngủ được, nhìn có vẻ rất dễ nuôi.

Phát tiền mừng tuổi cũng vậy.

Ai cũng có, chỉ mình cậu không có.

Mùng một Tết, Vương Yên làm chủ gia đình, phải phát lì xì.

Tất cả mọi người đều được phát, ngay cả Chương Tước lớn hơn Thẩm Đình ba tuổi cũng được phát.

Đến cả em bé còn trong tã lót cũng được phát, ai ai cũng có, nhưng Thẩm Đình lại không.

Có một em nhỏ cậu không quen nhìn thấy cậu ngồi trong góc giường mắt nhìn, liền hỏi Vương Yên, dì có phát sót lì xì không, bên kia còn có một ca ca không có lì xì.

Thẩm Đình nghe được lời này, trái tim bắt đầu kích động.

Lại thấy Vương Yên khều một lọn tóc quăn mới làm, mùi thơm xộc vào một bên mũi cậu: "Niếp Niếp, chỉ có em bé ngoan mới có tiền mừng tuổi, hiểu chưa?"

Thẩm Đình không có, là vì cậu không ngoan.

Mà cậu không ngoan ở chỗ nào? Không có ai nói cho cậu biết.

"Không cần nhiều đâu, chỉ cần một chút là được rồi, ca ca."

Thiếu niên bé nhỏ vỗ ngực thề son sắt: "Em chỉ cần một chút thôi."

Đôi mắt xinh đẹp như vậy nhìn chăm chăm hẳn, nhiều hay ít chẳng lẽ lại không cho?

Cố Triều Ngạn cảm thấy cách ứng xử của đám người nhà họ Thẩm thật kỳ quặc, một gia đình lớn như vậy, trên dưới mấy chục miệng ăn, không hiểu sao lại nuôi ra được một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, cuối cùng lại không có ai nguyện ý thương cậu.

Trong có thể tiểu thiếu gia bị vớt bỏ này chảy dòng máu của nhà họ Thẩm, là con trai ruột duy nhất của Thẩm Cô Thần, có một khuôn mặt thiên sứ, biết làm nũng, cũng biết săn sóc, sau khi ngốc vẫn biết nói cảm ơn, có thể tưởng tượng được trong những năm Cổ Triều Ngạn bỏ lỡ mất, tiểu bảo bối của hắn có bao nhiêu điều khiến người khác yêu thích.

Hắn rút ra một kết luận khá là mất thể diện, hắn cảm thấy tất cả những người không thích Thẩm Đình, đều có bệnh.

“Ngày mai cho em.”

Tiền mừng tuổi đáng lẽ phải cho vào mừng một, nhưng ngày mai hắn phải về nhà chính một chuyến, không thể đưa Thẩm Đình đi cùng, hắn không yên tâm để cậu ở một mình trong căn nhà lớn như vậy, đã dùng giá cao thuê một bảo mẫu, cũng sớm liên lạc với bảo tiêu, hắn chỉ đi nửa ngày, đến đêm sẽ quay lại, hắn đã hứa với Thẩm Đình, ăn tối xong sẽ về nhà, đảm bảo sẽ quay về, nếu tỉnh lại không thấy, hắn sẽ sửa tiếng chó.

Thẩm Đình đồng ý rất nhanh, nhanh đến mức tựa như đang an ủi, đây là một đứa trẻ đã trưởng thành, ngược lại làm giảm bớt nỗi bất an trong lòng Cổ Triều Ngạn.

Hắn quyết định bắt đầu từ ngày đầu tiên của năm mới, mỗi ngày sẽ nhét tiền mừng tuổi dưới gối của Thẩm Đình.

Mặc dù không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ cần có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Thẩm Đình, hắn có thể nhét cả đời.

Áp* tuổi, áp ma. (*Cả hai chữ “áp” này đều là áp trong “áp chế”)

Hắn muốn Thẩm Đình bình bình an an, vui vẻ như ý.

29. Chương 29

Edit: Egao.

Nhưng rất nhiều chuyện đã hứa sẽ làm, Thẩm Đình cũng không làm được.

Cậu cầm tiền lì xì vui vẻ chạy xuống lầu, lại không xỏ dép, chỉ đi một đôi tất lông cừu, quần pijama quá dày khiến cậu trông có vẻ mũm mĩm, lúc nhảy nhót xuống tầng dưới Cổ Triều Ngạn suýt chút nữa mở miệng mắng cậu, thằng nhóc này, em là muốn làm anh tức giận đúng không? Tức chết anh rồi là em có thể tiếp tục sống không buồn không lo đúng không?

Xem ra là lần trước ngã quá nhẹ, còn chưa biết sợ.

“Lần sau còn như vậy đánh gãy chân của em!”

Thẩm Đình không bị dọa sợ, cậu nhảy lên người Cố Triều Ngạn, không biết cậu lấy đâu ra nhiều sức lực đến như vậy, quần chặt hằn như dây thường xuân, trên người còn vương lại hơi ẩm từ trong chăn, vừa thơm vừa mềm.

“Có tiền!”

Cậu hưng phấn duỗi thẳng chân: “Em có tiền thật này!”

“Không để mức đấy đâu!”

Huyết dịch Cố Triều Ngạn chảy ngược, tất cả mạch máu đều chảy về phía dưới bụng, đầu hấn choáng váng, không có cách nào hô hấp thuận lợi, vì một chút tiền như vậy Thẩm Đình cũng sắp ghì chết hấn.

“Buông ra, khụ... Đi xuống.”

Thẩm Đình nghe lời đi xuống, sau đó mới chú ý trang phục của Cố Triều Ngạn hôm nay không như mọi ngày.

“Anh định đi đâu vậy...”

Thẩm Đình cầm tiền lì xì bước tới, hai tay khoác lên cánh tay của hấn, dính sát vào lồng ngực của Cố Triều Ngạn.

Hỏi lại một lần nữa: “Anh định đi đâu?”

“Chúng ta đã nói rồi mà em quên rồi?” Cố Triều Ngạn nhìn thẳng vào cậu: “Chúng ta đã nói gì? Thẩm Đình.”

“Anh phải về nhà...” Thẩm Đình cọ xát trên quần áo hấn, làm bộ đáng thương: “Em nhớ mà, anh phải về nhà, còn đi cùng với mẹ...”

Cậu nhón chân lên hôn cầm Cố Triều Ngạn, tiền trong tay cũng không quan trọng nữa, vì cầm tiền sẽ không còn tay để ôm ca ca, cậu đặt tiền lì xì lên bàn trà, tiếp tục động tác trước đó, vừa hôn vừa liếm: “Em không thể đi cùng sao?”

“Không thể...”

“Ừm...”

Thẩm Đình không hỏi tại sao, Cố Triều Ngạn trái lại không nhìn nổi, bổ sung một câu phía sau: “Lần này không thể.”

Lần sau có thể.

Hắn cúi đầu hôn lên môi Thẩm Đình, vừa nhẹ vừa nhanh, mang theo một chút thận trọng, hắn xoa lưng Thẩm Đình ôm cậu đến bên mình, tận lực dỗ dành: “Chúng ta đã nói trước đó rồi, vì vậy không thể đổi ý, biết anh mấy giờ sẽ về sao?”

“Biết,” Thẩm Đình lẩm bẩm: “Đến buổi tối.”

“Đúng, vì vậy lúc anh không có mặt, em phải biết nghe lời.”

Thẩm Đình nghịch cổ áo của hắn, hỏi: “Nghe lời ai?”

“Chờ một lát nữa sẽ có người tới, chơi với em, nấu cơm tối cho em ăn, em phải nghe lời của cô ấy.”

“Nói cái gì cũng phải nghe sao?”

“Thẩm Đình, em không nên hỏi mấy câu nhạt nhẽo như thế này.”

Cố Triều Ngạn biết cậu không đến mức hỏi ra những câu như thế này, cậu nhóc này có lúc sẽ bắt đầu lém lỉnh, nói nhiều câu khiến người khác á khẩu không trả lời được.

“Em biết mình nên nghe những lời nào mà.”

“Được rồi...”

Cố Triều Ngạn nghiêng đầu thở dài, nói: “Chỉ hôm nay thôi, Thẩm Đình, đồ ăn vặt trên tủ em ăn bao nhiêu cũng được, nhưng không cho phép bỏ cơm chỉ ăn đồ ăn vặt, kem cũng có thể ăn... một ít, TV chỉ được xem đến muộn nhất là mười hai giờ.”

Nói như vậy, có nghĩa là chưa chắc có thể về trước mười hai giờ.

Thẩm Đình suy nghĩ một lát, hỏi hấn: “Vậy anh có xem chương trình cuối năm trên TV không?”

“Anh xem ở bên kia, em mở TV, coi như chúng ta đang cùng nhau xem.”

“Cùng nhau xem,” Thẩm Đình nghe không hiểu ý của hấn cũng ngơ ngơ ngác ngác gật đầu, cho rằng hấn nói đúng: “Vậy bao giờ anh mới về? Em chờ anh.”

Cố Triều Ngạn đỡ trán: “Không cần chờ, nửa đêm anh mới về được.”

“Nhưng chúng ta còn phải cùng nhau xem chương trình mà...”

“...”

Cố Triều Ngạn giải thích lại từng câu từng chữ, Thẩm Đình mới nghe hiểu.

“Vậy... Vậy cũng được...”

Thẩm Đình nắm chặt mép quần áo của hấn trong tay, lại thả ra, nói: “Anh đi đi, nhớ về sớm một chút.”

Cố Triều Ngạn phải hạ quyết tâm rất lớn mới khắc chế được bản thân không quay đầu lại khi xỏ giày.

Hấn quay mặt sang chỗ khác, hỏi Thẩm Đình: “Đánh răng chưa?”

Thẩm Đình nói: “Em đánh rồi, còn thay quần áo nữa.”

Không ngần nấp tí nào, nhưng tốt xấu không có mặc nhầm.

“Vậy thì đi ăn đi, phải uống hết sữa bò.”

“Tạm biệt ca ca...”

“Anh còn chưa ra khỏi nhà mà.”

“Tạm biệt...”

Lúc bước ra cửa Cố Triều Ngạn nghĩ, sáng nay cũng rất thuận lợi.

Hắn và Thẩm Đình, từ khi kết thúc đối thoại đến tận lúc rời đi cũng không gian nan như trong tưởng tượng.

Phải ngoan ngoãn, không được chạy lung tung, ở trong nhà cũng không được, đồ ăn vặt không được ăn quá nhiều, phải ăn cơm, nhất định phải ăn cơm.

Những điều này Thẩm Đình đều đáp ứng sẽ làm tốt.

Nhưng Cố Triều Ngạn vừa ra khỏi cửa, lên xe, quay đầu lại đã nhìn thấy đứa ngốc này đang đứng ở cửa sổ lầu hai lau nước mắt, vừa khóc vừa vẫy tay với hắn, miệng còn nói bye bye.

Hắn như bị giáng một đòn nghiêm trọng, mắng một câu thô tục, vỗ một chưởng lên tay lái, làm sao hắn có thể đi được.

Thẩm Đình rõ ràng đã chiếm lấy từng tấc trong mọi bộ phận ở cơ thể hắn, hắn làm sao có thể bỏ lại cậu đi một mình.

Hắn quay người xuống xe, mặt không đổi sắc quay về phòng mình ở lầu hai, kéo Thẩm Đình xuống lầu, nhét vào trong xe.

Động tác nhanh nhẹn, gọn gàng dứt khoát.

—

Thẩm Đình ôm hộp giấy ăn, đầu rút lại như con rùa, không khí trong xe quá lạnh lẽo, Cố Triều Ngạn nhú mày rất mạnh, khiến Thẩm Đình có cảm giác mình vừa phá hỏng chuyện của hắn.

Cậu không muốn khóc, nhưng Cố Triều Ngạn vừa rời đi cậu liền hoảng hốt, vô cùng sợ hãi, cậu cũng không biết mình đang sợ cái gì, tựa như lần này Cố Triều Ngạn một khi rời đi sẽ không trở lại, ngôi nhà bỗng trở nên xa lạ, nơi nào không có Cố Triều Ngạn cũng trở nên lạ lẫm.

Cậu chạy đến phòng mình trên lầu, đến gần cửa sổ thủy tinh, nơi có thể nhìn rõ Cố Triều Ngạn, nước mắt tự nhiên rơi xuống.

Cậu rất sợ Cố Triều Ngạn hỏi mình tại sao lại khóc, cậu không phải không hiểu chuyện, là tại nước mắt tự chảy, không liên quan gì đến cậu hết.

“Thẳng cái lưng lên, đừng co ro lại như thế, nhìn khó coi chết đi được.”

Cố Triều Ngạn lái xe phải nhìn về phía trước, chỉ có thể dùng khóe mắt liếc cậu một cái, trong lòng thầm

mắng mình quá vọng động, chuyện dắt người về nhà mà không báo trước như thế này chưa bao giờ xảy ra, hẳn chưa từng nghĩ tới trường hợp này.

Không phải hẳn sợ Cố Mẫn Hoa sẽ nổi giận với hẳn hay gì, chỉ lo lắng Thẩm Đình bị người khác bắt nạt.

Chuyện đã đến nước này chỉ có thể để nhóc ngốc này không rời mình một bước, luôn ở dưới mí mắt mình, bọn họ mới không dám gây chuyện.

Thẩm Đình ngồi thẳng lưng, lại dịch dịch cái mông ngồi về phía trước, vẫn cúi gằm đầu nhìn tay.

“Lau sạch nước mắt đi.”

“Em lau khô rồi...” Thẩm Đình cầm sẵn hộp giấy trên tay, phát sinh tiếng động nhỏ bé, cậu vừa lên xe Cố Triều Ngạn liền bí mật đưa giấy ăn cho cậu, lúc thắt dây an toàn cậu căng thẳng tới mức tay run cầm cập, thử mấy lần vẫn không cài được dây, Cố Triều Ngạn liền đoạt dây từ tay cậu, lạch cạch một tiếng thắt xong dây an toàn, lại thắt cho bản thân hẳn, toàn bộ thời gian đó hẳn không nói gì, còn dùng dùng nổi giận.

“Em đã lau xong lâu rồi...”

Thẩm Đình lúc ở nhà đã thay quần áo ngủ ra, nhưng lại không mang áo khoác, lúc Cố Triều Ngạn kéo cậu đi ra đầu óc không suy nghĩ nổi việc gì khác, chờ đến lúc dần dần bình tĩnh mới nhận ra cậu chỉ mặc một lớp áo lông, thân hình cậu thiếu niên nhìn vô cùng đơn bạc.

Việc đầu tiên Cố Triều Ngạn làm là tăng cao nhiệt độ trong xe, sau đó cởi áo bành tô ra đắp lên người Thẩm Đình, bên trong hẳn mặc áo lông cao cổ kiểu đơn giản màu đen, nhìn kỹ có thể thấy rất giống với áo Thẩm Đình mặc.

Nhiệt độ trong xe vốn đã cao sẵn, Thẩm Đình không thấy lạnh, sau khi đắp áo khoác lên bị hun nóng đến mức đỏ cả mặt, nhưng ca ca không nói tiếng nào, cậu muốn động cũng không dám động đây.

Cố Triều Ngạn rút một tờ khăn giấy ra, động tác tự nhiên đặt dưới mũi cậu, sai khiến: “Xì mũi.”

Thẩm Đình nghe hẳn nói liền làm theo, thực ra không còn nước mũi, chỉ là sau khi khóc xong giọng nói trở nên ồm ồm, nghe dính nhơm nhớp, vốn đã là một đứa trẻ yếu ớt, lại còn dùng giọng nói như vậy ai mà chịu được.

Ai cũng không chịu được.

Cố Triều Ngạn để cậu tự cầm giấy, nhìn về phía trước, hỏi: “Có biết chúng ta đang đi đâu không?”

“Biết,” Thẩm Đình nhắc cánh tay ra, ngồi nghiêm chỉnh: “Đang đến nhà ca ca, ăn Tết cùng với mẹ.”

“Không phải ăn Tết cùng mẹ.”

Cố Triều Ngạn không hài lòng với cách nói này: “Chỉ đi ăn bữa cơm thôi, đừng nghĩ đến chuyện đi chơi, buổi tối còn phải quay về nhà.”

Thẩm Đình nhanh chóng đổi giọng: “Em biết rồi, không phải đi chơi, là đi ăn cơm.”

“Ừ, lát nữa... phải đi theo anh, không được chạy lung tung, biết không?”

“Không chạy lung tung em không chạy lung tung!”

“Nếu có ai hỏi chuyện em, biết thì nói, không trả lời được thì thôi.”

“Dạ~”

Cố Triều Ngạn thấy cậu ngoan ngoan trả lời, không nhịn được quay đầu sang quan sát cậu một chút, vừa nhìn lại cảm thấy không xuôi được: “Tại sao lại khóc?”

“Không khóc mà,” Thẩm Đình trái lại thấy nghi hoặc, cậu dùng mu bàn tay xoa xoa mắt, tuy lại có hai giọt nước mắt rơi xuống, nhưng tuyệt đối không phải là cậu muốn khóc: “Mắt em đau, nó tự rơi ra ngoài.”

“Mắt đau cũng đừng dụi, còn nữa, đợt lát nữa đến chỗ lạ... không được khóc.”

“Em biết rồi...”

Xe tăng tốc, Thẩm Đình căng sống lưng đến phát mệt, sau mấy lần giảm tốc mới bắt đầu thả lỏng mềm cuống, cậu lấy iPad đặt sẵn trong xe mở ra xem, xem mấy phút lại bỏ xuống, quay đầu sang nhìn chăm chăm Cố Triều Ngạn, nhìn như có thắc mắc.

Cậu quả thực có thắc mắc.

“Nhưng mà, ca ca.”

“Cái gì?”

“Tại sao em không được khóc?”

Thẩm Đình tựa như đang giấu giếm gì đó nhìn ra cửa sổ, không nén được bất an, hỏi: “Không lẽ bọn họ sẽ bắt nạt người khác sao?”

“Làm gì có?”

Cố Triều Ngạn nhíu mày, ngữ khí lạnh lùng: “Anh còn chưa chết đâu, ai dám bắt nạt em?”

30. Chương 30

Edit: Egao.

Khi lái xe tới được nhà họ Cố cũng đã ba giờ chiều, trên đường Thẩm Đình đã ngủ được một giấc, sau khi tỉnh dậy lại đói bụng, Cố Triều Ngạn dừng xe ở motel nửa giờ đồng hồ, dẫn cậu đi ăn lót dạ.

Đồ ăn ở khu motel không ngon, chỉ có một cửa hàng thức ăn nhanh, còn lại đều là tiệm tạp hóa hay siêu thị gì đó, Cố Triều Ngạn nhớ rõ cậu chưa ăn cơm, tiện tay chọn một hộp, mở ra mới thấy bên trong có thịt bò xào cà rốt, Thẩm Đình không ăn cà rốt, dùng đũa nhặt cà rốt ra ăn cơm không.

Cậu ăn rất chậm, khi ăn thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cố Triều Ngạn, một hộp cơm ăn mất nửa giờ đồng hồ.

Cố Triều Ngạn không biết cậu đang nhìn cái gì, lại không đành lòng giục cậu, chỉ cảm thấy lúc cậu ngẩng đầu cười trông rất ngốc, ngốc đến đáng yêu.

Trước khi tiếp tục xuất phát lại mua mấy túi đồ ăn vặt cùng hai bình nước, vốn hần muốn mua nước nóng, nhưng đặt trong xe không tiện nên thôi.

Sau khi Cố Triều Ngạn dừng xe Thẩm Đình cũng không tỉnh, một bên mép còn dính vụn bánh quy, hần quay về nhà là để ăn cơm, nếu hiện tại ôm người vào đi ngủ cũng không hay lắm.

“Đến nơi rồi, đừng ngủ.” Hần dứt khoát lay tỉnh Thẩm Đình, để cậu ngồi tỉnh ngủ hai phút, lau khô miệng, tỉnh táo lại một chút mới xuống xe.

Bên ngoài lạnh hơn trên xe nhiều, Thẩm Đình mặc áo khoác của Cố Triều Ngạn đi lại rất khó khăn, luôn cảm thấy rất nặng nề, cậu đi hai bước đã muốn dừng lại nghỉ một lát, Cố Triều Ngạn nói sắp tới rồi, cậu ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một biệt thự to gấp đôi nhà của mình.

Ngoài cửa không có ai, nhìn xa một chút có cảm giác như biệt thự không có phần cuối, Thẩm Đình không hiểu về kiến trúc, chỉ cảm thấy nơi này có chút ngột ngạt, còn có một chút âm u.

Hôm nay không có mặt trời, cũng không có tuyết, tòa nhà nhìn qua rất lớn, nhưng bình thường cũng không nhiều người lui tới, trước đây khi còn chưa ra ở riêng, mấy người anh chị của Cố Triều Ngạn và người nhà của họ đều ở nơi này, bên ngoài nói cái gì mà muốn làm tròn chữ hiếu, ở bên chăm sóc Cố Mẫn Hoa lúc tuổi già.

Về phần để ai ở lại hầu hạ cha già còn làm ầm ĩ một phen, sau đó Cố Mẫn Hoa đưa ra danh sách phân chia tài sản, mấy đứa con ngay lập tức im thin thít, cũng không mở miệng đòi ở lại, tựa như chữ hiếu đã làm tròn rồi, người này nói tiếp người kia chuyển ra ngoài, nói với người ngoài tỏ vẻ cha bọn họ khó tính, không cần con cái chăm sóc.

Là thật hay giả Cố Triều Ngạn cũng không biết, tóm lại hắn chỉ là một đứa con riêng không vẻ vang gì, là một đứa con không hề có uy hiếp khi phân chia tài sản, bọn họ biết Cố Triều Ngạn không để đồng tài sản này vào mắt, ngoài mặt gọi hắn một tiếng em trai, sau lưng chỉ muốn phỉ nhổ hắn hai tiếng.

Cố Triều Ngạn là thực sự không muốn trở về.

Nếu không phải Thiện Cầm vẫn còn ở đây.

“Ca ca, chờ em!”

Bước chân của Thẩm Đình ngẩn, muốn đuổi theo Cố Triều Ngạn đang xuất thần lỡ bước nhanh rất vất vả, nếu không lên tiếng gọi hắn khả năng đã bị bỏ lại phía sau.

Cố Triều Ngạn dừng lại, vươn tay ra dắt cậu.

“Thật là lạnh...”

Thẩm Đình vươn hai tay, kẹp tay của hắn vào giữa lòng bàn tay mình, nói: “Tay của em rất ấm, ủ ủ cho ca ca, ủ ấm em liền trả áo lại cho anh.”

Cố Triều Ngạn không hiểu nổi logic của cậu, chỉ nói: “Em cứ mặc đi.”

Thẩm Đình lắc đầu: “Vẫn là đổi cho anh mặc đi.”

“Sắp đến nhà rồi.”

“Vậy em cũng cởi ra.”

Cố Triều Ngạn chưa phản đối, hắn dừng chân chờ Thẩm Đình gỡ nút áo bành tô, sau khi cởi lộ qua quần áo trong giống y hệt hắn, cánh tay nhỏ gầy vùng lên khoác lấy cánh tay hắn.

“Nhắc lại một lần nữa, Thẩm Đình, phải đi theo anh, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi!”

Dáng dấp của Thẩm Đình rất ngốc nghếch, cậu học vẽ mặt của Cố Triều Ngạn lúc nghiêm túc, nhưng vẫn có chút ngốc: “Em nhất định đi theo ca ca!”

“Ngoan.”

“Vậy em thì sao, có phải em đi vệ sinh anh cũng đi theo em?”

“Theo.”

—

Đẩy cửa chính ra, bên trong đã ngồi đầy người từ lâu.

Thẩm Đình vốn có chút sốt lảng, bất an tới mức cặp mắt to liên tục chớp loạn, nhìn thấy nhiều người như vậy, cậu theo bản năng muốn trốn đi, Cố Triều Ngạn che chở cậu ở phía sau, ngoài miệng an ủi: “Không có chuyện gì, đừng sợ.”

Trong sảnh chính có nhiều người như vậy, nhưng chỉ có vài người nghe tiếng nhìn về phía hắn và Thẩm Đình, nhưng cũng không quá để ý, chỉ một lát sau lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ với người bên cạnh.

Cố Mẫn Hoa và Thiện Cầm không ở đây, Cố Triều Ngạn nhìn thấy có vài người quen mắt, đại khái là bạn bè của mấy người anh chị nhà hắn.

Người giúp việc bước tới nhận áo khoác từ tay hắn, Cố Triều Ngạn đưa áo khoác ra, hỏi: “Bà chủ ở đâu?”

Người giúp việc đáp: “Bà chủ và ông chủ ở trên lầu, nhị thiếu gia cũng ở trên lầu.”

Cố Triều Ngạn gật đầu: “Chìa khóa phòng tôi đâu?”

“Ở đây,” người giúp việc đưa cho hắn: “Bà chủ đã dặn từ sáng sớm, nói ngài về nhà lập tức đưa cho ngài.”

“Ừ.”

Cố Triều Ngạn nắm tay Thẩm Đình dắt cậu lên lầu, đến gian phòng cuối hành lang lầu na, hắn dùng chìa

khóa mở ra, nhắc Thẩm Đình đi vào.

Thẩm Đình thò đầu vào liếc mắt nhìn, lại xoay người ôm hân, nhỏ giọng nói: “Sợ...”

“Sợ cái gì?”

Cố Triều Ngạn bật công tác đèn, ôm cậu đặt lên giường, bất mãn nói: “Phòng của anh mà em cũng sợ.”

“Không bật đèn mới sợ...”

Thẩm Đình nhăn mũi ngửi ngửi, quả nhiên, trong phòng đều là mùi của ca ca, hân như đang ở nhà, vươn mình một cái liền chui vào trong chăn, hài lòng đến mức muốn lăn lắn.

“Ở đây cũng có mùi của ca ca!”

Trên gối, trong chăn, chỗ nào cũng có, cậu như sống lại một lần nữa, cảm thấy nơi này không còn đáng sợ như mình nghĩ, vì ở đây có ca ca.

Bởi vì có Cố Triều Ngạn ở đây, cậu mới có thể an tâm đi ngủ, không hề mơ thấy những ác mộng kia.

Cố Triều Ngạn ngha cậu nói vậy, cả người bắt đầu nóng lên, hân cầu xin Thẩm Đình: “Em tha cho anh đi...”

Thẩm Đình chẳng biết gì cả, nằm trên giường lẩn lụng tung như chó con, đối với chuyện mình dùng một câu gọi lên dục vọng của người còn lại hoàn toàn không biết gì, may mắn cậu cũng không hỏi lại, anh muốn em tha anh cái gì?

Bằng không Cố Triều Ngạn cũng không biết mình sẽ nói gì.

Muốn xxx em ấy, chuyện như vậy nói ra rất khó nghe, ngay từ đầu Cố Triều Ngạn chỉ nằm mơ, cũng không biết mơ bao nhiêu lần, hiện tại đều in vào trong đầu. Nếu Thẩm Đình thực sự hỏi, hân có thể sẽ buột miệng thốt ra.

Hân nhìn đến mức đổ mồ hôi, lật tung tủ tìm quần áo mình từng mặc hồi cấp ba, Thiện Cẩm không nỡ vứt đồ của hân, sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông hân liền dọn ra khỏi nhà họ Cố, cho đến tận bây giờ đồ hân đặt trong phòng năm đó một thứ cũng không thiếu, Thiện Cẩm sẽ sai người quét dọn định kỳ, quần áo cũng vậy.

Hân tìm được một bộ đồ mùa đông cho Thẩm Đình mặc, bộ đồ này vừa nhìn liền biết là một khoản đắt tiền mấy năm về trước, bây giờ vẫn mặc được, da của nhóc gốc rất trắng, mặt lại đẹp, mặc cái gì cũng

không xấu.

Thẩm Đình ngồi ở mép giường tùy ý để Cổ Triều Ngạn giúp cậu kéo khóa, sau khi mặc xong liền tới gần hôn lên môi của hắn một cái, cảm giác hôn trộm này khiến cậu vui sướng thỏa mãn cực kì, Cổ Triều Ngạn làm bộ không để ý càng khiến cậu cảm thấy hành vi hôn lên thành công của mình rất vinh quang, cậu quyết định sau này cũng như vậy, thừa dịp ca ca đang bận hôn hắn một cái, hắn sẽ không rảnh tay mắng mình.

Cậu nào biết Cổ Triều Ngạn đã kiềm chế tới mức sắp nổ tung, quả dưa ngốc này vẫn còn tiếp tục tính toán, đòi ca ca chải tóc cho cậu, nhân lúc hắn đang phân tâm lại hôn lên một cái.

Cậu quần quít Cổ Triều Ngạn đòi chải đầu, quần quần một lúc liền bị Cổ Triều Ngạn đè lên giường, hai tay bị hắn dễ dàng bắt được, nâng lên đỉnh đầu.

Quả dưa ngốc rất xấu xa, bình thường không nhìn ra được, nhưng cậu thực sự xấu đến trong xương.

Cậu dụ dỗ Cổ Triều Ngạn làm chuyện xấu, mê hoặc hắn bước từng bước tiến vào vực sâu.

Coi như không phải vực sâu... đó cũng là một cái “tròng” đã được Thẩm Đình thiết kế sẵn.

Cổ Triều Ngạn không hề nghi ngờ tin tưởng điều này.

“Em muốn làm gì, Thẩm Đình?”

Cậu hắn là đã quên, hoặc cơ bản cũng không biết, bị hôn đến hít thở không thông là cảm giác như thế nào.

“Nói một câu, Thẩm Đình, nói em thích anh.”

“Hả?”

Thẩm Đình đối với sự khác thường của Cổ Triều Ngạn không có chút sợ hãi nào, cậu nháy mắt mấy cái, cười lộ ra lúm đồng tiền, nói: “Thích ca ca.”

Cổ Triều Ngạn nghiêm mặt, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cmn ai thêm quan tâm là loại nào thích, thích chính là thích, hôn em ấy em ấy cũng không chán ghét, chính là loại thích đó.

Là loại... đồng ý ở cùng hắn, thích hắn cả đời.

“Em mở to mắt, nhìn cho kỹ.”

Cố Triều Ngạn cúi người hôn lên môi cậu, dễ dàng cạy ra hai cánh môi, không chờ cậu kịp phản ứng đã quần lấy đầu lưỡi mềm mại bên trong, bắt đầu một cái hôn kín kẽ dài lâu.

Đây không thể xem là một cái hôn dịu dàng, vì sau khi kết thúc miệng của Thẩm Đình có chút sưng đỏ.

Cậu bị hôn đến mức choáng váng, đến lúc môi Cố Triều Ngạn đã rời đi rồi, miệng của cậu vẫn duy trì trạng thái khê nhếch lên.

Ăn, ăn nước miếng...

“Thẩm Đình, đây mới là hôn môi, là cái hôn chỉ có người yêu nhau mới làm, muốn hôn anh là phải yêu đương với anh, hiểu không?”

Sự tình phát sinh quá nhanh, Thẩm Đình vẫn chưa hết choáng váng: “Hiểu... Hiểu rồi...”

Cố Triều Ngạn tiếp tục dùng vẻ mặt không hề biến sắc nói: “Em hiểu là được rồi, chuyện như vậy sau này chỉ được làm với anh, biết chưa?”

“Ừm... ừm, chỉ làm, chỉ làm với ca ca...”

31. Chương 31

Edit: Egao.

“Biết rồi thì xuống giường đi.”

Cố Triều Ngạn đứng dậy sửa sang lại quần áo, trên thực thể quần áo của hắn không hề xộc xệch, ngược lại là Thẩm Đình có chút lộn xộn, tóc cũng loạn lên.

“Ừm...”

Thẩm Đình nghe lời xuống giường, trông giống như vẫn còn chưa tỉnh táo lại.

“Em có ý gì?”

Cố Triều Ngạn cản lại cậu, hỏi: “Không phải em rất muốn anh hôn em sao?”

Huống hồ hấn mới chỉ dùng ba phần sức lực, vậy mà đã đem người hôn đến gốc rồi?

“Đúng, đúng, đúng là em muốn...”

Thẩm Đình trả lời không cần suy nghĩ, lông mày nhú rất chặt, đúng vậy, là cậu muốn hôn môi, vẫn luôn là cậu muốn.

Vậy cũng không có gì không ổn.

“Lại đây anh xem miệng em một chút.”

Thẩm Đình bước tới, ngửa cằm cho hấn xem, Cố Triều Ngạn dùng lòng bàn tay xoa xoa, thật là mềm mại.

“Đau không?” Hấn hỏi.

“Có một chút,” Thẩm Đình cắn môi dưới, nói: “Là do ca ca hôn quá mạnh, lần sau có thể nhẹ hơn một chút không?”

Cậu không hề bài xích, cũng không sợ sệt, còn mở miệng đòi lần sau.

Cố Triều Ngạn bắt đầu lảng lảng: “Không, lần sau vẫn hôn em như thế!”

“À...”

Thẩm Đình bị hấn niết môi, đau đến mức lùi ra phía sau: “Vậy em không muốn...”

“Không được!”

Cố Triều Ngạn ôm eo cậu kéo về phía mình, trán dè lên trán cậu, nói: “Phải trả hết nợ trước đây đã.”

Nợ nào? Thẩm Đình căn bản không biết, cậu chỉ biết hiện tại đầu mình choáng vô cùng, còn hơi nóng.

Lòng bàn tay cậu cũng sắp đổ mồ hôi.

“Anh đừng dựa vào em gần như vậy.” Cậu muốn tránh thoát nhưng lại bị Cố Triều Ngạn ôm càng chặt.

Thẩm Đình hằm hừ mấy tiếng, vỗ vai Cố Triều Ngạn: “Buông em ra.”

Buông thì buông, Cố Triều Ngạn buông cậu ra.

Ngay lúc này ngoài cửa bỗng có tiếng vang, không phải tiếng gõ cửa, Cố Triều Ngạn hỏi là ai, người đứng bên ngoài bỗng nhiên cười khanh khách, là giọng bé gái lanh lảnh, hơn nữa còn không chỉ có một đứa.

“Cậu, là bọn con.”

Cố Triều Ngạn đi mở cửa, hai đứa bé nhảy lên người hắn, hắn mỗi bên ôm một đứa, hỏi: “Sao không chơi ở dưới lầu.”

Âm thanh hiếm thấy trở nên mềm mại.

“Mẹ ở dưới lầu!”

Hai cô bé buộc cùng kiểu tóc đồng thời trả lời, hai đứa trẻ đều rất xinh xắn, giống công chúa nhỏ trong sách tranh của Thẩm Đình, còn mặc váy mùa đông rất đáng yêu, mỗi người hôn một cái lên hai bên má trái phải của Cố Triều Ngạn, hỏi: “Bà ngoại nói cậu ở trong phòng, nhưng bọn con không mở được cửa, cậu làm gì bên trong thế?”

Nói xong liền quay ra nhìn Thẩm Đình: “Đây là ai vậy?”

Cố Triều Ngạn ghé vào tai hai cô bé nói thầm gì đó, hai cô gái nhỏ che miệng cười trộm, Thẩm Đình bị cả hai cười đến mức thẹn thùng, đỏ mặt cúi đầu, cậu muốn hỏi bọn họ vừa nói với nhau cái gì, cũng muốn được ca ca ôm.

“Tạm thời gọi là ca ca đi.” Cố Triều Ngạn nói.

“Xin chào ca ca ——”

“Chào ca ca ——”

Thẩm Đình chưa được ai gọi là ca ca, vì vậy cũng không biết là ca ca là một chuyện để khiến người trở nên thấp thỏm như thế này.

Giống như ăn phải đồ ăn hỏng, dạ dày cảm thấy không thoải mái.

Tay cậu chà xát lên ống quần, nhìn còn căng thẳng hơn hai cô bé trước mặt, cậu lắp ba lắp bắp đáp lại một

câu: “Xin, xin chào, anh là Thẩm, Thẩm Đình...”

Hai cô bé giống nhau như đúc, nhìn như soi gương, Thẩm Đình cảm thấy thật thần kỳ, nhưng lại không dám nhìn nhiều.

“Em tên Dịch Hi Tây.”

“Em là Dịch Hi Nam.”

Thẩm Đình nghe hai cô bé tự giới thiệu xong, không biết phải làm sao, lại nhắc lại: “Anh tên Thẩm Đình.”

Cố Triều Ngạn nói: “Thôi được rồi, dừng lại, không khác gì chơi domino cả.”

Hai cô bé sinh đôi họ Dịch này là con của chị ba, năm nay năm tuổi, phần điều ngọc mài, tính cách hoạt bát đánh yêu, rất yêu quý Cố Triều Ngạn.

Cố Triều Ngạn cũng thích trẻ con ngoan ngoãn không làm người lớn phiền lòng, chỉ cần không quấy nhiễu biết nghe lời là được, trẻ con không như người lớn, cái gì cũng không hiểu, thích là thích, hẳn sẽ không vì quan hệ giữa người lớn không tốt mà giận chó đánh mèo lên người hai đứa trẻ.

“Cậu muốn nói chuyện với ca ca một lát, sau đó đến tìm hai đứa chơi sau có được không?”

“Không được!”

“Không cho ——”

Dịch Hi Nam không chịu: “Hai người nói chuyện riêng lâu lắm rồi!”

“Làm gì có.”

“Rõ ràng là có, nói lâu quá rồi, cậu nhìn miệng ca ca đỏ hết lên rồi kìa, hai người đừng nói nữa, xuống lầu chơi với mọi người đi!”

Thẩm Đình sững sờ, tự như vừa làm chuyện xấu, lập tức che miệng lại, mặt mũi đỏ chót.

Cố Triều Ngạn cười cười, không hề hoang mang: “Là chơi với hai đứa hay là chơi với mọi người?”

Dịch Hi Nam then thùng cúi đầu, đáp: “Là chơi với bọn con...”

“Đi tìm mẹ hai đứa đi —— ngoan, miệng của ca ca bị thương, cậu phải giúp anh ấy bôi thuốc,”

Dịch Hi Tây tưởng thật, hỏi hần: “Bọn con có thể hỗ trợ không?”

Cố Triều Ngạn ra vẻ đàng hoàng trịnh trọng đáp lại: “Trẻ con không giúp được.”

“Đúng thế,” Thẩm Đình phụ họa nói: “Trẻ con không giúp được đâu...”

“Dạ...”

Hai chị em bị đuổi, đầy mắt mát đi ra ngoài, bước đến cửa, Dịch Hi Nam bỗng nhiên quay đầu hỏi Cố Triều Ngạn: “Cậu, chờ con lớn rồi có thể gả cho cậu không?”

Dịch Hi Tây không ngờ tới mình sẽ bị Dịch Hi Nam giành trước, cô bé không cam lòng nói: “Chị nói vậy! Là em gả cho cậu!”

Cố Triều Ngạn biết cặp chị em này rất thích chơi trò tranh nhau, trẻ con dù không hiểu chuyện cũng không thể để chúng treo những lời này bên miệng, hần đang muốn sửa lại lời nói của hai đứa như mọi khi, ai cũng không gả được, mới có mấy tuổi đầu đã nói đến chuyện lấy hay không lấy chồng, cũng không thấy xấu hổ.

Thế nhưng Thẩm Đình so với hần còn sốt ruột hơn, cậu nói hai đứa không thể nói như vậy, như vậy là không đúng, cả hai vẫn còn quá nhỏ, chưa thể kết hôn.

Đúng vậy nha, tại sao cậu lại phải sốt ruột?

Cố Triều Ngạn nuốt lời đinh nói vào trong bụng, vẻ mặt hứng thú đứng nhìn cậu.

“Trẻ con không thể kết hôn được.” Thẩm Đình nhìn Cố Triều Ngạn cầu viện, tựa như đang nói giúp em một chút, anh mau nói là em đúng đi.

Ai ngờ Dịch Hi Nam lại nói: “Vậy chờ bọn em lớn lên là được rồi.”

Cái này lại càng không được, sau khi lớn lên, lớn lên cũng không được, ca ca là ca ca của cậu, làm sao có thể thành ca ca của người khác được.

“Vậy cũng không thể là hai người... cùng kết hôn, với một người.... Nói chung là không thể được...”

Thẩm Đình càng nói càng hồ đồ, Cố Triều Ngạn còn cười cậu.

Cậu không nói nổi nữa, quay lưng về phía hai cô bé, tức giận đến mức thở hổn hển.

“Ca ca nói rất đúng, các bạn nhỏ này.” Cố Triều Ngạn hiểu ra, cái mùi đang tràn ngập trong phòng này, đại khái là mùi giấm chua.

Bất kể nguyên nhân là gì, sự ghen tuông ngốc nghếch này vẫn khiến Cố Triều Ngạn cảm nhận được một chút vị ngọt trong đó.

Hắn không hề định khoanh tay đứng nhìn, sợ mình chọc ra lửa giận, hắn nhìn thấy hai đứa trẻ đóng vai ác thành công đang đứng cười trộm, thầm nghĩ không hổ là cháu ngoại của Cố Mẫn Hoa, còn nhỏ tuổi đã đen tối đến mức này: “Cậu vừa nói gì với mấy đứa? Sao lại trêu ca ca, cậu giận rồi.”

“Cậu đừng giận, bọn con không dám.”

Chỉ biết nhận sai là nhanh, giống y hệt Thẩm Đình, Cố Triều Ngạn không định bắt bẻ trẻ con, hắn nhận lời xin lỗi, nói: “Đi nói với ca ca đừng ăn giấm, xuống lầu uống nước trái cây đi.”

Dịch Hi Tây bước qua trước, lấy tay nhỏ chọt chọt Thẩm Đình, nhỏ giọng nói: “Mợ xuống lầu uống nước trái cây đi...”

“Hả?”

Thẩm Đình gãi gãi đầu, cậu sao lại làm mợ được, cậu là con trai mà: “Anh là ca ca.”

Dịch Hi Tây nhanh nhẹn sửa miệng: “Ca ca, xuống lầu uống nước trái cây đi.”

Có nước trái cây để uống, Thẩm Đình phân vân, nhưng vẫn muốn chờ Cố Triều Ngạn lên tiếng.

“Đi thôi, tất cả cùng đi xuống.”

Cố Triều Ngạn nắm vai cậu, dắt ba đứa trẻ con xuống lầu.

Lúc này, Cố Mẫn Hoa và Thiện Cầm đều đang ngồi bên dưới.

Bọn họ nhìn chằm chằm Thẩm Đình không chớp mắt, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

Dịch Hi Tây Dịch Hi Nam nắm tay nhau chạy đằng trước, Thẩm Đình đi mấy bước liền buông tay Cố Triều Ngạn, đi sau cùng.

Cố Triều Ngạn thu lại nụ cười bên miệng, sắc mặt ngay lập tức thay đổi.

Có chuyện gì mà một hai người đều phải nhìn chăm chăm em ấy, đẹp quá nên nhìn đúng không, nhìn em ấy cũng no được chắc?

“Đình đình, đến chỗ của mẹ nào.”

Thiên Cầm vẫy tay một cái, gọi Thẩm Đình qua.

32. Chương 32

Edit: Egao.

Trong đại sảnh có hơn hai mươi người đang ngồi, con mắt đồng loạt tập trung nhìn vào Thẩm Đình, Thẩm Đình không dám chạy tới, cậu dùng thanh âm cực nhỏ gọi tiếng mẹ, chỉ có Cố Triều Ngạn nghe thấy.

Chị ba của Cố Triều Ngạn Cố Triều Nguyệt, ôm cặp sinh đôi ngồi lên đùi, nở nụ cười nhàn nhạt với cậu.

Mấy vị anh trai của hắn cũng không có vẻ muốn ôn chuyện, Dịch Hi Nam ngay thơ nói một câu: “Vợ của cậu đến rồi”, sắc mặt Cố Mẫn Hoa lập tức biến thành màu gan heo, tức giận đến mức ria méo đều run lên.

Ông chồng gậy đứng lên, nói: “Triều Ngạn, cậu tới đây.”

Cố Triều Ngạn dắt Thẩm Đình theo, Cố Mẫn Hoa nhấn mạnh: “Một mình cậu.”

Cố Triều Ngạn không chịu di chuyển, nói: “Vậy không được.”

Thiên Cầm giảng hòa: “Triều Ngạn, cha của con muốn nói chuyện, con đi đi, Đình Đình ở chỗ của mẹ.”

“Vậy thì nói ở ngay đây đi.”

Cố Triều Ngạn nhìn bốn phía, ánh mắt không dao động: “Không có gì phải cố kỵ, có gì cứ nói, ngày hôm nay tôi mang Thẩm Đình đến đây chỉ để ăn bữa cơm, các người nếu không thích, năm sau tôi sẽ không đến.”

Lời này...

Nghe như đang giận hờn...

“Nói luyên thuyên cái gì!”

Cố Mẫn Hoa chỉ tiếc mài sắt không nên kim, xoay người, chỉ lưu lại cho bọn họ một bóng lưng, nói: “Tất cả theo tôi tới đây.”

“Đi thôi...”

Thiện Cầm dùng ánh mắt khẳng định nói: “Không có chuyện gì.”

Cố Triều Ngạn lúc này mới mang Thẩm Đình đi theo sau.

Cố Mẫn Hoa dẫn họ tiến vào phòng ngủ, dặn cả hai chờ ở cửa, lấy ra một chiếc hộp từ kết sắt giao cho Cố Triều Ngạn, vẻ mặt không tình nguyện nói: “Mở ra đi.”

Cố Triều Ngạn mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay phỉ thúy.

Cố Mẫn Hoa lải nhải: “Không phải cho cậu, là cho nó.”

Ông bảo Thẩm Đình đeo thử, Thẩm Đình không dám đeo, lại không dám nhìn ông, Cố Mẫn Hoa nhìn qua rất hung dữ, lông mày vát chéo như hai cây kiếm, đầu lông mày bắt đầu chuyển sang màu trắng.

Cố Triều Ngạn nắm tay Thẩm Đình đeo cho cậu, còn rất vừa tay.

“Đeo đi, nhóc con.”

“Con tên, tên Thẩm Đình...”

“Tôi biết...”

Cố Mẫn Hoa thật giống như không muốn nghe tên của Thẩm Đình, ông hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu không phải nể mặt cha của cậu...”

“Ngài đói bụng không?”

Cố Triều Ngạn thấy tình hình không đúng, chặn ngang một câu, ngắt lời Cố Mẫn Hoa.

“Chúng con sáng nay đi vội chưa ăn được nhiều, chỉ ăn qua loa, vòng này này là của mẹ của con, ngài đưa cho em ấy, con thay Thẩm Đình gửi lời cảm ơn, sau này tìm được loại tốt hơn con lại gửi mấy đôi tới.”

“Đồ mất dạy!”

Cố Mẫn Hoa chống gậy mắng hằn: “Cậu vội cái gì, tôi còn chưa nói xong đâu!”

“Thẩm Đình còn nhỏ, ngài đừng dọa em ấy, có chuyện gì cứ nói với con.”

“Phí lời! Tôi lại không ăn thịt nó!”

Cưng chiều cũng phải có mức độ, hai mươi tuổi vẫn còn nhỏ? Đàn ông con trai cả ngày vây quanh một thằng nhóc làm còn ra thể thống gì, ánh mắt Cố Mẫn Hoa trở nên ác liệt, hỏi Thẩm Đình: “Cậu sợ tôi sao?”

Thẩm Đình làm trái lương tâm lắc đầu, đầu lưỡi run lên trả lời: “Không sợ, con không sợ.”

“Vậy cái vòng tay này, cậu nhớ giữ cho tốt.”

Cố Mẫn Hoa vừa nhìn thấy cái vòng tay này liền nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, ông già tám mươi tuổi này chỉ khi nghĩ đến vợ mình mới để lộ ra một chút chân tâm, một chút ôn nhu ít ỏi trong đời ông đều dành hết cho mẹ của đứa con trai trước mặt này, người phụ nữ cách ông ba mươi tuổi.

Ông chưa bao giờ ngờ tới, bản thân đến tuổi năm mươi vẫn còn rơi vào lưới tình, khiến ông trở nên kích động như một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, cảm tính vượt qua lý trí.

Thiên Cẩm đợi một nửa đời người mới nhận được kết quả, ông không đền bù nổi cho bà, bởi vậy... bởi vậy việc này... ông đồng ý nhượng bộ.

“Đây đúng là đồ của mẹ cậu, bây giờ cho nó, nhiều hơn nữa tôi cũng không cần nói, cậu là người có chừng mực tự biết phải làm thế nào.”

“Vốn vẫn mong một ngày, có thể nhìn thấy cậu đeo cho người con gái cậu yêu...”

“Là nam hay nữ cũng đâu có gì quan trọng??”

Cố Triều Ngạn đứng trước bảo hộ Thẩm Đình: “Ngài đã sớm biết tính hướng của con, em ấy như vậy cũng rất tốt.”

“Cậu nhìn lại đi, lại thế nữa rồi.”

Cố Triều Ngạn dù thế nào cũng sinh ra trong sự mong chờ và thương yêu của ông và Thiên Cẩm, là con trai của ông, không thân thiết với bọn họ thì thôi, họ cũng không giữ được, nhưng giờ lại thần nhiên vì một

thằng con trai mà coi cha nó như kẻ thù, thực sự vô vị.

“Tôi không ăn thịt người, cậu sợ tôi như vậy làm cái gì.”

“Không phải sợ ngài, tuổi tác của em ấy nhỏ, chỉ là sợ người lạ thôi.”

“Một hồi lạ hai hồi quen, gặp thêm hai lần là được.”

Một hồi lạ hai hồi quen, ám chỉ quá rõ ràng.

Cố Triều Ngạn hiểu ý, hần kéo nhẹ tay Thẩm Đình, nhắc nhở: “Thẩm Đình, nói cảm ơn.”

Đáng thương Thẩm Đình đứng bên cạnh không hiểu hai người này nói gì, chỉ biết là ca ca đeo cho mình một cái vòng ngọc tròn tròn, vừa lạnh vừa nặng, cậu nghe lời cói cảm ơn, còn cung kính cúi người xuống, Cố Triều Ngạn vò vò tóc cậu, động tác rất nhẹ nhàng, hần nghĩ nếu không phải Cố Mẫn Hoa vẫn còn ở đây, hần sẽ ngay lập tức ôm Thẩm Đình xoay ba vòng.

Thẩm Đình sau khi ra khỏi phòng trên tay liền có thêm một cái vòng, sắc mặt Cố Mẫn Hoa vẫn bình thường, không giống như vừa trút giận,, Cố Triều Ngạn càng vui vẻ, cả khuôn mặt đều là vẻ trời quang mây tạnh.

Thiện Cẩm vừa nhìn liền biết, chuyện này kết thúc êm đẹp.

Ông không làm khó dễ Thẩm Đình, vòng tay cũng đã đeo trên tay Thẩm Đình.

Chỉ cần Cố Mẫn Hoa tỏ thái độ, trong phòng này sẽ không còn ai dám nghi vấn Thẩm Đình.

“Đình Đình lại đây, đến chỗ của mẹ.”

Thẩm Đình buông tay Cố Triều Ngạn, trong mắt chỉ có Thiện Cẩm, ngồi xuống bên cạnh bà.

Thiện Cẩm đưa cho cậu một cốc nước trái cây, cậu giơ bàn tay đeo vòng ngọc lên cho bà xem: “Mẹ xem này.”

Trong mắt Thiện Cẩm chợt lóe qua ánh nước, bà thận trọng sờ sờ vòng ngọc, nói: “Đẹp lắm, Đình Đình nhà chúng ta đeo lên rất đẹp mắt.”

*Đình Đình thành con dâu nhà họ Cố đời *trăm nước mắt*... wait wait, tui nghĩ thấy mùi lửa hôn thoang thoang trong nhà họ Cố...*

33. Chương 33

Edit: Egao.

“Mẹ khóc à?”

Thẩm Đình ghé sát vào xem mặt Thiện Cầm, cậu không biết nên làm gì, nhìn về phía Cố Triều Ngạn cầu cứu, cũng có rất nhiều người đang nhìn cậu, khi cậu muốn bắt chuyện với mọi người họ lại không hẹn mà cùng nhau dời tầm mắt qua chỗ khác.

Cậu luống cuống mắc kẹt giữa đám người, cảm thấy vô cùng khó xử, gọi một tiếng ca ca, Thiện Cầm nắm chặt tay cậu đặt lên lòng bàn tay bà, động viên nói: “Đình Đình, mẹ không khóc.”

“Đừng khóc.” Thẩm Đình nắm chặt tay bà, giọng lớn hơn: “Khóc xong rất mệt.”

Dịch Hi Tây và Dịch Hi Nam thấy vậy cũng hòa theo: “Đúng thế, khóc xong rất mệt.”

Thiện Cầm nói: “Không khóc, ăn Tết là chuyện vui, khóc cái gì.”

Bà sống đến chừng này tuổi, mới phát hiện ra cả nhà đoàn viên mới là chuyện hạnh phúc nhất, khi còn trẻ từng oanh oanh liệt liệt mong chờ những chuyện không tầm thường phát sinh quanh người mình, bao nhiêu những đòn đãi, bất công gặp phải những năm qua ngay khi gặp được lũ trẻ cũng trở thành việc không đáng kể.

Thiện Cầm đột nhiên nghiêng người sang nói chuyện bên tai Cố Mẫn Hoa, Thẩm Đình ngơ ngác uống nước, trong chốc lát bỗng thấy mặt lão Cố đỏ lên, nhìn như đang tức giận, nhìn kỹ lại thấy giống đang giận hờn hơn.

“Con bé đó không chịu nhận sai, về nhà làm gì!”

“Ông bớt giận,” Thiện Cầm bắt mồm: “Nhiều tuổi như vậy còn hờn tí là giận, người cũng không ở đây ông phát cáu cái gì.”

“Tôi có giận sao?”

“...”

Cố Triều Ngạn biết ông nói tới ai, Cố Triều Nhiên hiện tại đang dưỡng thai, đương nhiên sẽ không trở về gây chuyện với lão Cố, chuyện này không có lợi cho bất kì ai, Cố Mẫn Hoa thích trẻ con, vì vậy mỗi năm

đều sẽ có cháu chất được gửi nuôi tại nhà chính một quãng thời gian, Cố Triều Ngạn nếu có ý quay về, lúc đó chỉ cần dẫn theo trẻ con, Cố Mẫn Hoa có giận đến mấy cũng phải tiêu mất một nửa.

Thẩm Đình ngồi tựa bên Thiện Cầm nói chuyện với bà một lát, hai cô bé sinh đôi cảm thấy tẻ nhạt liền đến lôi kéo Thẩm Đình chơi game cùng, Thẩm Đình thẹn thùng nhưng không thể từ chối, sắc mặt ửng đỏ, bị hai cô bé kéo vào trong phòng chơi, Cố Triều Ngạn nhếch nhếch khóe miệng, nghe thấy Thiện Cầm reu ghẹo: “Còn không mau đi theo?”

Hắn yên lặng đi theo sau ba đứa trẻ.

Cố Triều Ngạn đợi trong phòng gần một giờ, nghe bọn họ cứng ngắc đọc lời thoại trong trò chơi đóng vai suýt chút nữa ngủ gật, Dịch Hi Nam không hài lòng về vị khán giả không chịu phối hợp diễn này, mời hắn gia nhập hắn không chịu, không cho hắn nhìn lên hắn lại không chịu ra ngoài, Dịch Hi Tây hỏi hắn: “Cậu, có phải cậu sợ mợ thích bọn con không thích cậu nữa phải không?”

Cố Triều Ngạn không nói gì, đầu óc hắn vẫn còn tỉnh táo, nếu đến một bé gái năm tuổi cũng ăn giấm được hắn thành cái gì?

“Con biết vì sao rồi.” hắn còn chưa kịp mở miệng giải thích, Dịch Hi Nam đã nói tiếp: “Cậu nhất định rất yêu mợ, ba ba con nói yêu chính là như vậy, ba ba yêu bọn con, chỉ hận không thể mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bọn con.”

Cô bé nói xong còn nháy mắt một cái với Thẩm Đình nhìn vô cùng buồn cười, ra vẻ mình rất hiểu biết, Thẩm Đình gật gật đầu, trong lòng lại thắc mắc, mợ mà hai đứa nhắc đến là ai.

Cố Triều Ngạn lại không thể lên mặt dạy dỗ hai bé gái, mà hai đứa nói cũng không sai, hắn chỉ có một bảo bối như vậy, thương như con trai mang theo bên người, lúc nào cũng chỉ mong cậu mạnh khỏe, hắn cũng sắp đến mức thấp hương bá Phật, cầu xin Thẩm Đình có thể mở mang đầu óc một chút, tốt nhất là mau khỏi bệnh, sau đó có thể vui vẻ kết hôn với hắn sống bên nhau đến hết đời.

Em ấy có thể sao? Em ấy không thể, suy nghĩ của Thẩm Đình rất ngây thơ, thậm chí còn ấu trĩ hơn trò chơi cậu vừa chơi, hai chị em hỏi hắn là cậu, Thẩm Đình mỗi ngày đều ôm lấy hắn gọi ca ca, hắn không thể làm càn, chỉ có thể ngồi xổm xuống lén lút nói cho hai chị em sinh đôi nghe: “Hai đứa nói rất đúng.”

Thẩm Đình không biết phải làm sao, ngồi một bên nhìn mọi người thì thầm, cảm giác như trong miệng đang nhai một quả chanh, vừa chua vừa chát, nhưng cậu là ca ca lớn, cậu không thể quá nhỏ mọn, độc chiếm Cố Triều Ngạn một mình.

Quả dưa ngọc ôm tâm sự nặng nề, buổi tối ăn ít đi một bát cơm.

Đối với trẻ con mà nói, không khí đêm ba mươi Tết rất náo nhiệt, Cố Mẫn Hoa đồng ý cho tụi nhỏ chơi pháo hoa, nhưng mùi khói pháo hao rất nặng, giữa sườn núi lại nhiều cây cối, chỉ sợ không cẩn thận gây cháy nổ, ông liền sai người chuẩn bị riêng một bãi đất trống ở nhà họ Cố chuyên môn cho lũ trẻ bắn pháo

hoa.

Thẩm Đình ăn xong cơm tối liền bị lũ trẻ kéo đi bắn pháo hoa, Cố Triều Ngạn dính lấy cậu như da trâu, Thẩm Đình chia pháo hoa cho hần, hần không nhận, lấy điện thoại di động ra chụp hình Thẩm Đình.

Thả xong pháo hoa, Thẩm Đình chạy lại gần xem, hỏi: “Anh đang chụp ảnh em à?”

“Không phải.” Cố Triều Ngạn cất điện thoại, ý cười trên mặt lại không cất đi được: “Ai thèm chụp em.”

“Anh có chụp, em nhìn thấy rồi.”

“Anh chụp pháo hoa đấy có được không?”

“Được rồi...”

Thẩm Đình nhờ Cố Triều Ngạn châm lửa cây pháo bông, cầm trên tay vung vung, ánh lửa lấp lánh trong đêm đông như xua tan hết lạnh giá, hần nhìn nhóc ngốc vì sợ xác pháo bắn lên người mà lùi về phía sau ba bước, cảm thấy có một luồng ấm áp rót đầy vào trái tim.

Còn cả tình yêu dành cho cậu nữa.

“Hết pháo hao rồi ca ca.” Thẩm Đình cười nói: “Lần này có thể chụp ảnh em không?”

Cố Triều Ngạn “cố gắng” đáp ứng, Thẩm Đình nhanh chóng tạo dáng.

“Cười một cái.”

“Em đang cười rồi mà.”

Cố Triều Ngạn giờ điện thoại lên, lưu giữ lại khoảnh khắc khiến hần động tâm này vĩnh viễn.

34. Chương 34

Edit: Egao.

Trong phòng khách mở chương trình chào năm mới không có ai xem, Cố Mẫn Hoa lớn tuổi, không đủ sức khỏe để thức đêm, hơn mười một giờ liền để Thiện Cầm đi về phòng nghỉ ngơi, mọi người ở phòng khách

cũng không dám ồn ào quá mức, đều cố gắng khắc chế âm thanh.

Có mấy người tụ tập đánh bài, cũng có người yên tĩnh xem chương trình TV, Thẩm Đình chơi cùng hai chị em sinh đôi một mẻ, quay về ngồi trên đùi Cố Triều Ngạn ăn hoa quả, bóc một quả ăn một quả.

Nếu giống như những năm trước, sau khi ăn bữa cơm tất niên đêm ba mươi hẳn nên dẹp đường hồi phủ, nhưng hôm nay Dịch Hi Tây đòi Thẩm Đình ở lại chơi không cho đi, hai cô bé phải ở lại nhà họ Cố đến tận năm sau, Cố Triều Ngạn không tình nguyện ở lại lâu như vậy, cũng không thể công khai trực tiếp đi về, hẳn ôm Thẩm Đình hỏi ý kiến, muốn ở lại chơi cùng hai chị em sinh đôi vài ngày hay muốn về nhà.

Cố Triều Ngạn nghĩ Thẩm Đình e rằng sẽ thích chơi cùng trẻ con hơn, trong lòng đã ra quyết định, nếu cậu đồng ý, ngày mai hẳn lại sai người mang vật dụng hàng ngày chuyển qua đây.

Ai ngờ cậu lại không ham chơi như vậy, túm chặt cổ áo Cố Triều Ngạn, nhỏ giọng nói: “Em có chút muốn về nhà.”

Cố Triều Ngạn nhìn thế nào cũng thấy cậu rất đáng yêu, thuận tiện hôn một cái lên mặt Thẩm Đình, hỏi: “Buồn ngủ?”

“Không buồn ngủ.” Thẩm Đình trong ngoài bất nhất, miệng nói không buồn ngủ tay lại đưa lên dụi mắt, ngồi xuống nhìn xung quanh tìm hai chị em sinh đôi, tìm một vòng vẫn không thấy, hỏi: “Tây Tây với Nam Nam đâu rồi?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Hai đứa kêu buồn ngủ, người lớn mang lên lầu đi ngủ rồi.”

“Vừa nãy vẫn còn ở đây mà.” Thẩm Đình nhớ rất rõ, chỉ vào một đầu khác trên ghế salon: “Vừa nãy cả hai ngồi ở đây uống nước, xem TV.”

“Sau đó liền ngủ gật.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Thẩm Đình thở dài, ngoẹo cổ ngã vào lồng ngực Cố Triều Ngạn, nói: “Vậy em cũng phải về nhà, muốn ôm ôm.”

Cố Triều Ngạn run cả chân, làm Thẩm Đình suýt chút nữa lảo đảo, hẳn hù dọa Thẩm Đình: “Còn muốn ôm kiểu gì nữa? Đây không phải ôm à?”

Thẩm Đình cười, nhẹ nhàng vỗ hân: “Không phải ôm như này.”

“Không ôm, em nặng lắm.”

Cố Triều Ngạn để cậu xuống, lên lầu xem Thiện Cẩm ngủ chưa, lên tiếng chào đi về.

Thẩm Đình thực sự buồn ngủ, bước đi mềm oặt không có chút sức nào, bước lên cầu thang cũng vất vả, đều nhờ Cố Triều Ngạn kéo mới đi được.

— Đây là trang ăn cắp truyện chưa có sự đồng ý của editor.

Bản ý của Thiện Cẩm là muốn hai người ngủ lại nhà chính, sáng hôm sau rồi về, sợ ban đêm mặt đường kết băng không an toàn, Cố Triều Ngạn kiểm tra bên ngoài không có dấu hiệu tuyết rơi, thời tiết cũng không quá lạnh, hẳn là sẽ không kết băng trên mặt đường. Nhưng nếu hiện tại đi về, thời gian đi đường cũng phải tốn mất mấy tiếng, Thẩm Đình ngủ trên xe không thoải mái lại cần nhân.

“Em nghĩ sao?”

Hắn giao quyền quyết định cho Thẩm Đình, hỏi cậu: “Có muốn ở lại ngày mai về không?”

Thẩm Đình nhìn thấy Thiện Cẩm lại không nở đi, cậu do do dự dự hỏi: “Ở lại...thì ngủ chỗ nào?”

“Ở đây có rất nhiều phòng, không thiếu chỗ cho em ngủ.”

“Ngủ chung với ca ca sao?”

Cố Triều Ngạn dùng đốt ngón tay gõ gõ đỉnh đầu cậu: “Không ngủ cùng anh em còn muốn ngủ cùng ai!”

Thẩm Đình ôm đầu cười ngây ngô, ôm cánh tay của Thiện Cẩm nói: “Ngủ cùng mẹ.”

Cố Triều Ngạn kéo cậu lại: “Ngủ cùng anh.”

Thiện Cẩm: “...”

Con trai của bà năm nay cũng phải hơn ba mươi tuổi rồi đi?

Bữa cơm gia đình không giống tiệc tùng mọi khi, không cần câu nệ nhiều, sau bữa cơm tối ai cần đi cứ đi, còn dư lại đều là người nhà họ Cố muốn ở lại đến hết năm mới, Cố Triều Ngạn từ trước đến nay đều không

thân thiết với bọn họ, nhưng cũng không cõ xích mích, gặp nhau vẫn bắt chuyện một hai câu, nhưng không có chuyện ngồi xuống hàn huyên với nhau như anh chị em trong các gia đình bình thường.

Xối bài ở dưới lầu vẫn chưa giải tán, Cố Triều Ngạn dẫn Thẩm Đình về phòng, sau khi đóng cửa lại âm thanh gì cũng không nghe thấy nữa.

Hắn chỉ bật đèn ngủ, trong phòng không quá sáng, sau khi đóng rèm cửa sổ lại càng lộ ra vẻ yên tĩnh dọa người, Thẩm Đình miệng nói mình không buồn ngủ, giày còn chưa kịp cởi đã dựa vào đầu giường ngủ gà ngủ gật.

Cố Triều Ngạn cởi áo khoác xong liền giúp Thẩm Đình cởi áo ngoài, rõ ràng mặc rất nhiều áo, đến khi cởi ra lại có cảm giác như đang bóc bánh chưng, vẫn còn nhiệt độ cơ thể tỏa ra, rất ấm áp, khiến người ta chỉ muốn cắn lên cổ cậu một cái.

Lúc này Cố Triều Ngạn đột nhiên muốn ăn bánh chưng, hắn liếm liếm hai cánh môi khô khốc, lay tỉnh Thẩm Đình, hỏi cậu tối nay có đi tắm không.

“Muốn đi tắm.” Thẩm Đình lên tiếng, mắt lại không mở, cậu giãy giụa muốn đứng dậy, còn chưa đứng thẳng đã ngã lại về giường, cậu lhuwf hừ hai tiếng, nhõng nhẽo như sắp khóc: “Em muốn đi tắm...”

“Em đi tắm đi.”

Cố Triều Ngạn đứng bên cạnh cười, giúp đỡ kéo cậu lên: “Em mở mắt ra mau, không mở làm sao tắm được, muốn anh tắm hộ em à?”

“Không cần tắm hộ, em tự tắm...”

“Tự tắm thì tự đi đi.” Thẩm Đình vẫn luôn tự đi tắm không cần hắn giúp, thi thoảng hắn lừa cậu nói muốn vào đi vệ sinh, không nhịn được, cậu mới khoác khăn tắm lên vai mở cửa cho Cố Triều Ngạn, để hắn xem được từ đầu đến chân.

Cậu có khả năng cũng biết mình bị lừa, vì sau khi Cố Triều Ngạn vào được còn nghe thấy cậu oán giận: “Phòng bên cạnh cũng có nhà vệ sinh mà, sao anh không đi?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Đây mới là phòng của anh mà, tại sao phải sang phòng bên cạnh?”

Cậu nhóc cảm thấy nói vậy cũng đúng, sau đó cũng không oán giận nữa.

“Cũng không phải mùa hè, không chảy mồ hôi, khỏi đi tắm đi.”

Cố Triều Ngạn nhấc chân lên, nhấc cậu cởi giày lê giường, cậu không chịu, nói mình có chảy mồ hôi, vừa nãy chạy ra ngoài đốt pháo với Dịch Hi Tây có mồ hôi chảy ra.

“Ở đây không có quần áo của em để thay đâu, chỉ mặc được đồ của anh.”

“Ừm... Mặc...”

“Không có quần lót phải làm bây giờ? Hay là không mặc?”

Thẩm Đình lập tức mở to mắt, ngồi xuống hỏi: “Quần lót cũng không có?”

“Giờ này đi đâu mua quần lót cho em bây giờ, của anh em lại không mặc vừa.”

Mặc vào kiểu gì cũng tụt xuống vì quá rộng, thà không mặc còn hơn.

“Vây... Vây em..”

Thẩm Đình chỉ nghĩ đến việc cởi truồng đi ngủ đã thấy xấu hổ đỏ cả mặt, Cố Triều Ngạn cố nhịn cười, hần nghĩ, ai nói Thẩm Đình cái gì cũng không hiểu, biết ngại ngùng biết xấu hổ, trẻ con thực sự không suy nghĩ được nhiều như vậy.

“Nếu vậy, hay là chúng ta... chúng ta về nhà đi.” Cậu năn nỉ Cố Triều Ngạn, ôm lấy cánh tay hần lắc lắc, lại đưa tay hần lên miệng hôn: “Có được không? Ca ca, mình về nhà đi.”

“Không muốn đi về là em, đòi đi về cũng là em.”

Cố Triều Ngạn giả bộ tức giận, ra vẻ muốn kéo tay cậu ra, Thẩm Đình ôm thật chặt không buông tay: “Đã muộn rồi, lái xe rất nguy hiểm, không về nữa.”

“Nhưng không có quần lót, làm sao bây giờ...”

“Hoặc là không tắm, hoặc là không mặc quần lót, em chọn đi.”

“Xấu xa,” Thẩm Đình lăm băm một câu, buông tay hần đi vào phòng tắm, vừa đi vừa nói: “Ca ca là đồ xấu xa.”

Cố Triều Ngạn đứng ngoài cửa phòng tắm nói: “Chê anh xấu xa đúng không? Thấy anh xấu xa cũng đừng có ngủ với anh, em ngủ một mình đi, ngược lại giường của anh rất nhỏ, không đủ cho hai người ngủ, anh sang phòng khách ngủ, quần áo anh để trên giường, anh đi đây, lát nữa không có ai ở đây đâu, em tự mặc

đi ha.”

Đợi hai giây, Thắm Đình bỗng nhiên mở cửa lao ra ôm lấy hấn, chân cũng quẩn lấy chân hấn, nói: “Em nói dối, ca ca không xấu, đừng đi.”

“Còn dám bắt bẻ nữa không?”

“Không dám...”

Cố Triều Ngạn hài lòng vỗ vỗ lưng cậu, nói: “Đi tắm đi.”

Cúi đầu xuống đối diện với ánh mắt hoài nghi của Thắm Đình, Cố Triều Ngạn cười cậu: “Làm sao? Sợ anh chạy mất à? Yên tâm, anh chạy không được.”

Thắm Đình vì muốn hấn bị hấn ý nghĩ sang phòng khác ngủ, nói: “Giường, rất lớn, có thể ngủ đủ hai người.”

“Em ngủ toàn cướp chăn, còn hay đập lung tung, chiếm hơn nửa cái giường luôn, em không biết sao?”

Cố Triều Ngạn quay đầu lại, đáng giá cái giường một mét tám của mình, chếp miệng một cái, nói: “Giường này chỉ sợ không đủ cho em lăn lộn.”

“Đủ đủ!” Bản dịch thuộc về wp egao2016, các bản dịch hiện dòng này đều là ăn cắp.

Thắm Đình chỉ muốn cầu xin hấn đừng nói nữa, đừng nói những câu như muốn để cậu lại một mình: “Đủ cho em lăn, ca ca, đêm nay em không cướp chăn, cho ca ca đắp hết.”

“Đều cho anh đắp? Vậy em đắp cái gì?”

“Em... Em á? Em thì...” Thắm Đình đột nhiên nhanh trí, vội vàng trả lời: “Chăn cho anh đắp, anh ôm em là được rồi.”

Nói xong liền cẩn thận nhìn hấn, chờ hấn trả lời.

“Có được không, ca ca...”

“Được, em nói cái gì cũng đúng.”

Thẩm Đình có nghĩ nát óc cũng sẽ không cảm thấy Cố Triều Ngạn đang cố ý trêu mình, cậu chỉ biết mình rất sợ phải rời xa Cố Triều Ngạn, trước kia cậu cho rằng một ngày nào đó ca ca sẽ trả cậu về nhà cũ, nhưng thực tế lại không có, ca ca muốn ở cùng cậu vĩnh viễn.

Vĩnh viễn là bao nhiêu lâu? Có phải là mỗi ngày mỗi giờ, mỗi phút mỗi giây không?

Không muốn rời xa Cố Triều Ngạn, không dám nghe hắn nói không cần mình nữa.

“Ca ca phải ngủ cùng em, ngày hôm nay, ngày mai, ngày kia, ngày kia đều phải ngủ cùng em.”

“Ngủ ngủ ngủ, ngủ cùng em.”

Cố Triều Ngạn không nhìn nổi bộ dáng bị thương này của cậu, hắn nhận ra vừa nãy có khả năng hắn làm sai, trong lòng bỗng nhiên sinh ra áy áy, lại tự buồn bực chính bản thân mình, tính cách này của hắn đến chết không chữa, tại sao cứ luôn muốn trêu Thẩm Đình.

“Đi tắm đi, anh tìm quần lót cho em.”

“Là quần của anh sao?”

“Là của anh.” Cố Triều Ngạn nghĩ, dù sao có vấn đề hơn không, nếu để Thẩm Đình ở trần, không chỉ có cậu khó chịu, chính hắn cũng không dễ chịu gì.

Sau khi tắm xong, Thẩm Đình từ đầu đến chân đều mặc quần áo của hắn, còn dùng tay giữ quần lót cho khỏi rớt xuống, Cố Triều Ngạn lên giường dỗ cậu ngủ trước, sau đó lại đi giặt quần lót cho cậu, xuống lầu gọi người giúp việc mang đi sấy khô, dù sao ngày mai ngủ dậy còn phải mặc tiếp

35. Chương 35

Edit: Egao.

Sáng mừng một ăn xong sủi cỏ, tạm biệt Dịch Hi Tây và Dịch Hi Nam, Thẩm Đình cầm tiền lì xì Thiện Cầm đi theo Cố Triều Ngạn về nhà.

Trên đường về tinh thần của Thẩm Đình rất hưng phấn, hát hò suốt nửa đường, TV cũng không xem, ghé sau ô tô đặt đầy đồ ăn vặt, Cố Triều Ngạn chưa nói cấm cậu ăn, cậu luôn cho là mình hát hò sẽ đánh lạc hướng được Cố Triều Ngạn không thấy tay mình đang thò ra sau.

Sau khi về đến nhà, cậu ăn đồ ăn vặt đến no căng, ôm cái bụng nhỏ ngồi nắc cụt, vụn bánh trà xanh vẫn

còn dính trên mép, Cố Triều Ngạn vẫn tiếp tục im lặng không nói một câu, cậu cũng bắt đầu chột dạ, trốn tránh tránh không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Triều Ngạn, vừa xuống xe liền chạy vội lên lầu, tựa như đang trốn ai.

Cố Triều Ngạn đi chậm, Thẩm Đình ngồi ở góc cầu thang xuyên qua lan can nhìn, thấy hắn đi đến trước tủ đồ ăn vặt, móc từng túi từng túi ra, bỏ vào một cái túi lớn.

Thẩm Đình bất chấp nguy hiểm chạy ra hỏi hắn: “Ca ca, anh đang làm gì ở đây thế?”

Cố Triều Ngạn xoay người lại, bình tĩnh cười với cậu: “Thủ tiêu tính mạng của em.”

Thẩm Đình kinh hãi, thanh minh: “Đây không phải mạng của em!”, cậu lao tới ôm tay Cố Triều Ngạn: “Anh đừng vứt đi, ca ca, sau này em sẽ không ăn nữa!”

“Không ăn nữa?”

Cố Triều Ngạn bị cậu quán lấy không biết phải làm sao, ngồi xuống bóc ra một túi chocolate viên, bỏ vào miệng một viên, ăn không ngon, nhưng không thể làm giảm khí thế và quyết tâm của mình trước mặt Thẩm Đình, nhai hai lần liền nuốt xuống, nói: “Nếu em đã không ăn, không vứt đi để lại làm gì.”

“Nhảm rồi nhảm rồi, sau này em chỉ ăn một chút xíu...”

Thẩm Đình không biết tại sao lúc này ở trong xe Cố Triều Ngạn không ngăn cản mình, cái đầu ngốc nghếch của cậu không thể ngờ tới vẫn còn cạm bẫy phía sau, nếu đồ ăn đã vào trong bụng cậu, như vậy lỗi lầm lần này chắc chắn là do cậu.

“Vẫn biết chỉ được ăn một chút, vừa này nếu không phải xe dừng lại, em định ăn hết đồ ăn đúng không?”

Đồ ăn vặt là Thiện Cầm cố ý bỏ vào, hắn không thể từ chối, khi Thẩm Đình ngồi trên xe ăn hết túi đầu tiên, chuẩn bị lấy túi thứ hai Cố Triều Ngạn đã định nhắc cậu dừng lại, nhưng lại nghĩ không bằng nhân cơ hội này dạy dỗ lại cậu, sao trên đời này lại có người thích ăn đồ ăn vặt như vậy.

Cũng không thực sự tức giận, hắn chỉ giả bộ thôi.

“Làm sao ăn hết được!” Thẩm Đình cảm thấy thật khó tin, đồ ăn vặt nhiều như vậy, đủ để cậu ăn mấy ngày, làm sao có khả năng ăn hết trong một ngày, ca ca cứ làm quá.

“Em chỉ ném thử thôi.”

“Ăn ngon thế cơ à?” Cố Triều Ngạn nói: “Vậy anh cũng ném thử đồ ăn vặt của em.”

Hắn sai Thắm Đình chuyển đồ ăn vặt đến trước mặt mình, bóc từng thứ ngay trước mặt cậu, mỗi loại đều ăn thử một ít, khó ăn muốn chết, nhưng hắn vẫn nuốt xuống.

Thắm Đình ngồi một bên chỉ có thể nhìn không thể ăn, mắt thấy bánh quy nhỏ cậu thích nhất sắp rơi hết vào trong miệng Cố Triều Ngạn.

“Được rồi được rồi! Chỉ còn một ít thôi!”

Còn có một ít? Hắn mới ăn có mấy cái.

Không thử không biết, thử một lần mới phát hiện ra, trong mắt quả dưa ngốc này, hắn còn không sánh bằng đồng đồ ăn vặt này?

Hắn muốn ăn hết đồng đồ ăn vặt này!

“Ca ca! Ca ca!”

Thắm Đình vội vội vàng vàng chạy đi rót chén nước mang tới: “Anh uống nước đi ca ca, đừng ăn nữa!”

Cố Triều Ngạn không thèm để ý, Thắm Đình cảm thấy hắn thực sự tức giận, cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, cẩn cẩn thận thận hôn lên cằm Cố Triều Ngạn, tựa như đang khuyên bảo một kẻ dở hơi lên cơn ăn đồ ăn vặt: “Ca ca, đừng ăn nữa, ăn nữa anh sẽ chết no mất.”

“Anh mới ăn có mấy miếng!”

“Chết no là em không có ca ca nữa!”

Thắm Đình khóc nhè, đâm đầu vào lồng ngực Cố Triều Ngạn cuộn người lại, nước mắt có cả thật lẫn giả cậu ngẩng đầu lên hôn môi Cố Triều Ngạn, kết quả nếm được vị kẹo trong miệng hắn, đến khóc cũng quên, càng hôn càng nghiện, coi miệng hắn như kẹo mà mút.

Sự tình đột nhiên phát triển theo một phương hướng không thể tưởng tượng được.

Thắm Đình cười trên người hắn, cong eo liến miệng hắn như một con cún con.

Làm sao? Không phải đang khóc à? Không phải muốn làm nũng hay sao? Vừa nếm được vị ngọt liền làm phản, đầu nhỏ của em rất cuộc chứa cái gì vậy!

Cố Triều Ngạn giờ phút này vừa tức vừa không muốn dừng lại, tình cảnh bị người khác đè xuống đất hôn

vẫn là lần đầu tiên hắn trải qua, quan trọng nhất là không phải Thẩm Đình muốn hôn hắn, rõ ràng là không khác gì liếm kẹo que cả.

Hắn nổi giận dùng dùng đảo ngược vị trí, kéo tay Thẩm Đình lôi xuống, biến thành hắn nằm phía trên.

“Ăn ngon không Thẩm Đình?”

“Cái, cái gì cơ?”

Thẩm Đình bỗng nhiên nhận thức được, vừa nãy cậu không phải đang ăn kẹo, mà đang ăn đồ ăn vặt.

“Không ngon không ngon, không có vị gì cả,” Cậu bưng kín miệng mình, tựa như sợ bị Cố Triều Ngạn trả thù: “Em cũng không có vị gì cả, anh đừng ném... Anh ăn đi, đồ ăn vặt đều cho anh hết... Em không cần...”

Cố Triều Ngạn chen vào giữa hai chân cậu, Thẩm Đình bị kích động, kẹp chân lên eo Cố Triều Ngạn.

“Nói chuyện không có lý, Thẩm Đình, ăn kẹo trên miệng người khác, em không thấy bẩn à?”

“Không bẩn...” Cậu làm sao sẽ ghé bỏ ca ca bẩn được: “Anh không bẩn...”

“Không chê bẩn, vậy em có thích không?”

Cố Triều Ngạn có cảm giác bản thân hắn có khả năng sắp điên rồi.

Tình trạng “hiếm khi không tỉnh táo” hắn vẫn luôn ấn nhấn khắc chế khi đối mặt với Thẩm Đình càng trầm trọng hơn, hắn cố gắng quên đi chuyện Thẩm Đình không hiểu những gì hắn muốn, đối xử với cậu như người bình thường, hắn bị cánh môi hồng hào của Thẩm Đình hấp dẫn, bị đầu lưỡi của cậu khơi lên dục vọng, ý thức của hắn bị bao bọc bởi một tầng sương mờ, hắn cũng sắp nhìn không rõ, sờ không tới ý thức của mình nữa rồi.

Thẩm Đình hai mươi tuổi, là một cơ thể sống kiện toàn có thể chạy có thể nhảy, là nhóc con sẽ câu dẫn hắn, toàn tâm toàn ý thích hắn, cam kết sẽ ở cùng hắn cả đời.

Tại sao không được chạm vào?

Em ấy cả đời này chỉ có thể là của mình!

Cố Triều Ngạn bị dục hỏa đốt cháy lý trí, nổi cơn điên cởi quần áo của Thẩm Đình, đầu tiên là cổ, hắn hôn lên, gặm cắn, lưu lại từng đóa mai hồng lên cần cổ trắng nõn, nhìn rất dễ thấy.

Đáng thương vật nhỏ bị giật mình, nhưng người đang càn quấy trên người cậu là ca ca cậu thích nhất, cậu thích ca ca hôn mình, nhưng lại không thích hân hôn mạnh bạo như vậy, nếu như ca ca nhẹ nhàng một chút, ôn nhu một chút, lại dễ dàng ôm ấp cậu là được rồi, cậu sẽ không sợ hãi.

“Ca ca... Ca ca... Em... hơi đau, anh có thể... nhẹ một chút, a!”

Thẩm Đình duỗi tay đẩy đẩy hân, cũng không có tác dụng gì, Cố Triều Ngạn quá nặng, tóc cũng cứng, Thẩm Đình cũng không bài xích hân thân mật như vậy, nhưng ca ca bị làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Cậu nghĩ không ra, Cố Triều Ngạn đã cởi áo lông của cậu ra, áo trong cùng bị vén cao lên, trong phòng không lạnh, nhưng Thẩm Đình bị kích thích nổi cả da gà, cậu rụt vai, ôm đầu Cố Triều Ngạn, cảm giác bị hôn lên rất lạ, cậu không được tự nhiên dịch mõng, dùng ngũ khí có thể coi là dịu dàng, động viên ca ca không tại sao lại trở nên vô cùng táo bạo của cậu: “Anh đừng hôn em.... Đừng hôn chỗ đó, ca ca anh là em bé sao? Em... cái kia...”

Lỗi tai Thẩm Đình nóng lên, tuy trong phòng không có người khác, cậu vẫn nhỏ giọng thì thầm với Cố Triều Ngạn: “Ca ca, em không có sữa... Anh muốn uống sữa tươi sao? Em ra tủ lạnh lấy cho anh có được không...”

Rầm một tiếng, dục hỏa trong đầu Cố Triều Ngạn bị dập tắt.

Hân đã làm cái gì...

Thẩm Đình mặc quần áo xóc xếch nằm dưới thân hân, thậm chí còn quần lên eo hân...

Mà bộ phận phía dưới của hân ngẩng cao lên, chìa vào Thẩm Đình.

“Xin lỗi...”

Cố Triều Ngạn suy nghĩ một hồi lâu, thật giống như chỉ có thể nói câu này.

Hân yên lặng kéo quần áo Thẩm Đình xuống, ôm lấy cậu, mặc lại cho cậu từng món.

Kỳ thực hân không có cảm giác ảo não, Cố Triều Ngạn biết, dục hỏa của hân chưa tiêu, nhưng dù không hiểu ra sao, thân thể hân đột nhiên lạnh lẽo.

Lý trí nói cho hân biết không thể làm như vậy.

Hân còn chưa chữa khỏi bệnh cho Thẩm Đình.

Làm sao dám... Làm sao dám chiếm lấy em ấy...

“Xin lỗi, Đình Đình.”

Trong mắt Cố Triều Ngạn vẫn còn dục hỏa, Thẩm Đình lại không sợ hãi: “Anh làm sao vậy, ca ca?”

Cố Triều Ngạn nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của cậu, lắc đầu nói: “Không làm sao cả, ca ca yêu em.”

Hắn nhìn vết đỏ trên cổ Thẩm Đình, có chút tự trách hỏi: “Có đau hay không?”

“Không đau!”

Thẩm Đình lắc lắc đầu.

“Vậy thì tốt.”

Cố Triều Ngạn yên tâm, lại hỏi: “Thẩm Đình, em có ghét ca ca không?”

“Không ghét! Em không ghét ca ca mà!”

“Giống như lúc này...”

Cố Triều Ngạn có chút không đành lòng hỏi cậu: “Chuyện giống như lúc này, cũng không chán ghét sao?”

“Không ghét...”

Thanh âm Thẩm Đình nho nhỏ: “Chỉ là, anh nhẹ một chút, sẽ tốt hơn nhiều...”

36. Chương 36

Edit: Egao

“Nhẹ một chút sẽ tốt hơn.”

Cố Triều Ngạn đứng trong phòng tắm vừa tự giải quyết vừa cười khổ, hắn hiện tại đương nhiên có thể nhẹ một chút, Cố Triều Ngạn cúi đầu nhìn thứ nghiệp chướng nặng nề của mình, vẫn đang ngẩng cao đầu, động

tác trên tay hẳn chậm lại, thầm nghĩ mày gấp cái gì, cũng đâu cso cho mày làm ngựa thoát cương, cuối cùng lại phải về đội nước, thu lại thú tính mà thôi, mày còn có cái gì không chịu.

Vốn muốn dạy dỗ lại Thẩm Đình cuối cùng bản thân phải nhận lại quả đắng, Cố Triều Ngạn ban ngày đứng trong phòng tắm hồi lâu, đi ra ngoài còn nghe Thẩm Đình dùng giọng nói không rành thể sự hỏi hẳn: “Ca ca, sao anh tắm lâu thế.”

Hắn không có cách nào miêu tả mình đã ở bên trong làm những gì, vừa gọi thầm tên Thẩm Đình vừa thả đầy nòng nọc ra tay, nhìn những thứ bình thường đến không thể bình thường hơn trên tay, lại nhớ tới cặp mắt rưng rưng nước mắt của Thẩm Đình, khiến hắn sinh ra cảm giác tội lỗi.

Hắn lặn qua lộn lại cọ rửa hai tay, suýt chút nữa tróc một lớp da.

Không biết nên nói Thẩm Đình có bệnh hay quên nặng hay không thêm để ý, Cố Triều Ngạn sau khi ra khỏi phòng tắm còn bị cậu kéo xuống lầu cùng xem TV, cậu còn mang theo... chăn hình ngôi sao mình thích nhất, để Cố Triều Ngạn cuộn quanh cậu từ đằng sau, giống như chim non không thể rời khỏi tổ, cậu cũng không thể rời bỏ sự ấp áp của ca ca.

Mùi sữa tắm trên người Cố Triều Ngạn tỏa ra ma lực dụ dỗ người ta buồn ngủ, mà Thẩm Đình hiển nhiên không biết chuyện này, cậu làm ổ trong sofa cùng ca ca, đắp kín chăn, buồn ngủ.

Nhân vật trong hoạt hình chiếu trên TV tổ chức tiệc sinh nhật, Thẩm Đình dù rất muốn xem cũng không mở nổi mắt, cậu nghiêng đầu dựa nửa bên mặt lên gáy Cố Triều Ngạn, hơi lạnh từ da thịt có thể giữ cho cậu tạm thời tỉnh táo, cậu hỏi Cố Triều Ngạn: “Ca ca, anh biết sinh nhật của em không?”

Cố Triều Ngạn nói một mốc thời gian, ngày 13 tháng 5, Thẩm Đình hài lòng gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Xem Thẩm Đình buồn ngủ là một chuyện rất thú vị, Cố Triều Ngạn nghĩ. Cậu híp mắt lại, đầu thỉnh thoảng gục xuống, nhìn giống gà con Cố Triều Ngạn từng nghiên cứ trên lớp tiết sinh học hồi cấp hai, vãi một hạt thóc lên bàn, nó cũng giống như vậy mổ từng hạt thóc, sau đó lại cảnh giác dừng vài giây, quan sát tình hình xung quanh xem có gì gây bất lợi cho nó hay không.

Thẩm Đình cũng không thông minh được đến vậy, cậu có thể nằm ngủ trong ngực một người đàn ông chứa đầy dục vọng đối với mình, còn vô cùng tín nhiệm người này, thật là ngốc.

Lại cũng rất dũng cảm.

Bị vứt bỏ bốn năm, theo một ý nghĩ nào đó cũng đã học xong cách tự sinh tồn, quả dưa ngốc này vẫn luôn rất dũng cảm.

—

Sau mấy ngày thuê nhân viên theo giờ đến làm việc nhà, kì nghỉ Tết cuối cùng cũng kết thúc.

Dì Ngô bắt đầu đi làm lại vào đúng ngfay trời quang mây tạnh, khí hậu rất tốt, Thắm Đình kiếm tảng đá trong sân chơi, mang đến bể bơi rửa sạch, lại quay lại ngồi xõn trong đồng đá vụn, dì Ngô từ từ đi từ ngoài vào nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, nhìn thấy bóng lưng nhỏ gầy của Thắm Đình, còn cả áo le dẹt rộng lớn trên người cậu.

Dì Ngô bước tới gần, vỗ vỗ vai Thắm Đình, lo lắng hỏi: “Tiểu Thắm, sao lại ngồi một mình ở đây, tiên sinh không có nhà sao?”

Thắm Đình vui vẻ muốn ôm dì Ngô, lại bị đối phương lùi vài bước về phía sau tránh đi, nói mình đang bận không thể ôm.

“Dì vừa chảy một thân mồ hôi, không sạch sẽ.”

Nhưng Thắm Đình cũng không cảm thấy dì Ngô không sạch sẽ, cố chấp ôm một cái thật chặt mới nói: “Ca ca ở trong nhà xem máy tính, không để ý đến con.”

Cậu nói dối, Cố Triều Ngạn không phải không để ý tới cậu, rõ ràng là cậu trốn ra chơi.

“Vậy lần sau phải nghe lời một chút, không nên chạy lung tung mới đúng.”

Có lẽ là do cửa chính đã khóa lại, Cố tiên sinh mới yên tâm không gọi người trông Thắm Đình.

“Con không có chạy lung tung,” Trên mặt Thắm Đình dính bụi, cậu đưa rổ đá đã rửa sạch cho dì Ngô xem, khoe khoang thành quả của cả buổi trưa: “Đá này, tất cả đều tặng cho ca ca, giữ lại hai viên cho con.”

Dì Ngô lâu mồ hôi, nhắc theo một đồng đồ, cười cậu: “Giữ lại hai viên cho mình không được tính là tặng tất cả cho tiên sinh.”

Thắm Đình suy nghĩ một lát, nói: ” Vật thì tặng tất cả cho ca ca, con không lấy.”

Cậu cũng muốn tặng ca ca những thứ mình thích.

Dì Ngô nói: “Mau mau vào nhà đi, bên ngoài gió rất lớn, lại mặc có mỗi một ít quần áo như vậy.”

Thắm Đình nghe vậy, khước đại động tác cầm vạt áo của mình lên quạt quạt, quần áo này cũng là lấy từ trong tủ ra, ban đầu cậu mặc cả áo khoác, nhưng quá nóng, ra ngoài chơi chưa được bao lâu liền đổ mồ hôi, cậu mới cởi ra.

“Con bị đổ mồ hôi,” Cậu giải thích: “Con mặc quá nhiều, bên trong còn có áo giu nhiệt nữa, rất dày.”

“Không mặc áo khoác dì sẽ nói cho tiên sinh nghe.”

“Dì Ngô, không được mách.”

Thẩm Đình bám theo dì Ngô, đoạt lấy giỏ đồ trong tay dì, thương lượng: “Con giúp dì xách đồ, dì không được mách ca ca.”

“Ôi trời, không cần xách đồ!” Dì Ngô cười lấy lại cái giỏ, đổi dép vào trong nhà, không nói gì đi thay quần áo. Dì Ngô vén gọn tóc, buộc chặt tạp dề, bỏ đồ trong giỏ lên bàn bếp, bắt đầu bận rộn công việc.

Mãi đến tận khi Thẩm Đình đứng sau lưng hỏi dì đang làm gì, dì Ngô mới xoay người cười híp mắt: “Hầm canh cho Tiểu Thẩm uống.”

“Là canh gì vậy?”

Thẩm Đình định chạy vào xem, đúng lúc Cố Triều Ngạn bước xuống lầu, cậu không đi nhìn nõi nữa, nhanh chóng chạy đến chỗ Cố Triều Ngạn: “Dì Ngô hầm canh cho em uống, dì Ngô về rồi.”

Cố Triều Ngạn cau mày: “Nói năng rõ ràng.”

Thẩm Đình le lưỡi một cái, cố tình bịt miệng, không chịu nói nữa.

Cố Triều Ngạn gật đầu chào dì Ngô, hỏi dì đang hầm cái gì.

“Là canh chim bồ câu,” Dì Ngô đáp: “Chim bồ câu nhà nuôi, còn có khoảng ba mươi quả trứng bồ câu nữa, cho Tiểu Thẩm ăn, bổ sung dinh dưỡng.”

Cố Triều Ngạn khen: “Dì có tâm.”

Thẩm Đình đứng bên cạnh nhanh nhẹn nói cảm ơn, đang muốn lên lầu, lại nghe thấy Cố Triều Ngạn nói với dì Ngô: “Nhưng mà ngày mai không cần tới làm, ngày mai dẫn Thẩm Đình đi Hồng Kông.”

“Đi Hồng Kông? Đi Hồng Kông làm gì?”

“Đi khám.”

“Ồ... Hiểu rồi, đi mấy ngày?”

“Khó mà nói...”

Cố Triều Ngạn theo bản năng nhìn về phía Thắm Đình rồi đi, phát hiện Thắm Đình cứng đờ không nhúc nhích, liền gọi cậu tới: “Còn phải xem kết quả sau khám bệnh như thế nào.”

Thắm Đình bước tới rầu rĩ hỏi: “Đi khám cái gì vậy?”

Cố Triều Ngạn sờ sờ tóc của cậu, không nói gì.

“Em cảm thấy mình rất khỏe...” Thắm Đình muốn nở nụ cười, nhưng làm thế nào cũng không cười được: “Có bệnh mới phải đi khám, em không có bệnh.”

“Em thật sự không có bệnh, Thắm Đình, không phải vì em có bệnh nên mới phải đi khám.” Cố Triều Ngạn an ủi: “Dẫn em đi khám, là để cơ thể của em càng khỏe mạnh cường tráng hơn, không phải em vẫn luôn hỏi tại sao mình không cao lên được sao?”

“Tại sao vậy?” Thắm Đình hỏi.

“Anh cũng không biết, bác sĩ mới biết.”

“Được rồi...”

Cậu ỉu xiu rồi đi, bước đến chân cầu thang lại hỏi: “Em cần sắp xếp hành lý không?”

Cố Triều Ngạn đáp: “Cần, nhưng không cần mang nhiều, ở giữa tủ quần áo có chồng valy, mang cái nhỏ đi thôi.”

“Anh phải nói sớm chứ.”

Thắm Đình trách móc hấn không cho cậu thời gian chuẩn bị: “Sao anh không nói sớm một chút?”

“Không phải đều như nhau cả à?”

Nếu không phải dì Ngô trở lại làm việc, hấn còn muốn sáng mai đánh thức cậu dậy trực tiếp mang đi Hồng Kông.

37. Chương 37

Edit: Egao.

Bữa cơm tối Thẩm Đình uống canh chim bồ câu, sau đó nhanh chóng chạy lên lầu thu dọn đồ đạc, Cố Triều Ngạn dặn cậu không cần mang quá nhiều đồ, nhưng chưa nói tới phải ở lại mấy ngày, cậu thành thạo nhét thú nhồi bông đầy một nửa valy, một nửa còn lại xếp đầy đồ ăn, chỉ để lại một góc rất nhỏ xếp quần áo.

Thìa ăn cơm cũng mang theo, nếu không phải không còn chỗ nhét, cậu có khả năng còn muốn mang cả chần bông theo, còn tiện may mang theo hai viên đá.

Cố Triều Ngạn chờ cậu thu dọn xong mới kiểm tra, nói: “Cái gì không nên mang thì đừng mang.”

Thẩm Đình suy nghĩ nửa giây, lấy quần áo bên trong ra.

“Đồ chơi không cần mang, đồ ăn lại càng không cần.”

“Nhưng mà buồn ngủ!”

Thẩm Đình trả lời một cách nghiêm túc trịnh trọng: “Thú bông muốn đi ngủ cùng với em!”

Cố Triều Ngạn không vui: “Ồ, thú bông ngủ chung với em, thế anh ngủ với ai?”

“Anh cũng ngủ cùng em, không cần tranh giành đâu.”

“Tranh cái gì mà tranh... Còn có đồ ăn vặt, một túi cũng không được mang.”

“Vậy chúng ta ăn cái gì?”

“Ở nhà em có ăn đồ ăn vặt thay cơm không?”

“Ừm... Không có...”

“Lấy hết ra, đến nơi lại mua.”

“Dạ...”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai mười giờ lên máy bay.”

Lúc sắp ngủ Thẩm Đình lặn vào trong ngực Cố Triều Ngạn, dùng mười ngón tay bám vào hằn thật chặt không buông, Cố Triều Ngạn đoán cậu đại khái đang sốt sáng, ở một số việc nhỏ Thẩm Đình có cách biểu đạt của riêng mình, cậu có lúc thẳng thắn, có đôi khi lại chỉ có thể âm thầm phát sầu.

“Không cần sốt sáng, Đình Đình, giống lần trước anh mang em đi khám thôi, chẳng mấy chốc là xong.”

“Rất nhanh sao?” Thẩm Đình không tin: “Nhanh bao nhiêu? Nhắm mắt một cái là xong sao?”

“Không thể nào, làm gì có ai làm được nhanh thế.”

“Em không khỏe mạnh sao? Ca ca.”

Hai mắt Thẩm Đình bỗng trở nên chua xót, cậu cảm thấy có thể là do mình buồn ngủ, cậu dụi dụi mắt, dùng mu bàn tay gạt nước mắt đi: “Tại sao em phải đi bệnh viện? Em sợ đi bệnh viện, không muốn đi bệnh viện.”

“Anh không muốn lừa em, Thẩm Đình.”

Cố Triều Ngạn nằm trong bóng tối thở dài, hắn che chở Thẩm Đình, muốn tận lực bù đắp cho đứa trẻ này những năm tháng thiếu hụt cảm giác an toàn hắn đã từng bỏ lỡ, nhưng hắn biết chỉ dựa vào điều này là chưa đủ, hắn cảm thấy nếu không nhận được một đáp án hoàn chỉnh, Thẩm Đình vĩnh viễn không thể trở thành một “con người” độc lập chân chính mà tồn tại.

Nếu như quả thực không thể chữa khỏi, hắn chấp nhận, nhưng hắn tin tưởng tương lai hắn có thể dạy Thẩm Đình rất nhiều thứ, Thẩm Đình học rất nhanh, nhất định có thể hiểu được.

Nếu như có thể chữa khỏi, như vậy càng tốt.

“Không phải em không khỏe mạnh, chỉ là anh hi vọng... Anh hi vọng em có thể nhớ lại càng nhiều chuyện trước kia, những chuyện... những chuyện em nhớ không ra, em không cảm thấy hiểu kỳ sao?”

“Không hiểu kỳ.”

Thẩm Đình oan ức: “Không nhớ ra được, đầu rất đau... Không muốn nhớ.”

“Chúng ta đi chính là để tìm ra nguyên nhân em đau đầu, như vậy sau này cho dù em nhớ không ra cũng không sao, ít nhất sẽ không còn đau đầu nữa.”

“Đi khám bác sĩ có thể khỏi sao?”

“.... Rất khó nói... Vì ai cũng không thể chắc chắn...”

“Vậy tại sao còn phải đi khám?”

“.....”

Cố Triều Ngạn ngẫm nghĩ một lát, không nghĩ ra được đáp án nào ổn thỏa, hần ần đầu Thẩm Đình vào lòng ngực mình: “Vẫn là đi ngủ đi...”

Thẩm Đình: “Ừm.”

Bác sĩ hẹn trước trùng hợp là người quen của Cố Triều Nhiên, mấy ngày trước nghe Cố Triều Ngạn chuẩn bị mang Thẩm Đình đi khám, cô chuyên môn gọi điện thoại cho vị bác sĩ kia, sau đó còn nói với Cố Triều Ngạn nếu không phải cô đang đi nghỉ phép với chồng trên đảo, cô cũng rất muốn đi cùng Thẩm Đình.

Cố Triều Ngạn hỏi tại sao, cô đáp: “Bởi vì không phải Đình Đình muốn làm bạn của em bé nhà chị hay sao?”

Cố Triều Ngạn không còn lời nào để nói, không thể làm gì hơn là nói sang chuyện khác, ví dụ như cô gọi điện cho vị bác sĩ kia nói những gì.

Cố Triều Nhiên ở đầu kia điện thoại lờm ngút một cái: “Kiến thức chuyên ngành, có nói cậu cũng chẳng hiểu.”

Cố Triều Ngạn lập tức cúp điện thoại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Triều Ngạn đánh thức Thẩm Đình, ăn xong bữa sáng, hai người cùng lên máy bay sang Hồng Kông.

38. Chương 38

Edit: Egao.

Trợ lý đã đặt sẵn phòng khách sạn, đến chiều tối hai người xuống máy bay về khách sạn ngủ một giấc, Thẩm Đình say máy bay, tuy trước khi đi đã uống thuốc, nhưng rõ ràng không có hiệu quả, mấy tiếng trên máy bay đều dần vật cậu, ói ra mấy lần, đồ ăn cũng ăn không nổi, chỉ uống được ít nước, sau đó quần chân mỏng ngồi trên đùi Cố Triều Ngạn ngủ thiếp đi.

Thế nhưng cậu ngủ cũng không ngon, trung bình cứ mấy phút lại tỉnh một lần, khuôn mặt nóng rực nằm trong lồng ngực Cố Triều Ngạn hồi hần sao còn chưa tới.

Cậu nói hay là chúng ta về nhà thôi, cậu không đi gặp bác sĩ nữa.

Cố Triều Ngạn mắt nhìn cậu khó chịu, trong lòng hẳn cũng không thoải mái, cảm thấy buồn bực, liên tục thay đổi phương pháp dời đi lực chú ý của cậu, nhẹ nhàng nói: “Em ngủ thêm chút nữa mở mắt là tới.”

Thẩm Đình biết máy bay đã bay lên trời, cậu nói cái gì cũng vô dụng, không thể quay trở lại, có quấy nhiễu cũng không thể làm cho bản thân dễ chịu, liền nhắm nhện một mình.

Ngủ ở khách sạn đến tận khi đói bụng mới tỉnh, Cố Triều Ngạn dùng điện thoại gọi người đưa cơm tới, cậu ăn xong tinh thần mới khá lên một chút.

Phòng cao cấp tầng trên cùng của khách sạn năm sao, cách trang trí phòng và sắp xếp vật dụng đều thông qua thiết kế tỉ mỉ, kỳ thực nhìn không giống khách sạn mà càng giống nhà nghỉ dưỡng hơn, Thẩm Đình thay đổi nơi ở cảm thấy thật mới mẻ, sau khi khôi phục tinh thần liền tự đi tìm thú vui, Cố Triều Ngạn không để ý cậu, cậu cũng có thể tự chơi một mình rất vui vẻ.

Trợ lý gửi lịch trình vài ngày tiếp theo cho Cố Triều Ngạn, cái gì có thể hủy hẳn đều hủy, không hủy được cũng tận lực trì hoãn, chỉ còn dư lại một việc quan trọng nhất, đó là ngày mai dẫn Thẩm Đình đi gặp vị bác sĩ kia, Chu Khúc Sơn.

Mười hai giờ lễ năm phút, Thẩm Đình bị Cố Triều Ngạn ném lên giường cưỡng ép đi ngủ, cậu buổi chiều ngủ quá nhiều giờ không muốn ngủ, dựa vào ánh đèn mờ nhạt hắt vào từ thành phố bên ngoài, dùng tay nhẹ nhàng gãi lông mi của Cố Triều Ngạn.

Cố Triều Ngạn biết lúc này mình không cần để ý đến cậu, Thẩm Đình vẫn thường như vậy, trước khi đi ngủ phải lôi kéo người khác chơi cùng mình, nếu không có ai để ý đến mình, chính cậu lại cảm thấy nhàm chán, rất nhanh liền đi ngủ.

ều Ngạn im lặng dung túng động tác của cậu, đầu tiên là sờ lông mi, sau đó là nắn mặt, sau nữa là liếm cắn cổ.

Cậu không hề câu dẫn một cách tình sắc nào cả, giống như chỉ tò mò duỗi đầu lưỡi ra dính lấy cắn cổ hẳn một hồi, Cố Triều Ngạn ngay lập tức có phản ứng.

Cậu có khả năng chỉ thuần túy tuân theo bản năng, muốn gần gũi ôm ấp ca ca chặt một chút, cậu cảm thấy mùi vị trên người ca ca rất dễ chịu, ném thử chắc sẽ rất ngọt.

Liếm xong, Cố Triều Ngạn không có phản ứng, cậu liền ôm một cánh tay của ca ca, an tâm đi ngủ.

Ngay khi cậu nhắm mắt lại, Cố Triều Ngạn ngay lập tức mở mắt, nhìn cậu, kỳ thực hẳn có rất nhiều thứ muốn hỏi cậu.

Thẩm Đình, em sợ khám bệnh sao? Sợ cũng vô dụng, nhất định phải khám, sau khi khám có khả năng còn phải trị liệu, đó sẽ là một quá trình dài đằng dặc, dài đến bao lâu anh cũng không biết, nhưng anh sẽ luôn bên cạnh em, em cũng biết đúng không, vì ở bên em chăm sóc em, anh cũng bỏ ra một ít công sức, vì vậy chờ đến khi em tỉnh táo lại, có lẽ sẽ đòi hỏi em một số thứ, em có để ý hay không?

Để ý... không được, không được để ý.

Không được, Thẩm Đình.

Cố Triều Ngạn lo lắng, giả bộ mình đang nằm mơ, lơ đãng ôm Thẩm Đình vào lòng ngực.

Nếu hiện tại cầu thần báỉ Phật còn có tác dụng, hẳn chỉ có một nguyện vọng, hi vọng sau khi Thẩm Đình khôi phục có thể nhớ tới hẳn, cũng hi vọng... Thẩm Đình đừng chán ghét hẳn.

Hắn còn nhớ rõ vẻ ghét bỏ trên mặt Thẩm Đình trong cuộc gặp nhiều năm về trước.

Hi vọng đó chỉ là ảo giác.

39. Chương 39

Edit: Egao.

Chuyên gia não khoa trong nước kỳ thực không ít, nhưng sở dĩ Cố Triều ngạn quyết định dẫn Thẩm Đình đến Hồng Kông là vì hẳn trùng hợp thấy trong tài liệu về những bệnh nhân đã được Chu Khúc Sơn trị liệu, có một bệnh nhân có tình trạng tương tự với Thẩm Đình.

Vị bệnh nhân kia cũng là nam, hai mươi sáu tuổi, trong lúc leo núi bị ngã xuống tổn thương trí lực, không phải biến thành ngu ngốc hay gặp chướng ngại về giao tiếp, mà trở nên giống trẻ con, số tuổi tâm trí bị lùi lại, đầu óc suy nghĩ đơn giản.

Chu Khúc Sơn chỉ tốn một năm đã chữa khỏi cho người này.

Ngày hôm sau Cố Triều Ngạn đưa Thẩm Đình tới bệnh viện, nhưng không được gặp Chu Khúc Sơn ngay, học trò của ông ra tiếp đón bọn họ, toàn bộ quá trình chẩn đoán của Thẩm Đình cũng do người này phụ trách.

Lấy mẫu máu ống máu, Thẩm Đình ngoài dự đoán không khóc nhè, đến rên một tiếng cũng không, Cố Triều Ngạn đã giấu sẵn vài viên kẹo sữa trong túi quần, chuẩn bị sẵn sàng móc ra dỗ cậu bị tiêm đau không khóc, ai ngờ cậu lại đột nhiên trở nên ngoan ngoãn.

Cố Triều Ngạn đau lòng nhìn Thẩm Đình bị kim tiêm chọc thủng da tay, vẻ mặt của hắn so với cậu còn khước đại hơn, học trò của Chu Khúc Sơn ở bên cạnh nói: “Thả lỏng, thả lỏng.”

Cố Triều Ngạn không ý thức được đây là đang khuyên mình thả lỏng, hắn nghe xong lời của bác sĩ, sờ sờ tóc của Thẩm Đình nhắc cậu thả lỏng, sau đó liền nghe thấy tiếng cười lúng túng của bác sĩ, nói Cố tiên sinh, anh mới là người cần thả lỏng, miệng lưỡi cũng sắp bị anh cắn nát.

.....

Khám sức khỏe tổng hợp bao gồm rất nhiều hạng mục, Thẩm Đình ngoan ngoãn phối hợp, Cố Triều Ngạn nhớ lại từ sáng tới giờ cũng không nghe được Thẩm Đình nói mấy câu, nhưng sau mỗi lần khám đều nắm tay hắn rất chặt, Cố Triều Ngạn biết Thẩm Đình đang cố nhẫn nại.

Thẩm Đình rất sợ sệt, hồi hộp, môi hơi trắng bệch.

Nhưng cậu rất dũng cảm đối mặt với tất cả, cái gì cũng không hỏi.

Cố Triều Ngạn càng kiên định hơn đối với quyết tâm của mình.

Sau khi khám tổng thể phải chờ một thời gian mới có kết quả, buổi sáng Chu Khúc Sơn có một ca tiểu phẫu, đến giờ vẫn chưa xong, vị bác sĩ học trò dẫn Thẩm Đình đến phòng nghỉ chuyên dụng nghỉ ngơi một lát, nhưng cậu không muốn tiếp tục ngồi ở bệnh viện, Cố Triều Ngạn liền quyết định dẫn cậu ra ngoài đi dạo.

Sáng sớm cần lấy máu nên Thẩm Đình chưa ăn sáng, hiện tại hỏi cậu muốn ăn gì, cậu không nói được, cảm thấy cái gì cũng muốn ăn, nhưng cái gì cũng ăn không vô, như thể trong dạ dày bị nghẹn lại. Cố Triều Ngạn dẫn cậu đi rửa tay, bản thân hắn cũng rửa sạch lau khô, bóc một viên kẹo bỏ vào miệng cậu, dẫn cậu ra ngoài.

Khoảnh khắc bước ra khỏi cổng bệnh viện, Thẩm Đình thở dài, thanh âm không lớn, nhưng vẫn đủ để nghe thấy, Cố Triều Ngạn có chút giật mình hỏi sao cậu lại thở dài, cậu đáp, em cảm thấy em hình như biến thành ngu ngốc.

Cố Triều Ngạn bị dọa sợ, dùng tay đặt lên trán cậu kiểm tra nhiệt độ, sờ lên cũng không nóng, hắn bỗng nhớ lại một buổi tối năm trước, Thẩm Đình bỗng nhiên gào khóc không có lý do, còn có một ít tư liệu hắn tra được trên internet —— “Vì người mất trí nhớ sẽ ngẫu nhiên có lúc nhớ lại được ký ức trước kia”, chấp vá lại những thông tin này khiến hắn mơ hồ đoán được kết quả khám bệnh.

“Tại sao lại nói như vậy?” Hắn hỏi Thẩm Đình, lập tức dạy bảo cậu: “Người ngu ngốc cũng không ý thức

được mình ngu ngốc, cái này chứng tỏ em không hề ngốc.”

“Ca ca, em quá phiền toái.” Thẩm Đình dùng một loại ánh mắt xoắn xuýt nhìn hắn, đó cũng là ánh mắt Cố Triều Ngạn chưa từng thấy, cậu hỏi: “Thẩm Đình chính là đứa phiền phức, có đúng không?”

Cậu biết mình đã từng bị bệnh rất nặng, cậu hôn mê nguyên một tháng, rõ ràng ở trong mơ cậu nghe thấy ba ba nói chỉ cần cậu tỉnh lại là tốt rồi, cậu rất nỗ lực mới thoát khỏi bóng tối chạy ra ngoài, cậu tỉnh lại. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, cậu không ngừng nghe được những người xung quanh nói hai chữ “phiền phức”.

Ồ, phiền phức, phiền phức là cái gì thế? Thẩm Đình thực sự không hiểu, bà cũng nói bà không biết, lúc bà tức giận cũng từng mắng người làm phiền phức, người làm cầm tiền không làm hết trách nhiệm, cũng dám ghét chủ nhân phiền phức, cũng không phảu thứ gì quý hóa cũng dám cáo mượn oai hùm, cũng không bắt hầu hạ người khác ăn uống ngủ nghỉ, lúc cầm tiền thì không thấy chê phiền, chỉ dám lăm bằm bên tai Thẩm Đình, đều là một đám người không ra gì!

Bà nổi giận Vương Yên cũng không dám làm gì bà, Chương Tước cũng được bà chăm sóc khi còn bé, rất tôn trọng bà, Vương yên một khi dám làm tổn thương bà, con trai mù sẽ là người đầu tiên trở mặt, không dám động, liền không để ý đến bà, phẩy tay một cái kêu đám người ở giải tán.

Trước đây Thẩm Đình không cảm thấy mình có bệnh, nhưng sau khi sống cùng Cố Triều Ngạn, cậu bắt đầu xuất hiện phiền muộn, trong đầu bắt đầu xuất hiện những thứ trước đây cậu không chứa nổi.

Có lúc giật mình tỉnh giấc cậu chợt sinh ra một suy nghĩ đáng sợ, ca ca của cậu, Cố Triều Ngạn, tại sao phải đẩy cậu rời khỏi đó?

Tại sao lại đối xử tốt với cậu như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra, không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể bỏ qua, nằm xuống ngủ, tỉnh lại liền quên.

Chờ đến một thời gian sau nhớ lại, vẫn cảm thấy nghi hoặc.

“Anh đã bao giờ chê em phiền phức chưa?”

Cố Triều Ngạn càng ngày càng bất an: “Em đừng có nghĩ lung tung, anh đã nói đây chỉ là khám bệnh thông thường, đói chưa, đi ăn thôi.”

Thẩm Đình lúng túng, gần đây trái tim cậu luôn không thoải mái, không phải đau cũng không có tật gì, chỉ đơn thuần khó chịu, cậu không biết phải miêu tả cảm giá này như thế nào cho ca ca hiểu, cậu giấu giếm Cố Triều Ngạn cũng đã không ít ngày, không phải cố hết sức che giấu, cái đầu nhỏ của cậu cũng không suy nghĩ được cao siêu đến như thế, mà là sợ sệt, cậu đang sợ hãi, nếu như cậu có bệnh, thứ đáng sợ nhất cậu nghĩ tới đầu tiên là bị Cố Triều Ngạn vứt bỏ.

Cảm giác ấy cho đến ngày hôm nay lại càng rõ ràng.

Thẩm Đình gán tội gây ra cảm giác này cho bệnh viện, không khí, nước, còn có âm thanh, tất cả những thứ ở bệnh viện đều là nguyên do khiến cậu không thoải mái.

Đói bụng sao? Hình như có, Thẩm Đình sờ sờ dạ dày của mình, lại dịch lên cao một chút, dừng lại ở vị khoang ngực bên trái, nơi đó lại đang khó chịu.

Đứa trẻ ngoan không nói dối, cậu không nói dối, cậu chỉ không nói lời nào, vì vậy không tính.

“Đói bụng!”

Thẩm Đình gật đầu, biến thành con cún nhỏ, ôm lấy người đàn ông trước mặt.

Mọi ấm áp đều là ca ca cho cậu, khiến cậu an tâm cũng chỉ có ca ca.

“Em muốn ăn hai bát cơm!”

Cố Triều Ngạn đặt tay lên đỉnh đầu cậu, chậm rãi xoa xoa: “Không phải bình thường em vẫn ăn hai bát sao?”

“Vậy hôm nay ăn ba bát!”

Cậu cười ngắc đầu hỏi Cố Triều Ngạn: “Ba bát, có nhiều không?”

Cố Triều Ngạn nhớ tới không lâu trước đây, có một quãng thời gian tối nào hắn cũng luộc mì vằn thắn cho cậu, ăn khuya lâu như vậy cũng chỉ tăng được một cân thịt, bình thường cũng ăn rất tốt, ngoại trừ cà rốt các loại rau khác cậu đều thích, hoa quả cũng bổ sung liên tục, dì Ngô còn nấu bữa ăn phụ cho cậu, đa số là món Trung, kể cả món tráng miệng kiểu tây như bánh gato cũng có, hắn còn từng ăn bánh gato to bằng lòng bàn tay Thẩm Đình tự tay nướng cho hắn, bên trên trét rất nhiều bơ, mùi khét của bánh cùng vị ngọt của bơ vẫn còn lưu lại trong trí nhớ của hắn, bây giờ nhớ lại, lại có chút hoài niệm.

“Nếu ăn được hết cũng không tính nhiều,” Cố Triều Ngạn nói: “Nếu mà anh nuôi là một con heo, có khả năng bị lỗ chết rồi.”

Thẩm Đình dùng đầu đâm vào ngực hắn, phiên muộn nói: “Cũng không phải em muốn ăn ba bát thật mà.”

40. Chương 40

Edit: Egao

Ăn cơm xong, Cố Triều Ngạn tra bản đồ, cách chỗ ăn ba cây số có khu vui chơi, hần hỏi Thẩm Đình có muốn đi chơi đu quay ngựa gỗ hay không, Thẩm Đình suy nghĩ một lát, dứt khoát đáp không đi.

Không đi, tại sao lại thế? Cố Triều Ngạn không dám hỏi, nhất định là hần đã làm gì đó khiến cậu không vui, mới mất hết hứng thú như thế.

“Muốn đi xem phim.”

Cố Triều Ngạn nâng mắt, nhìn thấy phía đối diện là rạp chiếu phim, ở cửa còn có mấy đôi tình nhân ra ra vào vào, có tay nắm tay, có cả khoác tay nhau.

Chuyện đi xem phim rạp, trước đây Cố Triều Ngạn cũng từng đến với một người, hần không có hứng thú với mấy chuyện này, trước đây cảm thấy thật vô vị, những chuyện có thể giải quyết bằng tiền thật sự không đáng để bụng. Trước khi có Thẩm Đình, hần không cho phép, cũng không ưa người bên cạnh mình làm nũng.

“Đi xem đi, em muốn xem gì?”

Thẩm Đình chọn một bộ phim hoạt hình vừa ra mắt, độ tuổi thích hợp khoảng chừng năm sáu tuổi, vì hình ảnh và nội dung phim tẻ nhạt đến mức khiến Thẩm Đình ngủ gật trong rạp.

Mà Cố Triều Ngạn thì, ngắm Thẩm Đình suốt một nửa thời gian chiếu phim.

Thẩm Đình tựa đầu trên bả vai hần, hô hấp đều đều, hai mắt nhắm chặt.

Cố Triều Ngạn nghĩ, nếu hiện tại cậu tỉnh lại, nhất định sẽ hỏi hần ghé sát như vậy làm cái gì, đáp án Cố Triều Ngạn cũng đã nghĩ xong, liền nói hần đếm lông mi, lông mi của Thẩm Đình vừa dài vừa cong, tựa như cây quạt nhỏ.

Hần nghiêng đầu, dùng môi chạm nhẹ lên mặt Thẩm Đình, cảm giác mềm mại như chạm vào tơ lụa, ngọt ngào đến tận tim, khiến người ta không sinh ra nổi một suy nghĩ xấu xa nào.

Cố Triều Ngạn nắm lấy bàn tay có chút thịt của cậu, cọ cậu ngứa, nhìn thấy cậu tỉnh dậy lại đưa tay lên miệng làm động tác giữ yên lặng, trêu chọc nhắc cậu không được nói chuyện, chờ đến khi cậu mơ hồ nhận ra đây là rạp chiếu phim mới lắc lắc đầu, chui vào lồng ngực hần.

Hàng trước chỉ có một đám trẻ con ngồi, đều ngồi yên tĩnh xem hoạt hình, Cố Triều Ngạn nhìn chúng, cảm

giác như nhìn thấy Thẩm Đình khi còn nhỏ bằng chúng, phẳng phất như hấn đã bỏ lỡ rất nhiều, nhưng lại vui mừng vì hiện tại hấn đã có rất nhiều thứ.

Hấn suy nghĩ miên man, chỉ chớp mắt sau phim hoạt hình đã kết thúc.

Sau khi kết thúc Thẩm Đình bị đánh thức, hai mắt lim dim, bộ dạng không tình nguyện đứng lên theo mọi người ra ngoài.

Cố Triều Ngạn nhận được tin nhắn đã có kết quả khám bệnh, Chu Khúc Sơn đang chờ họ trong văn phòng, Cố Triều Ngạn cất điện thoại, xoa nhẹ gáy Thẩm Đình, nói: “Tĩnh ngủ chưa? Tĩnh rồi chúng ta về bệnh viện.”

Thẩm Đình a một tiếng, khẽ nhếch miệng, nhìn rất ngốc nghếch, cậu hỏi: “Vẫn phải đi bệnh viện sao?”

Cố Triều Ngạn vừa mở miệng, chưa kịp nói gì cậu đã tự hỏi tự trả lời: “Ừm, đúng rồi, vẫn phải đi.”

Sau khi quay lại bệnh viện, vị bác sĩ buổi sáng dẫn họ đi gặp Chu Khúc Sơn.

Khi Cố Triều Ngạn và Thẩm Đình tới nơi, Chu Khúc Sơn cùng vài vị bác sĩ khác đã phân tích xong kết quả khám bệnh của Thẩm Đình, ở đây không có ai là người hấn quen, Cố Triều Ngạn nghĩ tới Cố Triều Nhiên nói cô đã gọi điện thoại cho Chu Khúc Sơn, như vậy liền đơn giản hơn, xem ra Chu Khúc Sơn còn trẻ hơn trong ảnh một ít, không giống một người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi, ông đứng lên bắt tay Cố Triều Ngạn: “Xin chào ngài, Cố tiên sinh.”

Chu Khúc Sơn không phải người Hồng Kông, phát âm tiếng phổ thông rất chuẩn, rõ ràng.

Cố Triều Ngạn cũng chào lại, Thẩm Đình bắt chước nói chào ngài, Chu Khúc Sơn nghe tiếng mới nhìn đến Thẩm Đình.

Các bác sĩ khác lập tức rời đi, đến vị bác sĩ học trò kia cũng ra khỏi phòng.

Phía sau là ảnh chụp CT của Thẩm Đình, trên bàn cũng có mười mấy tờ kết quả xét nghiệm máu, Chu Khúc Sơn rạt thẳng thẩn, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu nói chuyện về bệnh tình của Thẩm Đình.

Có một số thuật ngữ chuyên ngành Cố Triều Ngạn nghe không hiểu, Thẩm Đình lại càng mơ hồ, Chu Khúc Sơn đứng lên, chỉ về phía sau:

“Vết thương của cậu ấy là vết thương cũ từ năm năm trước, máu tụ trong não đã tan.” Ông chỉ cho Cố Triều Ngạn xem trên ảnh chụp CT: “Chính là vị trí này, kích thước không lớn, nhưng dấu vết còn lại vẫn rất rõ ràng, tuy khối máu tụ không còn, nhưng không khôi phục được tình trạng mất đi ký ức và tổn thương trí lực, tình huống này rất giống của một bệnh nhân tôi đã từng gặp, thực ra bệnh nhân kia chỉ cần

điều trị tâm lý nửa năm là khỏi, nhưng anh ta mất tới tận một năm, anh có biết là vì sao không?”

Cố Triều Ngạn đương nhiên không biết, Chu Khúc Sơn nhìn Thẩm Đình, bỗng nhiên nói: “Trong phòng có một chồng xếp gỗ bị đổ, Thẩm Đình, nếu cháu xếp lại được như cũ, sau khi ra khỏi phòng chú sẽ cho cháu một món quà, được không?”

Thẩm Đình miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhìn ông đầy đẽ phòng, rụt cổ, nói: “Không thêm quà của chú...”

Cố Triều Ngạn đã dạy cậu không thể tùy tiện nhận đồ từ người lạ.

Cố Triều Ngạn hiểu ý của bác sĩ, có thể có một số chuyện không tiện cho Thẩm Đình nghe, hần đẩy đẩy Thẩm Đình, nói: “Đi vào chơi xếp gỗ đi.”

Thẩm Đình vẫn không chịu, nhăn nhó hỏi: “Là xếp gỗ kiểu gì?”

Chu Khúc Sơn đáp: “Không chỉ có xếp gỗ, bên trong còn có rất nhiều đồ chơi, có đồ ăn, có cả giường, nếu buồn ngủ cháu có thể ngủ ở bên trong.”

Ngủ lại càng không được, ca ca không cho cậu ngủ trên giường của người khác.

“Đi thôi, Thẩm Đình.” Cố Triều Ngạn sờ sờ gáy của cậu, khiến cậu yên tâm: “Anh ở ngay đây chờ em, em đi chơi đi, đến lúc không muốn chơi nữa thì đi ra.”

Thẩm Đình đến lúc này mới chịu dịch cái mông.

Chu Khúc Sơn nhìn bóng lưng của cậu, giải thích cho Cố Triều Ngạn lí do có căn phòng đặc thù kia: “Những người tới đây khám bệnh, có rất nhiều người không ổn định được tâm tình, hiệu quả động viên tinh thần của căn phòng này không tệ, cách âm cũng tốt.”

Cố Triều Ngạn không có tâm tư nghe ông giải thích, lập tức hỏi: “Lí do mất đến một năm ngài vừa nói, là cái gì?”

“Bởi vì anh ta đang giả ngu, không chịu phối hợp, đáng sợ nhất là anh ta nguy trang rất giống, lừa gạt được tất cả mọi người, bao gồm cả người yêu thân mật với anh ta nhất.”

Chu Khúc Sơn rút hai trang giấy cuối cùng từ chồng giấy trên mặt bàn, đưa cho Cố Triều Ngạn.

“Đây là cái gì?” Hần hỏi, đây hình như là một tờ câu hỏi, bên trên có rất nhiều dấu khoanh tròn, nhìn kỹ, hình như là đáp án của Thẩm Đình.

Vậy mà lại sai toàn bộ?

“Đề bài kiểm tra trí lực của Thẩm Đình.”

Cố Triều Ngạn có cảm giác lúng túng như đi họp phụ huynh cho con: “Em ấy bình thường cũng không tiếp xúc những vấn đề cần suy nghĩ, có khả năng trong thời gian ngắn không kịp phản ứng.”

Chu Khúc Sơn cười lắc đầu: “Đây là trong trường hợp coi phép cộng trừ trong vòng mười đơn vị cũng cần phải suy nghĩ.”

“Có ý gì?” Cố Triều Ngạn nhăn chặt mày: “Tôi không hiểu lắm.”

“Tỉ lệ xác định người bị tổn thương trí lực của đề bài này là mức 50%, trong này có gần 100 câu hỏi, từ dễ đến khó, câu hỏi khó không trả lời được có thể viết lại suy luận của mình lên giấy, đều là đề bài đơn giản đến mức đứa trẻ ba tuổi cũng làm được, cậu ấy lại không, anh cảm thấy lý do có thể là cái gì?”

Trái tim Cố Triều Ngạn sắp nhảy lên tận họng, hỏi: “Cái gì?”

“Là cậu ấy biết đáp án, nhưng cố ý trả lời sai.”

“Không thể nào có chuyện đó.”

Cố Triều Ngạn ngắt lời: “Thẩm Đình sẽ không nói dối, tại sao em ấy phải trả lời sai? Không có lý do gì khiến em ấy phải làm thế cả.”

“Đúng là tạm thời vẫn không xác thực được lý do, hơn nữa nó cũng không đại biểu cho việc cậu ấy khôi phục ý thức. Theo tôi được biết, trước đây khi vết thương ở đầu bệnh nhân khôi phục chưa lâu, trong tình huống thần trí không rõ đã từng bị giam lỏng mấy năm, chuyện này mang tính chất đả kích, thậm chí là hủy diệt tinh thần của người bệnh, chỉ nhìn bên ngoài không thể thấy được là vì cậu ấy có khả năng may mắn nhờ vào việc này tự tìm được phương pháp thích ứng, nó giống như việc ném một người không biết gì lên một hòn đảo cô lập, người đó vẫn sẽ dựa vào bản năng tiếp tục sinh tồn, nhưng anh lại không thể nào biết được người đó đã phải trải qua tâm tình như thế nào.”

Chu Khúc Sơn thấy tâm tình của hắn không ổn định, nói thêm: “Đương nhiên, những kết quả đo lường này chỉ là phiên diện, chỉ là một số bài kiểm tra mang tính phụ trợ, anh không cần sốt sắng như vậy, Cố tiên sinh, anh nên mừng vì thương thế của cậu ấy không cần phải giải phẫu một lần nữa, hơn nữa dưới cái nhìn của tôi, cậu ấy thực ra vẫn biết suy nghĩ, vừa nãy khi tôi mời cậu ấy vào phòng chơi, cậu ấy không dễ bị lừa như một đứa trẻ bình thường, nghe được lời của anh mới chịu đi, đây là một chỗ đột phá tốt, nếu bệnh nhân chịu phối hợp, quá trình trị liệu nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Vậy theo ý của ngài ——”

“Trí lực và tư duy của cậu ấy có thể khôi phục.”

“Thế nhưng,” Chu Khúc Sơn nói tiếp: “Tôi hi vọng cậu ấy có thể ở lại Hồng Kông để trị liệu, cho tới khi khỏi hẳn mới thôi.”

41. Chương 41

Edit: Egao

“Đây là phương án tốt nhất.”

“Tôi không thể bỏ lại em ấy một mình ở chỗ này.”

“Có cái gì gọi là không thể?”

Chu Khúc Sơn chỉ biết quan hệ giữa Thẩm Đình và Cố Triều Ngạn không tầm thường, Cố Triều Nhiên đã thông qua điện thoại nói cho ông biết, vị Thẩm Đình này là con dâu chính thức của nhà họ Cố trong tương lai, người tuy ngốc, nhưng lại rất lễ phép, sẽ không chọc người khác chán ghét. Ông chỉ cần biết bệnh nhân này sẽ không gây phiền phức là được rồi, còn lại ông hoàn toàn không biết.

“Cậu ấy có thể đưa bạn bè người thân đến thăm, anh có thể tới thăm nom, Cố tiên sinh, một chút khoảng cách đó không tính là gì, nhịn đau nhất thời mới có thể đổi lấy tương lai tươi đẹp hơn, anh thấy có đúng không?”

Cố Triều Ngạn không yên lòng liếc nhìn phòng chơi, xác định cửa vẫn đóng chặt mới nói: “Em ấy không có người thân bạn bè, Thẩm Đình chỉ có tôi.”

“Cái gì?”

Chu Khúc Sơn không có hứng thú soi mói việc riêng của nhà người khác, chỉ cau mày chờ vài giây, sắc mặt lại khôi phục như thường: “Nếu đã như vậy, hai người cần có thời gian thích ứng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh chịu để cậu ấy ở lại đây tiếp nhận trị liệu.”

Hắn chịu chứ, làm sao không chịu, trong lòng hắn hàng vạn lần hi vọng Thẩm Đình có thể khỏi bệnh, không phải chỉ là thời gian và khoảng cách sao? Hắn ở lại Hồng Kông luôn cũng được, quan trọng là Thẩm Đình có chịu không?

Cố Triều Ngạn khẽ cắn răng, trong vòng một phút đã nghĩ ra hơn mười lý do giải thích việc bọn họ phải ở lại Hồng Kông một thời gian cho Thẩm Đình nghe.

“Đồng thời, tôi cũng không kiến nghị trong thời gian trị liệu cậu ấy ở cùng với anh. Bệnh nhân trước của tôi cũng là do không phối hợp, cố ý muốn ở cùng người nhà, không chịu ở trong khu trị liệu, dẫn đến việc xuất hiện một số vấn đề khác, ảnh hưởng rất lớn đến tiến trình trị liệu.”

“Vì vậy tốt nhất là đưa cậu ấy vào khu trị liệu, cho phép gia đình mỗi tuần đến thăm hai lần.”

Để Thẩm Đình sống một mình ở khu trị liệu?

Cố Triều Ngạn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Nhóc con chỉ cần rời xa hắn nửa ngày liền rút nước mắt, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng cần hắn ôm ấp, lúc đi ngủ nói mơ gọi ca ca, hắn làm sao có thể để em ấy rời xa khỏi tầm mắt của mình?

Một tuần được thăm hai lần, đây là nơi nào, nhà tù chắc?

Căn bản không hợp lý!

Chu Khúc Sơn như thể nhìn thấu được tâm tư của hắn, nói: “Một tuần hai lần đã rất hợp lý, ở lâu hơn cũng không khác gì, sẽ không mang lại hiệu quả tốt, hi vọng anh có thể hiểu được.”

“Nếu anh đồng ý, chúng ta có thể bắt đầu xây dựng tiến trình trị liệu, Cố tiên sinh.”

Thẩm Đình đến cuối cùng cũng không ngủ trong văn phòng của Chu Khúc Sơn.

Cậu không thích ngủ trên giường của người khác, trên giường còn có mùi của bệnh viện, Thẩm Đình càng không thích.

Đồ chơi bên trong chơi cũng vui, nhưng vừa vào phòng cậu liền hối hận, chỉ ngồi bên cạnh Cố Triều Ngạn chờ đợi cũng khiến cậu yên tâm hơn, coi như chỉ ngồi yên không được chơi vẫn tốt hơn.

Cậu muốn đi ra ngoài, nhưng trong phòng có một bể cá vàng ở vị trí Thẩm Đình với không tới, cậu thích xem cá, mặc dù cá không quan trọng bằng ca ca, nhưng cậu đã đáp ứng ca ca vào đây chơi thì không thể đòi ra ngoài gây thêm phiền phức cho hắn.

Cậu ngồi xếp bằng trên thảm dùng xếp gỗ xếp hình con cá, xếp thành hình thù chỉ có cậu có thể nhìn ra, ngắm mấy con “cá” ở trên mặt đất nở nụ cười, không ai biết cậu đang suy nghĩ gì, có lẽ là con cá làm từ xếp gỗ thực sự rất buồn cười, chính cậu cũng thừa nhận điều đó. Sau khi cười xong lại nằm nhoài cạnh cửa nghe lén, đáng tiếc cái gì cũng không nghe rõ, cậu chỉ có thể phân biệt thanh âm nào là của ca ca nhà mình.

Thẩm Đình nắm lấy quần áo nơi lồng ngực, chuyện gì đang xảy ra vậy, vị trí này vô cùng khó chịu, cậu muốn càn quấy, muốn rít gào.

Cửa lúc nào mới được mở ra? Ca ca sẽ tới tìm cậu sao? Cậu buồn ngủ quá, rất nhớ ca ca.

Cũng muốn về nhà.

Thẩm Đình nhìn bốn phía, ngồi trong một góc chỉ có thể chứa đựng một người chống cằm, cậu thích nơi như thế này sao? Hình như không phải, trong lòng cậu cảm thấy là lạ, cậu thích chơi đồ chơi đúng không, làm gì có chuyện cậu không thích, đáng đáp quần lấy Cố Triều Ngạn đòi hắt mua ở trung tâm thương mại của mình cậu vẫn còn nhớ rõ, vừa đảo mắt một cái lại không thấy hứng thú nữa.

Cậu như mất đi hồn phách của bản thân, không nhớ được cái gì, cảm thấy cậu bây giờ không phải là chính mình, cậu tên là Thẩm Đình, Thẩm Đình vì sao lại xuất hiện ở đây được, cậu đáng ra phải bị giam ở nhà cũ mới đúng, ký ức rất loạn.

Thẩm Đình rất muốn được Cố Triều Ngạn ôm ấp, cậu ở trong phòng chưa được nửa giờ liền xông ra ngoài, Cố Triều Ngạn tựa hồ cũng không tốn nhiều thời gian để quyết định, từ lúc Thẩm Đình bắt đầu đi vào phòng cho đến khi cậu dụi mắt chạy ra ngoài tìm hắt.

Thẩm Đình nghe thấy Cố Triều Ngạn nói chuyện với bác sĩ Chu: “Được, tôi sẽ sắp xếp thời gian.”

Chu Khúc Sơn gật đầu, không lên tiếng nữa.

Trên đường về khách sạn sắc mặt của Cố Triều Ngạn không dễ nhìn, Thẩm Đình vốn đang buồn ngủ, bị ánh mắt của hắt hù sợ không dám ngủ. App chỉ đường phát ra âm thanh hướng dẫn đi đường, Thẩm Đình cảm thấy tê nhạt liền nói theo lời hướng dẫn, cậu không bắt chước được, cũng không biết được, quay đầu về phía cửa sổ xe lăm bầm, chọc Cố Triều Ngạn buồn cười, không khí trong xe mới bắt đầu hòa hoãn.

Trợ lý của Cố Triều Ngạn đưa một đồ dùng đến khách sạn, buổi tối khi bọn họ dùng cơm ở lầu dưới khách sạn, Thẩm Đình nghe thấy Cố Triều Ngạn gọi điện thoại, nói không cần chuyển đồ đến khách sạn nữa, bắt đầu tìm nhà ở phụ cận.

Thẩm Đình vội vội vàng vàng nuốt miếng thịt bò trong miệng, hỏi: “Tại sao lại không ở khách sạn?”

Cố Triều Ngạn kinh ngạc với năng lực quan sát của Thẩm Đình, vì hắt cho rằng Thẩm Đình nghe thấy mấy câu này chỉ nhiều nhất là hỏi hắt gọi cho ai, chưa từng nghĩ tới cậu sẽ suy đoán ra được gì từ mấy câu nói, lời Chu Khúc Sơn nói buổi sáng vẫn quanh quẩn bên tai hắt, bản thân hắt cũng xác thực vẫn luôn suy tư từ sau khi rời khỏi bệnh viện, đến cùng Thẩm Đình vì sao lại trả lời sai toàn bộ câu hỏi.

Là hắt không cho Thẩm Đình đủ cảm giác an toàn sao? Khiến nhóc con này vẫn luôn giấu giếm trí lực của mình.

Tuy Chu Khúc Sơn đã nhấn mạnh đây không nhất định là biểu hiện của việc khôi phục, nhưng Thẩm Đình xác thực không giống với vẻ mê man hồ đồ khi trước, em ấy bắt đầu thay đổi từ khi nào? Cố Triều Ngạn không nhớ ra nổi. Thiệt thòi cho hắn vẫn luôn sống chung với Thẩm Đình, tự xưng bản thân rất thâm tình, kỳ thực trong lòng vẫn đối xử với cậu như một đứa trẻ vĩnh viễn không khỏi bệnh, lại vì sợ Thẩm Đình sẽ rời đi mà không dám thừa nhận sự thật, hắn xem thường bản thân mình trở nên như vậy.

“Bởi vì chúng ta phải ở lại đây một quãng thời gian.”

“Một quãng thời gian, là bao lâu ạ?”

“Trước khi mùa hè tới.”

“Nhưng còn rất lâu nữa mới tới mùa hè.” Thẩm Đình đột nhiên cảm thấy tring miệng đắng nghét, lập tức uống mấy ngụm nước trái cây: “Chúng ta không thể về nhà sao? Còn dì Ngô nữa, dì Ngô phải làm sao bây giờ, dì chắc chắn đang chờ chúng ta về nhà.”

Cố Triều Ngạn đâu còn tâm trí suy nghĩ đến người khác, chỉ lo cho cậu: “Mùa hè rồi sẽ tới, nếu em nhớ dì ấy, anh đón dì sang đây.”

“Phải đi về nhà!”

Thẩm Đình hỏi liên tục: “Có phải chờ em khỏi bệnh là chúng ta có thể nhà?”

Trước khi đến đây hắn không nói như vậy, Cố Triều Ngạn nhớ rõ, Thẩm Đình khẳng định cũng nhớ, chỉ là đến bây giờ em ấy đã biết rồi, em ấy đến để chữa bệnh.

Em ấy không ngốc nữa rồi, Cố Triều Ngạn, quả dưa ngốc có thể chữa khỏi bệnh.

“Đúng vậy, Đình Đình.”

Em ấy là Thẩm Đình, Thẩm Đình ngoan ngoãn biết bao nhiêu.

“Phải làm thế nào mới khỏi?”

Thẩm Đình muốn khóc, lời nói của cậu bị nghẹn lại trong cổ họng, không hiểu cho đến nay Cố Triều Ngạn cho cậu tất cả là vì cái gì, cậu có toàn bộ ký ức mấy năm sau khi khỏi bệnh, nhưng không có ký ức trước đó, cái này rất quan trọng sao? Em của bây giờ không tốt sao, ca ca? Em khắp toàn thân từ trên xuống dưới, không có một chỗ nào không giống mọi người mà.

“Thẩm Đình, em trước tiên đừng khóc.”

Cố Triều Ngạn không còn cách nào khác, hấn quyết định nói thật.

“Anh hi vọng em biết, những chuyện anh phải làm hiện tại và sau này cũng không phải vì anh, mà là vì em, nhưng anh sẽ ở bên cạnh em cùng em đối mặt, anh ở lại đây, chờ tới lúc mùa hè đến, chúng ta liền về nhà.”

Bởi vì người có thể đưa ra lựa chọn vẫn luôn là em, Thẩm Đình.

Vẫn luôn là em.

42. Chương 42

Edit: Egao.

Quá trình tiến hành thuận lợi hơn so với tưởng tượng.

Thẩm Đình tuy chống cự khá rõ ràng, nhưng vẫn chịu nghe lọt tai lời hấn nói.

Cố Triều Ngạn dự định dành mấy ngày đi ăn uống ở Hồng Kông. Sau khi tìm được nhà, bọn họ thu dọn hành lý từ khách sạn ra ngoài, hai ngày sau, Thẩm Đình ngồi trong nhà nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh, chăn mền của cậu được gửi tới, bên trên vẫn còn thơm mùi nước giặt.

Thẩm Đình đắp kín chăn ngủ một buổi tối, nửa đêm gặp ác mộng, cố nén nước mắt lay tỉnh Cố Triều Ngạn, trốn vào chăn của hấn thảo luận, chăn này không tốt, sau này cậu không đắp nó nữa.

Cố Triều Ngạn tốt tính dễ dàng cậu, nghe cậu không ngừng khóc nức nở, tức giận đến mức đạp luôn chăn của cậu xuống giường, đã mất công gửi đồ từ ngàn dặm xa xôi vẫn còn khiến cậu khóc, hấn cảm thấy chẳng ra làm sao.

Hấn dùng mọi biện pháp, vỗ vỗ lưng đứa trẻ, hát một bài hát ru khó nghe, đóng đưa ru cậu, thấy Thẩm Đình cong người, đặt ngón tay cái lên môi lại không dám cắn, hai hàng lông mi ướt át nhẹ nhàng rung rung, hấn cảm thấy mắt mình cũng bắt đầu ê ẩm, hoài nghi do đèn ngủ quá sáng, nhanh chóng tắt đèn đi.

Thẩm Đình không chê hấn hát khó nghe, dư âm sau cơn ác mộng làm cậu không thể ngủ ngon, hể tỉnh giấc lại sờ soạng bên cạnh tìm người, nói muốn ca ca ôm.

Cố Triều Ngạn chảy nước mắt, may mà không có ai nhìn thấy, nước mắt của hấn lại chẳng có gì quý giá, ngay trong khoảnh khắc rơi xuống lập tức biến mất, đó chỉ là vật tượng trưng cho việc hấn đang đau lòng.

Thẩm Đình bé nhỏ của hấn, rốt cuộc đã mơ thấy cái gì?

Buổi sáng ngày đưa Thẩm Đình đến khu trị liệu, Thẩm Đình không mang theo gì cả, đến cái thìa yêu thích của cậu cũng không mang theo, Cố Triều Ngạn hôn nhẹ lên khóe miệng của cậu, cậu không phản ứng lại, một lát sau mới nhón chân lên, ôm chặt lấy cổ Cố Triều Ngạn, hôn lên môi hắn.

“Anh phải nhớ kĩ em đây, ca ca.”

Cậu nói chuyện như thể sắp phải sinh ly tử biệt, một giây sau nước mắt có thể vỡ òa: “Em sẽ nghe lời, anh cũng phải nghe lời nhé, được không?”

Cậu muốn Cố Triều Ngạn nghe mình, nhớ cậu thật nhiều thật nhiều lần.

“Được rồi, Thẩm Đình.”

Hắn nhất định phải nhẫn nhịn, nếu không Thẩm Đình không thể bước nổi vào cánh cổng kia.

Thẩm Đình không thể tiếp tục bị ràng buộc sống như một đứa trẻ, hiện tại là thời điểm nên xé sợi dây trói buộc đó ra, khiến cậu tự mình bước tiếp.

“Nhắc lại một lần nữa địa chỉ nhà và số điện thoại của anh.”

Thẩm Đình học thuộc lòng đọc từng chữ từng chữ, Cố Triều Ngạn lại hôn cậu một lần nữa, ôm ấp đầy lưu luyến: “Hai ngày nữa anh tới đón em.” hắn nói.

“Em biết.” Thẩm Đình kìm nén nước mắt nói: “Em biết lúc nào ca ca sẽ tới đón em, em chờ anh.”

“Sau đó em phải cố gắng lên.”

Cố Triều Ngạn không muốn phá vỡ kế hoạch này, hắn đứng như trời chồng, nếu lúc này hắn không khống chế được tâm tình của mình mà khóc lên, tương lai sẽ bị Thẩm Đình cười nhạo rất lâu.

“Em phải cố lên, mùa hè sẽ tới rất nhanh.”

Thẩm Đình gật đầu thật mạnh, trong lòng xác thực có chút chờ mong.

—

Một tháng đầu tiên không có Thẩm Đình trôi qua rất gian nan.

Nhà mới sau khi sửa sang xong còn lạnh lẽo hơn so với nhà họ Cố, sau khi Thẩm Đình rời đi hắn cũng không muốn ở lại nơi này, đôi khi hắn tình nguyện ở khách sạn. Hắn một tuần bay hai lần, chỉ có thứ tư và chủ nhật mới được đón Thẩm Đình ra ngoài nửa ngày, hoặc là nghe cậu nói chuyện, hoặc về nhà ôm nhau ngủ, chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu mọi thứ đều trở nên tốt đẹp.

Thẩm Đình từ sau tháng đầu tiên bắt đầu nói ít hơn, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Cố Triều Ngạn luôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng ngẫm lại cũng không suy ra được cái gì.

Chu Khúc Sơn nói, quá trình trị liệu diễn ra rất thuận lợi, Thẩm Đình có thể nhớ được tên của một hai bạn cùng lớp.

Đây là một bước đột phá rất lớn, nhưng Thẩm Đình lại không tự mình nói cho hắn biết.

Cậu vẫn như trước đây mỗi tuần đều ngóng trông ca ca tới đón, tựa như một đứa trẻ bị nhốt, vừa nhìn thấy Cố Triều Ngạn liền nhào tới, muốn ôm ấp hôn môi, mặt đỏ như trái cà chua, âm thanh khi nói chuyện ngày càng nhỏ.

Bảo bối của hắn đã biết thẹn thùng, Cố Triều Ngạn nghĩ.

Hắn chờ mong Thẩm Đình có thể nói nhiều hơn với hắn hai cậu về chuyện khôi phục ký ức, nhưng Thẩm Đình đối mặt với việc này lại chỉ tỏ ra trầm mặc, cậu dùng nụ cười qua loa lấy lệ với Cố Triều Ngạn, nói mình chỉ nhớ lại có một chút, sau đó lại dùng một câu lấp kín trái tim thấy bại của hắn ——

Ca ca, em càng ngày càng nhớ anh hơn, anh thì sao?

Cố Triều Ngạn đáp: nhớ nhiều hơn cả em.

Hắn muốn hỏi Thẩm Đình, còn nhớ những chuyện khi cậu còn sống cùng mình hay không.

Thẩm Đình một chút cũng không quên, còn cảm thấy những chuyện đã xảy ra càng ngày càng rõ ràng, như thể các giác quan đều được phóng đại, trước đây cậu làm nũng như thế nào, bò lên đầu hắn làm mau làm gió bằng cách nào, làm sao để giả ngu, à không, đây không phải giả ngu, khi đó là cậu thật sự ngu ngốc, lén lút ăn đồ ăn vặt kiểu gì. Còn có người đàn ông trước mặt này, người ngủ chung với cậu gần một năm, một vị ca ca cậu không quen không biết, đã từng nhần nhục chịu khó nửa đêm bò dậy làm đồ ăn khuya cho cậu như thế nào, cậu đều nhớ rất rõ ràng.

Có những câu nói thậm chí không phân biệt ngày đêm liên tục thay phiên nhau trực tiếp xuất hiện trong đầu cậu.

Cái gì mà việc này chỉ có thể làm với anh, cái gì mà sẽ không kết hôn với người khác, lại còn hầu hạ em

như hầu hạ tổ tông nữa.

Thẩm Đình vừa nghĩ lại liền cảm thấy cậu không dám nhìn nữa.

Ca ca của cậu là ca ca tốt nhất trên thế giới này, đốt đèn lồng khắp nơi cũng tìm không thấy được người thứ hai.

Những chuyện anh ấy làm, thực sự rất đáng thẹn, nhưng không thể không nói vẫn còn có lương tâm.

“Nhớ được, em đều nhớ.” Cậu ôm lấy cánh tay Cố Triều Ngạn, nói: “Ca ca anh yên tâm đi, em đều nhớ hết.”

“Vẫn nhớ là được rồi.”

Cố Triều Ngạn chỉ mong cậu tuyệt đối đừng quên một chi tiết nào: “Tương lai còn phải trả cả gốc lẫn lãi đấy, đừng có quên.”

“Muốn trả như thế nào ạ?”

“Tùy theo khả năng của em, bưng trà rót nước, bóp vai bóp chân, những việc này đều được chấp nhận.”

Thẩm Đình nghe hiểu hết nhưng lời này, tốc độ khôi phục của, nhưng khi dứt cậu vượt xa tưởng tượng của Cố Triều Ngạn, nhưng khi đứng trước mặt Cố Triều Ngạn, cậu càng muốn làm một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu.

Nói cách khác, cậu muốn trở thành người Cố Triều Ngạn thích.

Cố Triều Ngạn thích cậu như thế nào, cậu có thể biến thành bộ dạng đó.

“Vậy anh sẽ dạy em sao?”

Thẩm Đình vui vẻ chấp nhận: “Em vừa học là nhớ, bác sĩ Chu cũng từng khen em rất giỏi.”

“Thật không?”

Cố Triều Ngạn cái gì cũng không biết.

“Anh cũng cảm thấy em rất giỏi.”

Thời gian bất tri bất giác trôi qua tháng ba, tháng tư đã tới.

Tình hình của Thẩm Đình càng ngày càng tốt, đến khi không cần khống chế thời gian trị liệu, Chu Khúc Sơn nói cậu có thể qua đêm ở bên ngoài, nhưng dặn Cố Triều Ngạn ngày hôm sau nhất định phải mang người lành lặn trả về, Cố Triều Ngạn nghe xong câu này rất bất mãn, hắn cũng không phải thú dữ ăn thịt người, còn không đến mức thần kinh đến như vậy, vui vẻ đón người về nhà, nói ngủ cũng chỉ là ngủ, tuyệt đối sẽ không tấy máu tay chân.

Huống hồ bây giờ hắn có lòng làm cũng không có gan chịu.

Thẩm Đình khỏi rất nhanh, có lẽ chỉ gặp hai lần một tuần còn khó phát hiện, những hành vi nhỏ không đáng kể kia hắn chỉ có thể phát hiện hai lần trong một tuần, nhưng qua thời gian dài, bỗng nhiên nhớ lại mới nhận ra đã thay đổi rất nhiều.

Cũng không còn là đồ ngốc dính hắn nhơm nhớp như cháo nữa rồi.

Như vậy làm sao khiến Cố Triều Ngạn không bận tâm cho được?

Hắn cũng đã từng làm việc xin lỗi người ta.

Thẩm Đình nằm trên giường nhìn ca ca, một tấm chăn hai con người, Cố Triều Ngạn không dám tùy tiện ôm cậu, chờ đến khi Thẩm Đình xem xong bài tập trị liệu của ngày hôm nay nằm co ro giữa giường, bấp bệch toàn thân Cố Triều Ngạn đều đã banh thật chặt.

“Anh không ôm em sao?”

Thẩm Đình dụi dụi mắt hỏi hắn, Cố Triều Ngạn giả ngu ừ một tiếng: “Sợ em nóng.”

“Em không nóng.”

Thẩm Đình vươn tay chọc chọc mặt hắn, cười ra lúm đồng tiền, sấn lại gần chui vào lồng ngực hắn.

“Em rất nhớ anh, ca ca.”

Cố Triều Ngạn theo thói quen hôn một cái lên mặt cậu, nghe cậu oán giận đề bài hôm nay của bác sĩ Chu rất khó.

“Lúc nào mới khỏi được đây? Hi vọng ngày mai em tỉnh dậy là khỏi, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà, gần đây nhìn anh quá mệt mỏi, đúng không?”

Cậu nhìn thấy quầng thâm trên mắt Cố Triều Ngạn, còn có lớp râu mỏng dưới cằm, đau lòng nói: “Anh mau ngủ sớm một chút đi, ca ca ngủ ngon.”

Cố Triều Ngạn không tránh được cậu, chỉ có thể ôm chặt hơn.

“Ngủ ngon.”

43. Chương 43

Edit: Egao.

Sau khi thời tiết ấm lên, những kí ức Thẩm Đình có thể nhớ tới ngày càng nhiều.

Nhưng cậu không muốn chia sẻ những kí ức không vui với Cố Triều Ngạn, cậu chỉ muốn lưu lại những điều tốt đẹp nhất, những bộ phận âm trầm xám xịt kia muốn để cho thời gian cuốn trôi đi.

Cậu trở nên rất cởi mở, còn trở thành bạn bè với một vị bác sĩ thực tập ở khu trị liệu.

Cố Triều Ngạn ngồi trong phòng làm việc nhận ảnh chụp từ tay bảo tiêu, Thẩm Đình và vị bác sĩ thực tập kia trồng cây trong vườn hoa, nói là hoạt động trồng cây gì đó do khu trị liệu tổ chức, vị thực tập sinh và Thẩm Đình đứng rất gần nhau.

Cây là do thực tập sinh kia bê đi trồng, hố đất cũng là anh ta đào, nước cũng do anh ta gánh tới, mà bảo bối nhỏ Thẩm Đình của hắn chỉ đứng cổ vũ cho người ta, còn giúp người ta lau mồ hôi.

Cố Triều Ngạn nhìn xong hai mắt đều chua loét.

Cho dù bảo tiêu đã giải vây giúp Thẩm Đình, là do tiểu thiếu gia dễ tính, ai cũng yêu thích cậu ấy, ai cũng thấy được cây của tiểu thiếu gia là do vị bác sĩ kia cướp đi trồng, hố đất cũng do anh ta can ngăn nói mình có thể tự đào, cho đến tưới nước, anh ta chỉ gánh từ trong hồ ra, tiểu thiếu gia vẫn tự tay tưới mấy gáo nước.

Ai cũng yêu thích, nhưng không phải loại yêu thích như hắn, vị bác sĩ này nhìn thế nào cũng chỉ kém viết bốn chữ “Muốn tán tỉnh em” lên mặt, điểm này chỉ cần dựa vào kinh nghiệm gần một năm qua của Cố Triều Ngạn là nhìn ra.

Hắn cảm thấy bản thân mình đại khái “đã có tuổi”, càng già càng trẻ con, đến những việc như thế này cũng phải chấp nhận, nhìn những tấm ảnh kia, muốn vứt đi lại không nỡ, hắn ôm một tia may mắn hỏi bảo tiêu: “Có phải Thẩm Đình tự đưa ra yêu cầu lau mồ hôi cho cậu ta không?”

Lúc ở nhà hần cũng không quá cưng chiều Thẩm Đình, những chuyện phải biết hần vẫn dạy cho cậu làm, hần đã sớm qua tuổi yêu đương thời ô mai, một viên kẹo cũng phải bẻ đôi chia cho nhau ăn, hần để Thẩm Đình tự rửa bát giặt quần áo, tuy quần cậu rất chặt nhưng cũng từng tự tay gội đầu cho đối phương, nhưng không có sự ngọt ngào thuần túy như vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, đây chính là những chuyện tuổi của Thẩm Đình hay làm.

“Cũng không hần.”

Bảo tiêu không đứng quá gần nhưng vẫn thấy rất rõ: ” Là thiếu gia chủ động lấy khăn tay ra đưa cho người ta tự lau.”

Dứt lời liền quan sát sắc mặt của ông chủ, quyết định nuốt câu “Thẩm Đình còn mua nước uống cho người ta” vào trong bụng.

“Bác sĩ Chu nói thế nào?”

Cố Triều Ngạn chăm chú nhìn vào hai người đang cười trong ảnh, tuổi xấp xỉ nhau, vị bác sĩ này không hề xấu, lại cao ráo, nhưng lại không cao hơn Thẩm Đình bao nhiêu —— ít nhất không cao hơn hần, Cố Triều Ngạn bắt tri bất giác đem bản thân ra so sánh, tên kia nhìn qua có vẻ lớn hơn Thẩm Đình một chút, dựa theo thói quen của Thẩm Đình, đại khái là cậu sẽ đi sau móng người ta gọi ca ca ơi ca ca à?

Thanh âm của Thẩm Đình mềm mại, cười lên một cái còn ngọt hơn kẹo bông, làm gì có ai không thích được!

Mịa!

Không phải nói muốn rèn luyện tính độc lập cho em ấy sao, không phải nói ỷ lại vào người khác sẽ ảnh hưởng đến trị liệu hay sao? Đây là thực tập sinh nơi nào gửi tới, làm lỡ tiến trình khôi phục của người khác cậu ta bồi thường nổi sao? Chu Khúc Sơn cũng không thêm quần lý!

“Thực tập sinh này là ai?”

Cố Triều Ngạn vừa nhìn thấy ảnh chụp liền đau đầu: “Thương lượng với bác sĩ Chu, đưa cậu ta đến nơi khác thực tập đi.”

“Không đưa đi được,” thư ký đứng bên cạnh đột nhiên tra được thông tin của bác sĩ thực tập, nhắc nhở Cố Triều Ngạn: “Đây là cháu trai bảo bối của bác sĩ Chu, năm sau sẽ chuyển sang chính thức, do bác sĩ Chu tự tay hướng dẫn, ai cũng không động vào được.”

Cố Triều Ngạn vô cùng chua xót, vậy bảo bối Thẩm Đình của hần có thể bị người khác động vào chắc?

Động tâm cũng không cho!

Tiến trình trị liệu còn hai tháng, tức là phải tiếp xúc với tên kia hai tháng nữa? Gần đây Thẩm Đình lại không dễ lừa như ngày xưa, đã biết tính toán, Cố Triều Ngạn hỏi cậu, cậu sẽ trả lời theo ý muốn của hắn, không giống như trước đây chỉ biết thẳng thắn trả lời một cách vô tâm vô phể.

Ngoan vẫn là ngoan, vẫn rất dính hắn, nhưng Cố Triều Ngạn khi đối diện với cậu cảm giác như đang nhìn một người lạ, không dám tùy tiện thân mật với cậu, hôn môi cũng chỉ chạm nhẹ một cái là thôi, tình cờ có mấy lần hôn sâu đều do Thẩm Đình chủ động trước.

Cũng không thể tốn công tốn sức còn để người khác thừa dịp chen vào.

“Hoãn công việc buổi chiều lại,” Cố Triều Ngạn nghĩ thầm không thể tiếp tục như vậy: “Sau đó tôi muốn đi đón Thẩm Đình.”

“Nhưng không phải hôm nay mới thứ sáu sao?...”

Hơn nữa vé máy bay còn chưa mua...

“Thứ sáu thì làm sao?”

“Không, không sao ạ...”

—

Thẩm Đình sau khi ăn cơm trưa liền đi ra ngoài đi bộ tiêu cơm, Chu Giản Chi không biết lấy đâu ra một con chó con bị thương ôm đến cho cậu xem.

Chu Giản Chi sống ở tầng dưới tầng của Thẩm Đình, thường xuyên đến ký túc xá tìm cậu, có gì hay ho đều mang cho cậu xem.

“Ở đây không cho nuôi thú cưng.”

Thẩm Đình rất thích chó con, nhưng không dám vi phạm, sờ sờ hai cái liền buông tay: “Anh nhặt nó ở đâu? Mang trả đi.”

Chu Giản Chi ôm chó con vào ngực, nói: “Anh biết rồi, đã tìm được người nhận nuôi anh nhặt được trên đường, nó bị người ta bỏ vào túi giả làm túi rác ném vào thùng, anh đi ngang qua nghe thấy nó kêu thảm thiết mới nhặt về.”

Thẩm Đình cười: “Nếu bác sĩ Chu biết anh lại bị mắg!”

Chu Giản Chi vừa tốt nghiệp đã bị gia đình ném đến chỗ này của Chu Khúc Sơn thực tập, bản thân kỳ thực không thích đi làm ở đây, dự định công tác hai năm rồi về mở trạm cứu trợ động vật, còn mời Thẩm Đình tới hỗ trợ.

“Phải hỏi ý kiến của ca ca em đã.” Lúc ấy Thẩm Đình đã trả lời như vậy.

“Không để bác sĩ Chu phát hiện là được rồi.” Chu Giản Chi nháy mắt với cậu: “Vừa nãy em cũng sờ nó rồi, giờ em là tòng phạm, chỉ cần anh biết em biết thôi là không sao.”

Thẩm Đình cười nói: “Em sẽ không mách đâu.”

Chu Giản Chi hài lòng gật đầu, sờ sờ chó con trong ngực: “Em đang đi đâu?”

Thẩm Đình có một người anh trai rất yêu thương cậu, đây không phải là bí mật gì, Chu Giản Chi vừa đến nơi này đã biết, sau đó nảy sinh tình cảm khác với Thẩm Đình, lại được biết anh trai của cậu cũng không phải anh trai ruột thịt, mà là... loại quan hệ đó, mối tình đầu còn chưa kịp nảy sinh đã bị ép chết từ trong trứng.

Thẩm Đình tuy mỗi ngày đều tỏ ra lạc quan tươi sáng, nhưng Chu Giản Chi biết, chỉ có lúc ca ca của cậu đến thăm mới là lúc cậu vui vẻ nhất.

“Đi bộ tiêu cơm rồi về ký túc.” Thẩm Đình gần đây rất say mê luyện chữ, trước đây Cố Triều Ngạn bắt cậu viết một ngàn chữ kiểm điểm cậu còn không chịu, cố ý viết xiên xiên xẹo xẹo, chọc tức ca ca, hiện tại cho dù viết xong cũng không có ai ở bên cạnh khen ngợi cậu.

“Về ký túc làm gì?” Chu Giản Chi nhíu mày; “Thời tiết hôm nay rất đẹp, em đừng có chui lủi trong ký túc xá, dẫn chó đi dạo với anh đi.”

“Anh vừa bảo không được để bác sĩ Chu thấy.”

“Chó con bé tí xiu như vậy, sẽ không bị phát hiện đâu.”

Ánh mắt Thẩm Đình do dự, Chu Giản Chi lén lút đưa chó con cho cậu: “Em có muốn ôm nó không, anh tắm cho nó rồi, ôm thoải mái, anh còn lấy tên cho nó, gọi là Túi Sữa, nhưng hiện giờ có khả năng nó chưa nghe hiểu...”

Thẩm Đình không dám ôm, chó con chỉ to bằng lòng bàn tay, nhờ không may bị cậu làm tổn thương: “Em không ôm đâu... Giản Chi, em không dám...”

“Không sao hết, em ôm đi, đến chiều là phải đưa cho người nhận nuôi rồi...”

“Em không muốn...”

Đột nhiên có một trận gió ẩm thổi qua, kéo theo một nửa vườn hoa rung động, một ít lá cây rơi xuống phát ra tiếng sà sạt, Thẩm Đình nhìn thân cây xấu xí kia, nhớ tới ngoài cửa sổ phòng mình ở nhà Cố Triều Ngạn có cành cây, trên cây còn có sóc, mùa đông năm ngoái còn chạm vào mũi chân cậu.

“Được rồi... Nhưng em sợ làm đau nó, em chỉ ôm vài giây thôi được không?”

“Chỉ sợ em ôm xong không muốn trả lại thôi.”

Thẩm Đình cười cười, vươn hai tay ra, cẩn thận nhận chó con.

Ai ngờ cậu vừa chạm vào, chó con liền sủa một tiếng.

Thẩm Đình sợ đến mức rút tay lại.

“Vẫn là, vẫn là không ôm...”

Cố Triều Ngạn vừa tới nơi liền nghe thấy cái gì mà ôm với không ôm, tức sôi cả máu.

“Thẩm Đình.”

Hắn cầm theo bánh kem mà trợ lý xếp hàng đi mua, ngồi trong phòng chờ thấp thỏm không yên, hắn một giây đều không đợi nổi, nhất định phải chạy đến tận nơi tóm người.

“Ca ca!”

Phản ứng của Thẩm Đình rất nhanh, còn chưa quay lại đã biết là ai, vừa quay đầu liền không nhận được lao tới trước mặt Cố Triều Ngạn, tâm tình kích động, lại ngại có Chu Giản Chi ở phía sau, không tiện nhào vào người hắn, chỉ ôm một cái, lúc rời đi hôn nhẹ lên cổ Cố Triều Ngạn, nhỏ giọng hỏi hắn: “Sao anh lại đến đây?”

Cố Triều Ngạn dùng một tay ôm eo cậu kéo về phía mình, ghen, hỏi: “Anh tới không đúng lúc hả?”

Thẩm Đình nghe không hiểu, hôm trước vừa mới gặp nhau, sau khi gặp được lại càng nhớ nhung, cậu có vô số chuyện muốn kể cho hắn nghe, mỗi đêm đều muốn được Cố Triều Ngạn ôm ấp, vì vậy mới nghe lời Chu Khúc Sơn, ngoan ngoãn phối hợp.

Cậu không biết có thể ở cùng Cố Triều Ngạn bao lâu, vì vậy thừa dịp Chu Giản Chi chưa bước đến đây, hỏi Cố Triều Ngạn: “Ngày hôm nay anh có thể mang em về nhà sao?”

Cậu thật sự không biết bản thân mình đang hỏi cái gì hay sao?

Cố Triều Ngạn vừa xuống máy bay, chưa kịp ăn trưa, hiện tại có chút chóng mặt.

“Mang chứ, đương nhiên là mang rồi!”

Thẩm Đình gầy, cảm trở nên nhon hơn, một chút thịt trên eo hằn vết vả nuôi được cũng không còn, Cố Triều Ngạn bầm bầm, gầy thêm chút nữa là hằn chỉ cần dùng một tay cũng ôm được, con nhà ai người đó đau lòng, đến giờ mới có mấy tháng, có nơi nào nuôi trẻ con kiểu này sao?

“Bảo bối, muốn về nhà sao?”

“Em nhớ anh...”

Bước chân của Chu Giản Chi khựng lại, có mấy lời không nghe được thì thôi, sau khi lọt vào tai mới phát hiện bản thân mình thực sự nực cười, vốn muốn tiến lên chào hỏi, cuối cùng lại đứng tại chỗ, quay mặt về phía Cố Triều Ngạn cười cười, khom lưng chào hân, sau đó ôm chó con quay lưng rời đi.

44. Chương 44

Edit: Egao.

Sau khi về đến nhà, Cố Triều Ngạn đi tắm rửa sạch sẽ trước, sau đó quá mệt không muốn ra ngoài đi ăn liền gọi đồ ăn ngoài.

Trong lúc tắm rửa đồ ăn đã tới, Cố Triều Ngạn tắm xong không thấy nhóc con nhà mình ăn vụng, rất bất ngờ, Thẩm Đình đang hồn nhiên ngồi trên sofa ăn bánh kem, thời tiết hôm nay rất đẹp, nhưng bánh cũng sắp chảy mất, cậu ăn dính bơ đầy mép, thật đẹp mắt, Cố Triều Ngạn vừa lau tóc vừa nghĩ, không biết em ấy với bánh kem ai ngọt hơn.

“Em có đói bụng không?”

Cố Triều Ngạn lấy máy sấy tóc ra: “Đói thì ăn trước đi, đừng chờ anh.”

Thẩm Đình quay đầu lại nhìn hân, híp mắt cười, nói: “Em vừa ăn cơm xong rồi.”

Cố Triều Ngạn sấy tóc qua loa rồi thôi, tóc rối rơi xuống trán nhìn có vẻ trẻ hơn, còn có một chút ôn nhu, Thẩm Đình liếc mắt nhìn lên nhiều lần, sau đó đặt đĩa bánh mới ăn được một nửa lên bàn, quyết định giúp ca ca của cậu sấy tóc.

“Anh vừa xuống máy bay sao?” Thẩm Đình cầm máy sấy, Cố Triều Ngạn còn chưa kịp ngồi xuống đã bị cậu kéo đến trước chân, thấy cậu ưu thương nói: “Em có lòng tốt thương anh đó, ca ca.”

“Có cái gì mà đau lòng.”

Cố Triều Ngạn kiềm chế lại nội tâm đang kích động của mình: “Anh lại không mất miếng thịt nào... máy bay cũng đâu cần anh lái...”

Thẩm Đình thở dài: “Em giúp anh sấy tóc được không?”

Cố Triều Ngạn gật đầu, kéo ghế đến gần bàn, ngồi phía trước Thẩm Đình, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi....

Hình như hân hơ sốt sáng quá đà...

“Đừng sấy quá nóng...”

“Em biết mà.” Thẩm Đình cười khê: “Em biết sấy tóc, lúc anh không ở bên cạnh, em đều tự sấy.”

Cố Triều Ngạn mím môi, trầm tư không nói chuyện.

Thẩm Đình sấy rất nhẹ nhàng, đầu ngón tay ôn nhu vò tóc hân, Cố Triều Ngạn vì quá sốt sáng cũng không kịp hưởng thụ, ngược lại cảm thấy như bị dẫn vật.

“Thẩm Đình... Đủ rồi...”

Bụng dưới nóng như lửa đốt, hân nhấc áo tẩm lên che phần giữa hai chân, một tay nắm lấy Thẩm Đình, bảo cậu dừng lại.

“Không cần sấy nữa, đi ăn cơm trước đi...”

Thẩm Đình không nghe rõ, tắt máy sấy, hỏi lại: “Hả? Anh nói gì cơ?”

Cố Triều Ngạn đã đứng lên, đi về phòng: “Anh nói ăn cơm trước đi, anh đi thay quần áo.”

Sau khi vào phòng hấn còn khóa cửa lại, Thẩm Đình nghe thấy tiếng khóa cửa, buồn bực nhớ tới ngày đầu tiên cậu và Cố Triều Ngạn ở chung, sao giờ lại trái ngược lại?

Cố Triều Ngạn thay quần áo hơi lâu, lúc ra khỏi phòng sắc mặt cũng khó coi, Thẩm Đình đang xem TV, hấn nghiêm mặt bước tới đè người ra hôn một trận, chỉ chịu hôn lên mặt, khóe miệng lại không chạm một lần.

Thẩm Đình cố gắng cọ mặt dính lấy hấn, hai người quần quít ôm nhau trên sofa, Cố Triều Ngạn ngồi trên ghế làm đệm hình người, Thẩm Đình mềm mại cọ mặt hấn, cách một lớp quần áo cũng cọ ra lửa, Cố Triều Ngạn vừa định lên tiếng kêu dừng, cậu liền tỏ ra oan ức trước, cong chân quần lấy eo Cố Triều Ngạn: “Ca ca gần đây không thích em sao?”

“Anh đã nói rồi mà...” Thẩm Đình nhắm hai mắt, lông mi rung động, bộ dạng để mặc cho người khác làm gì cũng được: “Chít.... chỉ được hôn anh thôi, giờ anh làm sao cũng không chịu hôn em?”

“Anh còn chưa hôn em sao?” Cố Triều Ngạn cắn lên mặt cậu một cái: “Em lại bắt đầu nói lung tung.”

Cậu chỉ chỉ miệng mình: “Hôn chỗ này cơ...”

Sau đêm giao thừa còn về nhà đề cậu xuống, hôn đến mức như muốn ăn luôn cậu, còn bảo sau này chỉ có thể làm như vậy với hấn, nhưng lại không hôn được mấy lần.

Thẩm Đình càng nghĩ càng thấy may mắn, kí ức ở chung của cậu và Cố Triều Ngạn càng ngày càng rõ ràng, ngay từ đầu cậu cũng không có ý tưởng gì khác với Cố Triều Ngạn, chỉ biết là một ca ca đối xử rất tốt với mình, sau đó biến thành muốn độc chiếm ca ca, đến giờ ngấm lại, có lẽ ngay từ đầu cậu đã thích Cố Triều Ngạn, chẳng qua sau một thời gian từ hơi thích biến thành rất thích hấn.

Cố Triều Ngạn rõ ràng là đồ hư hỏng, dạy cậu rất nhiều thứ, cậu trước đây không phải người như vậy, ngại ngừng tới mức chạm phải người lại liền đỏ mặt, hiện tại thì hay rồi, cậu đã biến thành quái nhân cả ngày chỉ muốn ôm ôm hôn hôn, Cố Triều Ngạn lại không thêm quan tâm đến cậu!

“Em...”

Cố Triều Ngạn nhìn kĩ miệng của cậu, Thẩm Đình vẫn thẹn thùng, miệng chỉ dám mở một chút, hàm răng cắn cắn đầu lưỡi, đối với Cố Triều Ngạn mà nói, cậu chỉ mặc một chiếc áo thấp cổ để lộ ra một mảng lớn da thịt đã đủ để dụ dỗ, đừng nói để hành vi “câu dẫn” trắng trợn như thế, hấn nhìn một lát trong đầu liền hiện lên khuôn mặt của cháu trai Chu Khúc Sơn, có trời mới biết bảo bối ngoan ngoãn của hấn vào chỗ quái quỷ kia học cái gì, trở về lại biến thành như vậy, hấn cũng không phải hoàn thương đi Tây Thiên thỉnh kinh, bắt hấn phải trải qua đau khổ làm cái gì!

“Em cả ngày chỉ biết nói linh tinh.” Cố Triều Ngạn còn nghĩ bấy nhiêu hơn Thẩm Đình, đến lúc dạy dỗ cậu có chút chột dạ: “Anh có chỗ nào không thích em, anh đối xử với em còn chưa đủ tốt đúng không? Tổ tông à, có phải em coi anh là ngựa cưỡi lâu quá rồi, giờ muốn trèo lên đầu anh đúng không?”

Thẩm Đình rất thích kiểu này, cười ngây thơ: “Em hơi nặng, anh còn muốn làm ngựa cho em cưỡi sao?”

Cố Triều Ngạn vui vẻ: “Gầy tong teo như tờ giấy, có phải dạo này ăn không ngon?”

Chuyện hôn mê cứ như vậy bị hấn bỏ qua dễ như ăn cháo, Cố Triều Ngạn thực sự cũng không muốn như vậy, nhưng hiện tại rõ ràng không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện này, Thẩm Đình đang khôi phục từng bước một, chung quy vẫn phải có một thời kỳ nhận thức và thích lại lẫn nhau, hấn cũng chỉ có thể nhịn thêm mấy tháng, Thẩm Đình tâm trí kiên toàn chỉ càng trở nên hấp dẫn đối với hấn, hấn cũng sắp mất phong độ luôn rồi.

Thẩm Đình không thấy bản thân mình gầy, cậu vẫn ăn đủ ba bữa như thường lệ, chỉ là mỗi bữa ăn ít hơn so với trước đây một ít, đại khái là khi ăn cậu nhớ đến rất nhiều chuyện, nhớ tay nghề của dì Ngô, dì Ngô dạy cậu làm bánh ngọt, cậu ở trong phòng bếp nguyên buổi trưa, nhớ những tháng ngày chờ Cố Triều Ngạn về nhà.

Đương nhiên còn nhớ cả bà.

“Nếu em cảm thấy chỗ kia không tốt...” Cố Triều Ngạn vuốt eo cậu, thật là gầy, một đứa nhóc tham ăn như Thẩm Đình còn có thể gầy đến mức này, lẽ nào bọn họ ngược đã bệnh nhân ở đó hay sao?

“Nếu thực sự cảm thấy không ổn, em nhất định phải nói, cùng lắm là mình đi về, Cố Triều Nhiên biết rất nhiều bác sĩ, có thể tìm lại người khác...”

“Anh là trẻ con sao?”

Thẩm Đình thực sự bị hấn chọc cười: “Ca ca, nhìn anh thật giống trẻ con...”

“Em không có lười ăn... chỉ là... chỉ là hơi nhớ anh, nhớ bà, nhớ dì Ngô, nhớ cả... mẹ, và nhiều người nữa.”

“Nhớ lại liền ăn không ngon, nhưng vừa nghĩ tới em không chỉ có một mình, nhớ tới mọi người làm em cảm thấy rất ấm áp, vì vậy cơm vẫn phải ăn, nhưng lại không ngon nữa...”

Cách diễn đạt vẫn không ổn lắm... tuy rằng đã tiến bộ hơn nhiều so với trước đây.

Cố Triều Ngạn nghe hiểu, chủ yếu là cảm thấy đau lòng, hấn cũng quên bản thân còn đang đói, ôm Thẩm Đình ngủ gật, sau khi tỉnh lại thấy Thẩm Đình nằm nhoài trên người hấn ngủ say sưa, hấn bế người vào phòng ngủ, ra khỏi phòng bỏ đồ ăn đã nguội vào lò vi sóng quay nóng, ăn với nước sôi để nguội.

—

Sáng sớm hôm sau Cố Triều Ngạn đưa Thẩm Đình trở lại khu trị liệu.

Vì hấn lén Chu Khúc Sơn đến đón người, khi quay lại đúng lúc gặp phải ông, bị lườm cháy mặt, Cố Triều Ngạn cam tâm tình nguyện bị lườm, đưa Thẩm Đình đến ký túc xá, hôn hôn ôm ôm một chút, trước khi đi nhớ lời Thiện Cẩm dặn, hỏi Thẩm Đình còn nhớ vòng tay kia không.

“Nhớ ạ! Em để nó ở trong nhà rồi.”

“Anh cất giúp em vào két sắt, mẹ bảo đặt thêm cho em một cái nhẫn ngọc, là cùng một bộ với vòng tay, chờ em về nhà sẽ đưa cho em.”

“À... Được rồi...”

Mặt Thẩm Đình nóng lên, nói: “Cảm ơn... mẹ...”

“Em xấu hổ cái gì,” Cố Triều Ngạn hỏi: “Thẩm Đình, em biết nguồn gốc của vòng này ở nhà anh là gì không?”

“Không biết...”

“Là để cho con dâu.”

Cố Triều Ngạn nhìn vẻ kinh hoàng nhất thời trên mặt cậu, đùa dai cười cười: “Ngốc hề hề nhận đồ của người khác giờ hối hận rồi chứ gì? Nói cho em biết, muốn trả lại cũng chậm rồi.”

“Không muốn trả...”

Thẩm Đình lúng túng nửa ngày, thanh âm đều nhỏ xíu.

“Chỉ là em...”

Chỉ là nghĩ tới, vật quý trọng đến như vậy, trước đây khi đeo vào tay cậu, cậu lại chỉ nói mỗi câu cảm ơn...

“Được rồi.”

Cố Triều Ngạn cầm tay cậu đưa lên mép hôn một cái: “Sau này còn nhiều cơ hội để nói, mau vào đi thôi.”

Thẩm Đình xoay người chạy vào trong, một lát sau từ hành lang mới truyền ra một tiếng hẹn gặp lại ca ca.

Cố Triều Ngạn nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi, hẳn lại phải chạy đến sân bay.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tháng tư bình an trôi, gió xuân thổi tới tuần đầu tiên của tháng năm, sau đó là lập hạ.

Trên đường cũng bắt đầu mở những sạp bán anh đào, không may mua phải một ít quả chua, Thẩm Đình vẫn sẽ ăn sạch toàn bộ.

Chu Giản Chi cũng qua đưa cho cậu anh đào hai lần, chỉ là từ sau khi cậu khỏi bệnh chuyển ra khỏi ký túc xá, Chu Giản Chi không có đi tìm cậu, càng không có dịp đưa đồ ăn cho cậu.

Là liên hệ gần nhất là từ tuần trước, Chu Giản Chi hỏi Thẩm Đình đã về Trung Quốc chưa, Thẩm Đình đáp chưa, nhưng cũng sắp về, đầu dây bên kia liền đùa giỡn, hỏi Thẩm Đình tương lai có muốn đến làm ở trạm thú cưng của mình không, câu trả lời của Thẩm Đình vẫn là câu đó, em phải hỏi ý kiến ca ca đã.

Chu Giản Chi cũng không đáp lại cậu.

Ngày hôm nay đại khái là ngày bắt đầu cho một năm mưa nhiều, mưa một trận liên kéo dài tới bốn, năm ngày, không tiện ra khỏi nhà, Thẩm Đình ngồi trong nhà thu dọn hành lý, để lại mấy quả anh đào lớn phần cho Cố Triều Ngạn.

Ca ca gần đây rất bận.

Cũng không nói mình đang làm gì, còn thường xuyên lén lút trốn cậu gọi điện thoại.

Ngày mai bọn họ phải lên máy bay về nước, Cố Triều Ngạn đến bây giờ vẫn còn đang làm việc.

Thẩm Đình nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ cùng dòng xe cộ mênh mông... cảm nhận được nỗi phiền muộn của tuổi trưởng thành.

Ngày hôm sau bọn họ đúng giờ lên máy bay, trần trọc ba tiếng rưỡi, Thẩm Đình vừa mở mắt lập tức kinh hãi.

Cậu không khống chế được đổ cả vành mắt, cắn chặt răng.

Bọn họ không về nhà!

Cố Triều Ngạn vậy mà lại sai người lái xe đến nhà họ Thẩm!

“Ca ca!”

Cậu không muốn xuống xe: “Em không về... Em không ở đây...”

Cố Triều Ngạn không nói gì, đợi cậu ổn định lại tâm tình, mới gỡ bàn tay che hai mắt của cậu ra, nói: “Thẩm Đình, em nhìn một chút, đừng kích động, nơi này hiện tại vật quy nguyên chủ, đã không còn người khác.”

Từ cửa lớn cho đến trong nhà, nền xi măng hai mặt tường bằng đá, hần đều đã gọi người đến quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài.

“Anh của em... Chương Tước, quản lý công ty của ba em, mắc phải sai sót rất lớn, không có cách nào đền bù thiệt hại, bọn họ mang những thứ này đi đặt cọc vay tiền... Anh đều mua về.”

“Nhưng mà...” Thẩm Đình ghen ngào: “Nhưng em không thích chỗ này...”

“Nhưng nó thuộc về em.”

Cố Triều Ngạn không nghĩ ra được lời nào để an ủi, bản ý của hần không muốn Thẩm Đình phải khóc, trong căn nhà này có quá khứ của em ấy, là nơi em ấy sinh ra, người mẹ vĩ đại Cố Triều Ngạn chưa từng thấy đã từng bồi bạn em ấy suốt nhiều năm.

Vật quy nguyên chủ, đây là ý niệm duy nhất của hần.

“Gần đây anh vẫn chưa nói cho em biết, công ty của ba em, anh đã thu mua rồi.”

“Chương Tước chỉ là một kẻ tầm thường, khi còn chưa tiếp nhận công ty ít nhất nó còn có thể hoạt động bình thường, tiếp nhận chưa tới một năm công ty đã sụp đổ... Em có thể tha thứ cho anh sao? Nếu như không phải anh mau cũng sẽ có người khác, dù sao...”

“Không cần xin lỗi, ca ca, công ty không phải của em.”

Trên di chúc của ba cậu viết rất rõ ràng, công ty là của Chương Tước, còn hơn là đưa công ty cho một kẻ ngu dốt như cậu, nếu đã không phải của cậu, cũng không phải cậu quyết định sai lầm làm hỏng việc, cậu không cần phải gánh chịu hậu quả do sai lầm này mang đến.

Thẩm Đình dụi dụi mắt, lại phát hiện bên trong không có nước mắt.

Những thứ cậu thực sự để ý vẫn luôn rất ít.

“VẬY bà đang ở đâu...”

“Đang ở nhà rồi.”

Cố Triều Ngạn hôn lên trán cậu, ôn nhu nói: “Bà bảo hái được quả anh đào rồi chờ em về nhà ăn.”

“Ồ... ở nhà nào cơ?”

“Nhà của chúng ta.”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-khong-vui>